

Khi Lấy Chàng... (Nhật Ký Của Cô Dâu Trẻ)

Contents

Khi Lấy Chàng... (Nhật Ký Của Cô Dâu Trẻ)	1
1. Khi Lấy Chàng - Tập 01 - 02 - 03	1
2. Khi Lấy Chàng - Tập 04 - 05 - 06	5
3. Khi Lấy Chàng - Tập 07 - 08 - 09	12
4. Khi Lấy Chàng - Tập 10 - 11 - 12	19
5. Khi Lấy Chàng - Tập 13 - 14 - 15	26
6. Khi Lấy Chàng - Tập 16 - 17 - 18	30
7. Khi Lấy Chàng - Tập 19 - 20 - 21	37
8. Khi Lấy Chàng - Tập 22 - 23 - 24	46
9. Khi Lấy Chàng - Tập 25 - 26 - 27	53
10. Khi Lấy Chàng - Tập 28 - 29 - 30 (End)	58

Khi Lấy Chàng... (Nhật Ký Của Cô Dâu Trẻ)

Giới thiệu

Xin đoán chắc với bạn đọc một điều rằng: đây là quyển nhật ký gia đình với nhiều chi tiết đắt giá, ló

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khi-lay-chang-nhat-ky-cua-co-dau-tre>

1. Khi Lấy Chàng - Tập 01 - 02 - 03

Tập 1: Cưới

Ngày được chàng yêu, trời đất như chao đảo. Mình là nhất. Một ai đó đã nói: đối với phụ nữ đang yêu, thế giới này chỉ có hai nhóm đàn ông: nhóm 1_người tôi yêu, chỉ có 1, nhóm 2_là tất cả những người đàn ông còn lại! Nhưng với chàng, mình đã có lần từng hỏi: “ở đây, ai là tương ?” và chàng trả lời: “anh biết phận anh rồi, em là tương chứ ai”. Hạnh phúc khiến mình không tin lời các chị đã lấy chồng cảnh báo!

...Và đám cưới...

Chàng luống cuống không đeo nổi nhẫn ỉnh. Chàng không vòng tay qua eo như những cô dâu chú rể khác. Chàng chỉ cầm tay mình lôi đi, cứ như con ăn trộm bị bắt quả tang. Về sau chàng bảo: anh ngượng !!!

....Buổi chiều đầu tiên ở nhà chồng...

Một mỗi trút bỏ bộ áo cánh váy vời, rửa vội cái mặt dày bình bịch phần vừa khóc xong để xuống sân dọn dẹp với anh em nhà chồng. Khách về hết rồi, chỉ còn mình ở chốn toàn người lạ, giờ thì kể cả chàng cũng là người lạ nốt. Đám trẻ con xếp hàng một, mỗi đứa cầm một cái bát chờ bà gì múc cho súp ở trong cái nồi to tướng còn thừa ở cỗ. Một ai đó cũng đưa mình cái bát, bảo mình đứng đó chờ ăn súp. Đám trẻ con lớn bé có cả, xô đẩy làm mình bị ép dí vào tường. Tủi thân quá, cảm giác như đi xin ăn ở nhà người lạ, cảm giác bị bỏ rơi cho dù chính mình là kẻ đi theo “giai” cơ mà. Nhìn chàng vẫn còn khả khả với mấy đứa bạn vô duyên ở lại muộn, mình lại òa khóc lần nữa, không biết chạy vào đâu, sợ trẻ con nó cười, mình chui vào gầm cầu thang khóc.

...Buổi tối...

Cuối cùng cũng xong đồng ngổn ngang sau đám cưới. Mình xin phép bố mẹ cho đi gọi đầu. Chàng đưa mình ra đầu làng...

Xong cái đầu và cái mặt sạch sẽ, mình mở mắt và ngồi dậy. Cô bé gọi đầu khen mình xinh nhưng mình không để ý, mình bận đảo mắt tìm chồng. Mọi ngày là mình cười toe toét khi được khen đấy. Còn hôm nay thì không. Một bà ngồi chờ ở đó bảo: “chồng mày trả tiền và về trước rồi, nó bảo bao giờ xong thì tự về”. Ối trời ơi, 11h đêm, một mình đi từ đầu làng đến cuối làng để về nhà...trong ngày trọng đại. Ngày đầu tiên làm vợ chàng

...Đèn tân hôn...

Về đến nhà, mở cửa phòng, tạm gác cái uất ức trên quãng đường vừa xong. Tự hỏi chàng bận gì mà vợ về thế. Có thể có việc gấp. Nhưng...

Hả, chàng đang xem bóng đá !!!

Mình: tắt đèn cho em ngủ cái !

Chàng: tắt bây giờ người ta cười cho. mới có 11h
Mình: nhưng em mệt, phải đi ngủ sớm để mai 6h dậy quét nhà mới lại rửa cốc chén, mẹ em dặn thế.

Chàng: để yên để anh xem bóng đá !
Xong, mình chùng chãi đi ngủ, lòng đầy cảm hận chàng. Thật phí cái áo VERA rõ quyến rũ của mình, thật phí sữa tắm hương hoa hồng của mình, thật phí công mình đứng trước gương mãi, ngập ngừng mãi mới dám bước ra. Thật phí một đêm trọng đại.

tập 2: kiếp làm dâu

...ngày đầu tiên làm dâu...

Nằm mãi không ngủ được. Mình sợ ngủ quên. Bóng tối khiến mình càng lạ nhà hơn, mình chỉ biết định hướng đâu là cái đồng hồ. Tích tắc...tích tắc....

Mẹ dặn, bác cả dặn, 2 bà cô dặn, tổng cộng 6 bà gì cũng dặn: “phải dậy từ 5h sáng mà quét nhà đấy nhá, cọ ầm chén nữa, làm bữa sáng nữa..., rõ chưa?”

Và mình cũng sợ bị giang hồ đồn là cô dâu này lười lắm, nên phải cố mấy ngày đầu thôi. Trời ơi, sao đêm dài thế. Mẹ ơi, con nhớ mẹ. Nhìn sang bên, tự dưng thấy căm thù chàng. Vì chàng mà mình đến nông nổi không dám ngủ thế này đây.....

.....

.....

Bịch

...Ơ....ôi....Ơ....

Mình giật mình tỉnh giấc, nhìn vội đồng hồ đã 6h30 từ lúc nào. Chàng ném cái chân gác dở của mình chiếm trệ đặt lên cổ chàng khiến mình đứt giấc. Trời ơi, mình ...sao mình dám ngủ trong cái thời bom đạn này. Trời ơi, phi ra khỏi giường ngay thôi !

...Bữa sáng...

7h cả nhà mới túc tắc giậy từng người một. Ai cũng uể oải chắc bởi hôm qua diện lăm thứ quá làm cơ thể quá tải. Lại ăn thừa chất nữa. Quả này bữa sáng mình không phải làm đây.

Nhưng...sau một tiếng quét 3 tầng nhà, dọn vệ sinh sân vườn, cọ ấm chén...thấy mẹ chồng đi đun lại thức ăn hôm qua, mình hốt hoảng vào bếp. Thôi xong rồi, Bữa sáng muộn.

Mình sợ.

Mẹ chẳng nói gì.

Mình thở phào nhẹ nhõm. Ôi sao mình may mắn thế.

Mãi về sau, mình mới biết rằng mẹ im lặng.... để chiều mang sang hàng xóm kể !

Chàng vẫn ngủ quay đơ quên cả về nhà vợ lại mặt. Mình chỉ muốn òa khóc.

Tức quá. Trời ơi, các chị ơi, những đồng đội hay buôn chuyện với nhau ơi, giờ thì em tin vì sao các chị bảo em hôn nhân là cái toa lét rồi. Đúng là người ở ngoài thì chỉ muốn vào. Và người ở trong thì chỉ muốn ra. Quả này em ham rẻ lấy phải chàng rồi. Cửa rẻ là cửa ôi rồi. Đứa nào xui em lấy chồng hơn nhiều tuổi cho nó sướng, thế là em chọn chàng với cái bản tuổi hơn em 6 tuổi, để giờ em biết mình hớ rồi. Kiểu này phải ngồi thiền lại để nhớ đứa nào xui mất thôi. hu...hu...

...ba ngày sau...

Họ bên nội có giỗ, và nhà chàng đăng cai tổ chức. Thế vận hội này đông thật. Thanh niên nhiều mà các cụ cũng nhiều. Mình có cơ hội để biết ai thì phải xưng hô như thế nào. Nhưng ngược thật, các em đều hơn tuổi mình, ngày xưa chưa lấy chàng, chúng nó đều gọi mình bằng em. Giờ mình đâm ra sợ !

...ăn...ăn...ăn...

...tám...tám...tám...

...ăn...ăn...ăn...

...tám...tám...tám...

cuối cùng, thế vận hội giỗ đã xong. Các cô thanh niên xì tin dọn hộ mình bát đĩa ra sân, cười nói tung bừng. Cứ ngỡ chị em sẽ có cơ hội gần nhau hơn khi cùng rửa bát. Nhưng....

đứa thứ 1: thôi, em về đi học đây

đứa thứ 2: em cũng thế

đứa thứ 3: em chiều nay có hẹn quan trọng lắm, chị hộ em nhé

đứa thứ 4: để em vào xem có ai sai cái gì không nhé.....

đứa thứ n:1001 lý do

.....

Ngoài sân, xe máy, bàn ghế, mình, 6 mâm bát đã ăn xong, 3 cái xô nước, và....một niềm tin: chàng sẽ tới bên mình tựa như anh hùng cứu mỹ nhân.

...1 tuần sau...

Hôm thế vận hội giỗ, chàng say nên bò đi sân vận động hàng chiếu. Mình vừa rửa bát vừa hát cho chóng xong việc. Hát hết những bài đã thuộc, hát cả đến những bài chưa thuộc, rồi huy động nốt những bài chỉ thuộc một câu còn đầu là ư ử giai điệu, cuối cùng mình cũng xong. Nghĩa thâm, ở nhà mẹ thì lười thế !Còn

hôm nay, Ông trời ơi, ông trời giúp mình rồi, cuối cùng cũng đến ngày đi làm lại. Nhớ công ty quá. Người ta thì có một tuần trắng mặt ở đâu đó, còn mình thì có một tuần vỡ mặt ở nhà. Cũng tại mình, không dám đi tuần trắng mặt sợ tiền sử nhà chàng chưa có ai đi, nay mình đầu tiên sẽ được coi là phá hoại, mình đành bảo chàng là ở nhà với bố mẹ cho vui. Giờ càng nghĩ càng thấy tiếc. Đành lòng mong mau mau đến ngày đi làm. Mừng quá là mừng thôi.

Ngày đầu tiên đi làm lại, cảm giác như cô học trò mới xin được việc, lại lằng lằng tự do. Chỉ có điều, nhìn thấy những anh đẹp trai ngoài đường, tự dưng thấy tiếc. Biết vậy, mình ở giá cho các anh ấy thêm.

Tập 3: Con đường tình yêu

...trước khi cưới chàng 11 năm...

Mình là bạn thân của em gái út nhà chàng. Hai đứa chỉ biết học mà không biết làm đẹp là gì. Luộm thuộm, ngốc nghếch, chỉ thích đọc chuyện: 7 Viên Ngọc Rồng. Mục tiêu cố sao cho điểm phẩy cuối năm không được dưới 7,0.

Chàng là sinh viên đại học. Da trắng, râu cạo rồi nhưng vẫn xanh rì nửa mặt, gầy gò với chiếc xe đạp thống nhất không còn biết màu nguyên bản. Và, mỗi khi tết đến, chàng mừng tuổi mình 2000đ

Năm ấy, Hà Nội bắt đầu có xe buýt, tuyến Bồ Hồ là 2500đ, hai con bé học lớp 8 rủ nhau đi chơi tết bằng xe buýt cho đỡ tò mò. Dù đứa nào cũng say xe. Chàng phá lệ mừng tuổi mình 3 tờ 2000đ và xoa đầu bảo: “còn phải mua vé lượt về mà”. Em gái chàng lau bầu dềnh sau với con mắt mang hình viên đạn: “mừng tuổi nó những 3 tờ, mừng tuổi người ta có mỗi một tờ ...!!!”Mình sướng hết chỗ nói

...trước khi cưới chàng 8 năm...

Mình đã là nữ sinh trung học. Buồn cười, mấy anh lớp trên cứ cưa mình mà không cưa con bạn mình. Nó ức mình lắm. Nhưng...chàng vẫn mừng tuổi và xoa đầu mình mỗi khi tết đến. Chắc thời giá leo thang, giờ là 10.000đ

Có lúc mình tự hỏi: “anh không biết là em lớn rồi sao?”

Một hôm, con bạn mình khoe anh mang bạn gái về nhà, tự dưng mình thấy tan nát. Mình buồn như bị điểm 1 vậy. Rồi lại nghĩ: “thôi, anh cứ yêu đi, yêu xả láng bao nhiêu cũng được. Nhưng.....em sẽ là người chờ anh ở cuối con đường tình !!!”

Giờ nghĩ lại, sao mình lại khiếp thế nhỉ ? Ăn nói vu vơ thế mà lại thành lời sấm truyền, sợ thật.

...trước khi cưới chàng 3 năm...

Mình hăng diện khi chỉ còn một năm nữa là tốt nghiệp đại học. Vừa đi học, vừa đi làm, nhà lại có quán nước ven hồ Tây nữa, nên mình bận tối mắt tối mũi. Chẳng có thời gian đi đâu. Có lẽ vì vậy những con thiêu thân tự đến. Quán của mẹ lúc nào cũng đông.

Thường thì 11h đêm mẹ dọn hàng về. Thế là những chàng trai đứng dậy thi nhau dọn giúp mẹ. Thật là vui. Quán lúc nào tiếng cười cũng tràn khắp. Rồi ở cơ quan nữa, ở lớp nữa, mình vui vì được mọi người quan tâm yêu mến.

Chàng đến vào một buổi bán hàng giúp mẹ. chàng khoe là chàng đi thăm bạn tiện đường ghé qua. Về sau khi cưới rồi chàng mới để lộ rằng hôm đó chàng bốc phét.

Ngồi một xó không dám nói gì. Chàng và cốc trà đá !!! Bể các khắc ngón tay và nhìn ra hồ.

Hết giờ bán hàng

Mẹ, mình, các chàng trai khác lại cùng dọn hàng. Chàng đứng dậy, móc ví trả tiền mới sợ chứ, xin phép...bác ở... cháu về !!!

Tự dưng, mình bắt đầu ghét chàng.

...trước khi cưới chàng 2 năm...

Sau rất nhiều biến cố xảy ra trong một năm ngồi với cốc trà đá của chàng, rồi những khi chàng nhào tới giải quyết các rắc rối mình gây ra ở công ty mới. Những hôm chàng ngồi mồi ở nhà mình trong khi mình đi chơi với bạn. Mình đã trả lời cái lời yêu của chàng rằng: “em phải yêu cho đủ 6 anh, người thứ 7 em sẽ lấy. Để còn có cơ hội xếp 6 anh kia ăn một mâm !” Chàng lặng lẽ di đầu mũi giày xuống đất. Lặng lẽ đứng lại chỗ hẹn, mình tung tăng bỏ về, trong lòng đầy hả hê. Đáng đời !

Quả thật, mình ghét chàng

...2 năm sau...

Không hiểu vì sao mình lại đồng ý cưới chàng. Đến tận bây giờ vẫn không hiểu. Trước khi cưới nhau một năm, mẹ chàng đi xem bói còn bảo là lấy mình về trong nhà sẽ có người chết cơ mà. Mình đã dứt khoát bỏ chàng, bỏ tên đàn ông hiền lành đến mức mẹ nói thế mà cũng mang ra kể với mình. Vậy mà loanh quanh vẫn lấy chàng. Cuộc hôn nhân mà có lẽ chàng mới là kẻ thắng cuộc. Chiến thuật k của mình mà cửa bố mẹ, họ hàng, ông bà của chàng đã thành công. Còn mình, ồn ào như một cơn bão, ...thua cuộc. Mình lấy chàng mà không quên được câu bố mẹ nói: “nó hiền lành thế mới không sợ trai gái, rượu chè, hút thuốc”.

Trong 2 năm, chàng cứ đi đâu theo mình, bạn bè lại hỏi: “ai đấy?” với ánh mắt tình quái. còn mình, vẩy tay làm hiệu, trả lời như đúng rồi: “à, đệ ấy mà”. Chàng cười cười, không có ý kiến gì phản kháng. Miết rồi cũng quen. Ngày về quê mình ra mắt, mấy đứa em họ ủa ra hỏi “ai đấy hả chị?”. Chàng nhanh nhẹn đỡ lời: “à, anh là đệ của chị Hiền”. Cả lũ trố mắt. Không ai dám hỏi gì nữa, lẩn xa chị nó sạch.

Cuối năm ấy, mình ôm bó hoa về theo chàng. Bắt đầu những ngày tháng đầy bất ngờ và thách thức.

2. Khi Lấy Chàng - Tập 04 - 05 - 06

Tập 4: Socola_vừa đắng_vừa ngọt

Người ta thường ví tình yêu như socola, vừa đắng lại vừa ngọt. Đạo trước chàng cũng hay tặng mình, và mình có thói quen giữ lại những cái vỏ giấy sau khi đã ăn hết cả gói, không phân chàng mẫu nào.

...noel đầu tiên...

Mình lấy chàng đầu tháng 12 nên chẳng bao lâu cũng đến ngày noel đầy ồn ào và nhiều dự định. Hôm ấy, công ty vẫn đi làm bình thường, nhưng cả phòng mình đứa nào cũng rộn rạo chỉ chờ sếp bay là cả lũ biến. Bọn chưa chồng thì ngồi đoán xem đêm nay người yêu tặng gì để chốc đi làm về mua quà cho những gã đàn ông tội nghiệp đó. Bọn có chồng rồi thì loanh quanh nghĩ thực đơn cho bữa tối nay. Ai cũng nhồi nhét trong đầu mình những dự định như một cuốn phim lãng mạn. Và tất nhiên, mình cũng vậy !!!

11h trưa, chàng gọi điện.

Mình mừng rỡ sau thông báo của cô bé lễ tân nói máy. Ôi trời, chàng sẽ mời mình đi đâu ư, hay có gì đó bất ngờ? Không, mình sẽ vẫn làm kiêu một tí, sẽ bảo là không đi hoặc không ăn đâu để chàng còn năn nỉ. Mình sẽ khiến cho bọn chưa chồng ghen tị, để chúng nó còn mót đi lấy chồng, sau này còn dễ buôn chuyện. Nhưng...

chàng: em à, anh đây ! em ăn cơm chưa?

mình : (ha ha...chắc mời mình đây....), em chưa, nhưng trưa nay có sếp mời đi ăn rồi.

chàng: sếp em hả, đi đông không?mình: (phải cho gia vị vào tình yêu mới được) không, sếp chỉ đi với mình em thôi !

chàng: ừ, em ăn nhiều vào nhé, cho thằng cha ấy nó biết nỗi khổ của anh mỗi lần đi cùng em thế nào. À này, anh bảo này ...

mình: (ha ...ha...chàng có món gì hay đây) vâng, em nghe.

chàng: thằng Vân nó rủ anh đi mua hoa với nó, nó bảo bọn anh ra Ngọc Hà mỗi thằng một bó to to đẹp đẹp, nhưng anh bảo nó là sợ mua về em tiếc tiền lại mất anh. Nên anh không mua nữa. Giờ anh lại sợ về em đổi, nên gọi điện hỏi em xem có mua hay thôi ?trời ơi, hóa ra đó là mục đích cú điện thoại của chàng. Từ trưa đến chiều, chàng làm mình ỉn rớt.

Tối hôm ấy, cả nhà đi chơi hết, còn mình với chàng. Hai đứa mua chân gà nướng, vài cây nến, ít hoa quả và pha hai cốc trà hoa cúc. Ở nhà. Ăn hết chỗ đầu tư cho dạ dày. Và ngồi trông nhà ! Cũng lãng mạn chán, chẳng phải đi đâu. Ừ, lấy chồng kể cũng hay thật. Mình dựa vào chàng, nhâm nhi cái chân gà bóng nhẫy, cuộc đời đẹp thật !

...tết Tây...

Bố mẹ cả hai bên đều làm cơm. Thành ra khó quá. Mình thương bố mẹ mình hơn. Vì mình đi lấy chồng rồi, chỉ còn hai cụ ăn cơm với nhau. Còn bên này, không có vợ chồng mình còn các em đấy. Vậy mà không dám nói ra. Chàng thì vô tâm, không để ý.

9h sáng

Điện thoại của chàng reo....

Mặc quần áo vội vàng, chàng nói bạn nó gọi có công việc quan trọng.

11h trưa

Điện thoại của mình reo...

- Vâng, anh ấy đi có việc, chắc khi nào về bọn con sang mẹ nhé !!!

12h trưa

Điện thoại của chàng reo...

- Ừ, anh về ngay đây, em cứ bình tĩnh

12h30 trưa

Điện thoại nhà bố mẹ để mình reo...

- Mẹ à, anh ấy bận quá, chắc con không sang được. Mới lại trưa nay con ăn cơm bên này để chiều ăn cơm nhà mình cho đỡ khó xử. Chiều bọn con qua mẹ nhé.

14h chiều

Điện thoại của chàng reo...- Em ăn cơm đi, anh với mấy thằng bạn đi nhậu mất rồi, khổ, không về được. Cùng lắm một tiếng nữa anh về.

16h chiều

Điện thoại của mình reo...

- Tối nay à? Chắc tao không tụ tập với hội mày được, xã nhà tao chưa về, mới lại tao cũng muốn về ăn cơm với mẹ.....

- Thôi mà, thông cảm cho tao nhá. Chồng rồi phải khác chứ

.....

- Vợ chồng son hả? ừ, có son mới đi đâu cũng phải cùng đi chứ. Ừ, tối tao rồi sẽ bảo chàng đeo tao tới đó.18h chiều

Điện thoại của chàng reo...- Ừ, anh đang trên đường về đây. Bình tĩnh, rồi đâu sẽ có đó.19h tối

Điện thoại nhà bố mẹ mình reo...

- Mẹ à, con xin lỗi, anh ấy vừa về. Cho chó ăn chè một bát tương rồi leo lên giường đi ngủ rồi. ...Vâng, thôi để lúc khác mẹ nhé.

.....

Vâng, con biết, mẹ mua nhiều đồ ăn quá ạ? Thôi bỏ tủ lạnh ăn dần vậy mẹ.

.....

Vâng, con cũng nhớ mẹ lắm.

20h tốiĐiện thoại của mình reo...

- Tao xin lỗi, xã nhà tao bận làm ăn nên không về được. Mà tao không dám đi một mình. Sợ dâu mới về, buổi tối, chồng thì ở nhà, vợ thì bỏ đi chơi. Sáng mai cả làng bàn tán mệt lắm.

.....

- Thôi mà, chúng mày đừng giận tao đi mà. Xã nhà tao cũng bắt buộc phải đi làm ngày nghỉ thôi mà. Cũng phải hi sinh không đi tụ tập bạn bè đấy chứ. Nên tao không dám làm càn.

.....

- ừ, chúc mừng năm mới nhé !!!Năm mới, để giữ thể diện cho chàng, mình đã nói dối mới !24h đêmChẳng điện thoại của ai reo cả.

Tivi hát bài hát của ABBA nổi tiếng, tiếng pháo phụt Trung Quốc ở các nhà bên phì phì.. Ngoài Hồ Tây, nhà nước cũng bắn pháo hoa đi mừng. Tiếng xe máy của các nhà đi chơi rồ ga rộn rã...

Mình

Leo lên mái nhàNgồi hát một mình

Và

Khóc

Chúc mừng năm mới nhé cô dâu trẻ !!!

Tập 5: Mình là gái có chồng!

Thật kỳ lạ là đám đàn ông đi đâu cũng kêu: “anh chưa gì sứt !”, có khi chỉ vào cái nhẫn cưới sờ sờ ở tay mặt vẫn tỉnh bơ bảo: “nhẫn đeo cho vui ấy mà”. Phụ nữ, có thể lúc có người yêu rồi vì ngượng mà bảo: “em chưa gì sứt”. Nhưng nếu đã có chồng thì bảo có chồng thôi.

...vụ án chiếc nhẫn cưới không chủ...

Đạo mới cưới chàng gầy. Chắc không phải lỗi tại mình. Họ hàng cứ trêu là mình làm thế nào cho chàng béo lên đi. Mình nghĩ thầm:”tát ấy tát là hai má phính lên ngay thôi mà. Còn muốn tay cơ bắp thì cứ chịu khó bế mình từ tầng 1 lên tầng 3 và ngược lại ngày khoảng 30 lần là toại nguyện thôi.”Sáng, mình thường tràn ngập trong đầu những việc cần làm trong ngày. Mình vội vàng công tác đánh răng rửa mặt vì cái tận ngủ nán. Trời ơi, mùa đông mà, ai chẳng thế. Tập thể dục ba năm không bằng nằm thêm một tí mà. Bỗng, chiếc nhẫn vàng vọt để chênh vênh trên nắp bình giặt nước bồn cầu làm mình để ý. Cầm thù thật, đây k phải là lần đầu tiên. Mình quyết định, giấu nó dưới gối và im lặng.

- Chết rồi em ơi ! – chàng hốt hoảng chạy từ nhà tắm ra nhưng nhìn thấy ánh mắt mình đang đưa từ bát mỳ đưa lên thì khựng lại- À, à,,không, không có gì !- Có gì thì anh cứ nói. Nhà tắm có ai dọn đến ở à?

- Không, không có gì đâu.Chàng vừa đánh trống lảng vừa lặng lẽ đi tìm các góc ngách, hình như chàng biết được nếu nói ra, chắc tối nay chàng ra ban công mà làm bạn với đám Xương Rồng của chàng. Chàng lo lắng tìm trong ánh mắt đắc thắng của mình.Chiều...

Mình hí hửng đi làm về với dự định sẽ xử lý vụ chàng chuyên gia quên đeo nhẫn cưới trước khi đi làm. Quả này sẽ làm cho ra nhẽ.

Nhưng,

thật bất ngờ, chàng,

trời ơi,

sao lại thế kia????????????

Chàng hoan hỉ chạy ra cổng dắt xe ình, cười tươi lắm, hình như chàng cố tình để cho cái nhẫn lấp lánh nhiều hơn dưới ánh sáng chiều le lói.

Sao lại thế nhỉ, sao chàng lại có nó???????Mà hình như cái nhẫn đó còn hoan hỉ hơn cả chàng. Nó như muốn ưỡn ngực sáng hơn trước, không xây xước như trước và vừa với chàng hơn trước.

Minh hốt hơ hốt hải chạy về phòng, lật cái gối lên, thò tay xuống lớp ga đệm,

Ơ.....Ơ...

Cái nhẫn mình túm được vẫn còn đây.

Sao lại thế?

Tối...

Chàng làm ra vẻ thân thiện mới dám hỏi mình:

- Em lấy nhẫn của anh sáng nay à?- Nhẫn nào? mình phản bác

- Thôi mà, em không thắng được anh đâu

- Nhẫn nào, ơ anh này vô duyên, nhẫn chẳng ở trên tay anh đấy thôi.Chàng chẳng nói nữa, quay mắt vào cái điện thoại chơi game. Lòng mình tức điên lên.Im lặng toàn thành phố.

Mình không nhịn được nữa, không thể kiềm chế được lâu hơn, mình lao đến chàng, túm cổ chàng, mất trợ lên và hét (tất nhiên âm lượng chỉ đủ chàng nghe, bố mẹ chồng mà nghe thấy chắc mình khỏi phải đeo nhẫn):- Anh lấy cái nhẫn này ở đâu ra?

- O...anh...

- Nói đi, nói đi, em không làm gì anh đâu.

- Thì em trao nó cho anh hôm cưới còn gì

.....

.....

Cuộc tranh đấu đầy gam go mà chàng nhất quyết không chịu khai ra hang ổ Việt Cộng. Biết làm thế nào đây.

Mình đành thay đổi chiến thuật, nhẹ nhàng, lấy nhu thắng cương vậy.

- Nói đi, nói đi, em không làm gì anh đâu. Em sẽ trả anh cái nhẫn cũ

- Anh, ..anh (chàng còn cảnh giác lắm)...anh tìm mãi trong phòng không thấy. Nên giờ nghỉ trưa anh quay lại Bảo Tín Minh Châu mua cái mới. Nhưng họ không bán một cái ...nên...nên anh mua cả đôi !- Thế anh lấy tiền đâu ra mua ngay trưa nay? Mình điên lắm rồi nhưng cố ra vẻ

- Hì, hì...cái này thì...

- Nói đi mà

- Hì,,hì...anh vay tạm tiền em để dành mua laptop

Trời ơi,tôi ngã ngửa.

Tự tôi hại tôi rồi.

Trời ơi, có vợ chồng nào có 2 nhẫn cưới không? Có ai lại như chàng của tôi không? Chắc để dành sau này để con trai mà cho nó mất. Ôi giờ đất ơi.

Tôi lẩn đùng ra giường vàức. Vừa buồn cười vừa ức....vụ án những biển số xe...

Chàng hiền lắm, hiền đến mức giống như cái ao bèo trong một tác phẩm nào đó của Thạch Lam. Tức là có ném viên gạch nào xuống cũng chỉ tùm một tiếng, dập dềnh một tí rồi thôi. Tình yêu giống như món thịt bò xào cần tỏi, thêm chút ít hạt tiêu rắc qua thì ngon biết nhường nào. Giờ, món xào của mình nhạt nhẽo đến phát ghét.

Hôm ấy thế nào tan sở về mình lại để quên di động ở phòng làm việc. Đành về đến nhà rồi gọi điện cho anh Lâm cùng phòng mang về giúp mình. Sáng mai mang đến ỉnh là xong. Phòng mình khóa đang sửa. Ông anh vui vẻ nhận lời.

Thượng đế trêu người, cuộc sống đầy rẫy những điều kỳ lạ.

Đúng hôm ấy,

chàng đi công tác Trung Quốc 2 ngày.

Tất nhiên, đêm không dám gọi cố định vì máy đó ở tầng 1, mình ở tầng 3, chàng gọi di động....

Hôm sau...Ông anh cùng phòng kể lại chuyện có 4 cuộc nhỡ anh không dám nghe. Đến cuộc thứ 5 đành nhắc máy báo là Hiền quên máy, tôi cầm hộ. Có thể mới được đi ngủ yên.

Mình cười ha hả bảo ông anh yên tâm, chàng lành khô à, không vấn đề gì đâu.Chiều...

- Em à, anh về rồi. Anh đi đón em đây.

.....- À, em không phải lo, anh chờ dưới cổng rồi. Thế nhá..

17h30, mình ra khỏi cổng công ty, nhìn thấy chàng đang ngồi trên xe máy trước cổng. Gớm mọi hôm mà đón vợ là sà vào quán nước. Thế mà hôm nay tử tế thật.

- O, số gì mà anh ghi đầy tay thế?

Tôi tò mò khi chuẩn bị leo lên xe chàng thì nhìn thấy lòng bàn tay nhằng nhịt đầy số của chàng. Chàng cười tinh quái và hỏi tôi thật ư là thật:

- Em ơi em, số nào là số xe thằng Lâm đấy ?Ồi trời ơi, tôi được bữa cười rụng rốn. Hóa ra, cái ao bèo của tôi cuối cùng cũng biết ghen !!! Tôi nhìn chàng cười và chỉ cho chàng ông râu quai nón, cơ bắp cuộn cuộn bất chợt đi qua. Chàng cũng nhìn tôi và cười.

Tập 6: Mẹ chồng

Ai sinh ra con trai cũng có lúc được làm mẹ chồng. Chỉ trừ phi con trai người ta ...ế. Còn các trường hợp đau buồn hơn thì không buồn nói đến làm gì. Hai cái chữ mẹ chồng khiến cô gái nào cũng ớn lạnh. Vừa sợ vừa bao hàm nhiều thử thách. Biết đâu....lại được mẹ chồng cưng thì sao?

Ngày mình còn học cấp 3, mẹ từng bảo: “Đấy, tôi có anh cả chưa người yêu đấy, cô có lấy thì yêu nó đi. Tôi đi xem bói rồi, năm 40 tuổi, nó sẽ làm tổng giám đốc”. Nghe mà vừa sợ vừa tham. Sợ vì mẹ cứ tôi tôi cô cô, tham vì thế nào đời mình cũng giàu, vợ tổng giám đốc cơ mà. Hi...hì...ước mơ cuộc sống sau này của mình chỉ giản dị thôi, sao cho cuộc sống này được hạnh phúc, hạnh phúc đến nỗi đi siêu thị không bao giờ phải nhìn giá tiền là được rồi.Ngày mình học đại học, dù con bạn đã sang Nhật du học nhưng một năm mình cũng cố gắng thu xếp 1 lần mua hoa quả đến chơi. Lần nào mẹ cũng lấy sữa chua cho ăn. Ngu thế, dạo đó mình lại không biết ăn sữa chua, nên mất trước mắt sau là dúi vào gầm giường. Không biết khi mình ra về, mẹ có khốn khổ đi tìm cái cốc không nhỉ?Năm thứ 2 làm sinh viên, con bạn về nước thăm nhà, mình đội mưa đến chơi. Ngồi đến 10h chưa về vì lâu ngày không gặp, hai con bé lằm chằm để tắm. Mẹ nói: “Thôi, cô không về mà dọn hàng ẹ cô à?”. Khổ quá, trời mưa nhà mình có bán hàng đâu. Nhưng mẹ nói thế, mình tự ái, mình về. Suốt con đường mưa, mình tự nhủ: “sẽ không bao giờ thềm đến cái nhà này nữa !!!”

Năm cuối làm sinh viên, khi con trai mẹ bắt đầu cư mình. Mẹ trách chàng không đưa người yêu về nhà. Mẹ không biết đó là mình. Nên mẹ hào hứng muốn xem mặt con bé nào mắc mưu con trai mẹ đây. Mẹ và các gì chiều nào cũng ngồi đầu làng buôn chuyện, và đoán già đoán non xem con bé này là con bé nào. Nếu có vinh dự được có con trai, chắc sau này mình cũng thế.

Chàng lại le te kể lại y nguyên ình. Mình chỉ cười mà không tới. Mình vẫn tự ái lời mẹ nói khi xưa. Và bản thân mình vẫn cảm thấy sợ mẹ.

Ra trường, đi làm được 1 năm, mình và chàng rủ nhau cưới. Ngu thật, biết thế ở vậy thì giờ có phải vẫn còn eo ót không. Ngày xưa, đám con gái chơi thân với nhau ở khu tập thể chẳng rủ nhau ở vậy cho giai nó thêm thì gì. Vậy mà lại đồng ý cưới. Thật ra bội ước lời thề với đám bạn gái vì còn bồng bột, suốt ngày bị bố đẻ mắng mỏ là đồ lười, đồ ngu nên mình tức, muốn đi lấy chồng cho giải thoát thôi. Chứ lúc đó vẫn thích đi tụ tập hơn là đi chơi với chàng. Ấy vậy mà dự định cuối năm cưới.

Một buổi trưa tháng 6, đang chui vào kho linh kiện IC để ngủ, chàng gọi điện: “em ơi, bà nội anh mất”. Sững sờ, và chia sẻ. Mong chàng đừng buồn, cố gắng việc gia đình giải quyết ổn thỏa. Nhưng chàng lại cười: “Úi giời, chuyện bình thường ấy mà. Bà già thì phải chết thôi, cũng gần trăm tuổi rồi. Anh có phải nhà bác cả đâu, em không phải lo”. Vậy mà mình lại lo. Nhà chàng có việc, sao lại không lo. Đúng là con dở hơi. Còn chàng, đúng là vô tâm số 1. Ngày đưa ma, mình tới viếng. Lâu lắm rồi, mình mới lại tới nhà chàng. Vì chàng, mình tự vượt qua tự ái. Mặc quần áo tối màu và lặng lẽ đi sau chàng.

Đoàn xe đến Văn Điển city, mình tới chào bố mẹ chàng, lúc ở nhà bố mẹ bận nên mình không dám làm phiền. Mẹ đón mình bằng một nụ cười: “À, con đến từ bao giờ thế. Uống nước này!” Mình sững sờ vì sự nồng hậu của mẹ trước bao người. Hình như, mình có cảm giác, mẹ biết chuyện mình với chàng. Mình bối rối, lí nhí trước mẹ: “cháu xin lỗi, cháu đến muộn”. Mẹ còn chưa kịp nói gì thì tiếng các bà bác đã cắt ngang câu chuyện. Đến giờ hạ huyệt rồi, mẹ phải ra khóc cho đủ lệ bộ. Công nhận, mẹ khóc to thật. Nhưng sau này, trên đường về, các bà bình luận, mẹ vẫn chưa khóc khéo bằng các bà. Cuối năm ấy, cả hai đứa hí hửng đi xem ngày. Rồi chàng cũng hí hửng về khoe với mẹ. Chàng hứa sẽ gọi điện báo lại ngay.

Tiếng chuông reo, chàng hẹn gặp ở quán cafe, mình hồi hộp rồi lo lắng. Trời ơi, mình sắp sang trang đời mình đây.

- Em à, có chuyện này..... quan trọng..... anhanh.....muốn nói

Chàng ấp úng mãi không lên lời mà mình tự cảm hứng. Linh cảm phụ nữ mách ình rằng có chuyện rồi. Nhưng mình mạnh mẽ. Mình là cơn bão cơ mà. Mình sẵn sàng nghe.

- Em à, ...chúng mình...chúng mình....không..... cưới nhaunăm nay được.

Mắt mình mở tròn to, sững sờ và cần một câu trả lời nhanh gọn. VÌ SAO?

- Mẹ nói.....mẹ nói.....

Chàng vẫn ấp úng, chàng khó nói. Chàng vẫn thế, dặt gạn y như dạo đầu mình bị công an bắt được vì đi ngược chiều ở đường Hàng Bài vậy. Nhưng lần này chàng không run bắn lên làm rơi điện thoại, lần này mình cũng không đứng ra cứu chú công an để xin cho chàng, lần này...tự chàng phải nói.

- Mẹ nói mẹ đi xem bói, người ta bảo bà nội ghê gớm. Chết là sẽ rủ đi theo mình 3 người. Mà họ nhà anh từ dạo đó chết thêm 2 cụ rồi. Giờ cưới em về, nhà đen, dễ chết thêm người nữa. Nên mẹ bảo để năm sau. Chờ ai đó chết nốt cho đủ 3 người. Thì yên tâm cưới.

.....

.....

.....

.....

.....

Khoảng không im lặng, cốc sinh tố măng cầu của mình cũng im lặng, tách caffee của chàng im lặng, chàng cúi mặt im lặng, và những giọt nước mắt của mình cũng im lặng.

Mình còn biết nói gì nữa.

Mình cảm thấy đau. Nơi mình đặt tình yêu ngự trị hình như bị vỡ.

Mình cảm thấy rũ rượi, cảm thấy mất mát, cảm thấy chơi vơi, cảm thấy bị phản bội, cảm thấy trống rỗng.

Giá mà có lý do khác cho chuyện cưới lúc này thì có lẽ mình đã không có cảm giác như bây giờ. Trời ơi, một lý do mà chính mình cũng không tưởng tượng được.

Mình cảm thấy chàng thật vô tích sự. Mình cảm thấy căm thù chàng

Mình còn biết nói gì đây nữa !!!

Cơn bão ư? giờ chỉ là cơn gió lang thang.

.....

.....

Khoảng không vẫn im lặng.....

.....

Chàng chăm chú nhìn mình Còn mình, cúi mặt uống ừng ực cốc sinh tố. Hai tay đỡ cốc run lên. Mắt không nhìn rõ chàng vì ướt. Mình cố bít miệng để khóc không thành lời. Uống hết cốc của mình rồi, mình lấy nốt tách caffee còn chưa kịp cho đường của chàng, làm phát ực hết.

- Anh cho em về.

Mình cố nén cái ghen ứ ở cổ như có cục gạch trong yết hầu để nói cho tròn vành.

Chàng lại van xin, và mình nhất quyết muốn lẩn trốn. Mình thấy mình có lỗi với bản thân mình. Mình muốn về ngay với mẹ để để khóc. Mình càng sợ mẹ chàng hơn.

Suốt con đường, hai đứa không nói câu gì vì mình bận khóc. Mình khóc không phải vì lễ cưới vợ vẫn kia, mình khóc vì ức. Mình có phải là đồ bỏ đi đâu mà bị đối xử như con hủ vậy. Rồi còn chàng nữa, điều vô lý đến như vậy mà chàng lại nghe lời mẹ ư? Mình khóc vì tất cả những thứ đó. Xuống xe, mình nhìn chàng như lần cuối. Mình đã thề với chàng, không bao giờ mình thêm gặp chàng nữa. Vì sớm muộn gì, lấy chàng, cũng có ngày mình bị mẹ chàng lột lá chuối tống ra khỏi nhà với một tội vợ vẫn nào đó. Còn chàng, chắc có lẽ sẽ chỉ biết đứng nhìn mà thôi.

2 tháng sau....

Mẹ đem kể với cả làng là chúng nó bỏ nhau rồi. Lạ thật, không hiểu mẹ lấy thông tin đó ở đâu ra thế không biết. Cả làng tin, chỉ có chàng là không tin. Chàng lặng lẽ đối chiến thuật. Giờ, chàng چرا bố mẹ đẻ mình. Khởi dậy tình thương của bố mẹ mình bằng cái vẻ thật thà tội nghiệp. Còn bố mẹ đẻ mình, mắc mưu, quay ra mắng mình tàn tệ.

1 năm sau....

Mình lại ngồi sau cái xe mà mình đã thề. Ngày sang đám ngõ, mẹ và bố, gì út sang nhà mình. Suốt buổi nói chuyện, mẹ tự hào quảng cáo con trai mẹ đẹp trai nhất làng, tài giỏi nhất làng, ngoan nhất làng. Mẹ quay ra bảo mình đánh đá, ghê gớm hơn con bé bạn, tức là con gái mẹ. Giữa bài phát biểu của mẹ, cả họ nhà mình nhìn nhau ngơ ngác: “Ồ, thế họ chê con Hiền như vậy thì sang đây làm gì?” Buồn cười. Thế mà lễ đám ngõ cũng qua êm ả.

Rồi lễ ăn hỏi cũng tới. Giữa cái thời buổi toàn người và xe này, mẹ hãnh diện dẫn đoàn 7 cái xích lô lọng vàng sang nhà mình đặt viên gạch xí chỗ. Mẹ cẩn thận mặc cái áo dài nhung đỏ, trang điểm tí chút và làm tóc xoắn vỏ bào. Công nhận, mẹ đẹp thật. Giờ mình đã hiểu vì sao mẹ khen con trai mẹ đẹp trai.

Rồi thì ngày cưới nữa, khi một ngày ồn ào cuối cùng cũng qua. Mình mệt mỗi bước vào nhà tắm. Lần đầu tiên trong đời mình cảm thấy mình có lỗi với mẹ. Dù mẹ có nói gì đi nữa, nhưng thật tâm mẹ đâu có ghét bỏ gì mình đâu. Đôi khăn mặt mới với đôi bàn chải đánh răng trong phòng tắm mẹ cẩn thận xếp ngay ngắn. Bộ ga gối mẹ đích thân đi mua cho vợ chồng mình. Mẹ làm mình thay đổi cách nghĩ. Mẹ ơi, con sẽ cố gắng bớt lười để làm con dâu ngoan của mẹ. Sáng mai, con sẽ dậy sớm...

Nửa năm sau, chàng mới kể lại: mẹ quý mình là vì sau lễ ăn hỏi, tự dưng mẹ cứ chơi lô là thắng. Trong 1 tuần từ lúc ăn hỏi đến lúc cưới, mẹ thu về được mấy chục triệu. Có bà nói, con dâu nó hợp đất nhà bà đấy. Thế là mọi việc êm xuôi.

3. Khi Lấy Chàng - Tập 07 - 08 - 09

Tập 7: Cái tết đầu tiên của mèo con.

Đó là tên của một câu chuyện được học từ thời còn nhỏ. Cũng chẳng nhớ của lớp mấy nữa. Nhưng cái cảm giác thương con mèo con lần đầu tiên tới căn bếp lạ dưới sự soi mói của bác nồi đồng, chị chổi xuể... vẫn còn y nguyên. Và giờ, với cái tết này, không hiểu sao mình lại nhớ đến câu chuyện ấy.

...Gói bánh chưng...

Năm nay, thấy mẹ bảo: “gói bánh chưng” làm mình lo lắng. Tính mình vốn chậm chạp, rồi lại cầu thả nữa, nên rất không yên tâm nếu cọ lá, hay làm bất cứ cái gì qn trọng. Nhớ hồi còn học cấp 3, con bạn thân yêu anh khóa trên, dở hơi lại xung phong đến nhà anh ấy nhận phần cọ lá. Mình thương bạn, lại nể vì lời rủ rê, nên cũng đi. Thế là từ sáng sớm đến trưa muộn, hai con bé chưa cọ được mấy trăm lá thì đã hát hết các bài đã thuộc, chưa thuộc hay chỉ ư ử âm điệu rồi. Đành lòng vừa làm vừa mắng nhau là đồ ngu thôi. Giờ nghĩ đến gói bánh mà sợ.

Năm nay công ty cũng bận, nhiều hợp đồng nên công việc thiết kế cũng thường xuyên phải về sau 8h tối. Sếp hí hửng lắm, giáp tết mà mình vẫn ở lại làm cho xong việc. Có lần sếp bắt tay an ủi: “cố gắng em nhé, tết này sẽ thưởng em to nhất !!!” . Sếp đâu biết rằng, mình cũng vui lắm khi có việc mà làm đến giờ này. Mình trốn mấy cái bánh chưng thôi !!!

...Đi sắm tết...

Khác hẳn những ngày xưa tết tết, năm nay mình ky cốp để nhờ đâu đi sắm tết với mẹ chồng. Nhưng mẹ đuổi, mẹ bảo thà đi với mấy bà già còn hơn đi với mình. Mẹ bảo đi với mình rách việc lắm. Đành lòng ngậm ngùi biểu mẹ tiền sắm tết, còn thui thủi chờ tối chồng về thì mách chồng thôi.

.....

- Thì em kệ mẹ, em cứ phải đi cùng làm gì. Mẹ thích thế.

- Nhưng mà em muốn thân thiết hơn- Em chỉ lảm chuyện, nhà anh thế đấy. Không phải đi đâu. Kệ mẹ làm gì thì làm.

Chàng qy măt vào cái game mobile chết tiệt làm mình buồn thối ruột. Chàng sống thoáng quá thì phải. Thoáng đến nỗi những cố gắng vun đắp tình đồng đội đồng chí của mình với gia đình nhà chàng thối bên tai phải sẽ chạy ào luôn ra tai trái thì phải. Chàng không giúp mình như gián điệp giúp quân đội ta, như hoa tiêu chỉ lối, chàng cho rằng mình lảm chuyện. Mình chỉ có chàng là đồng minh thôi mà. Sao chàng lại thế chứ.

- Này, em bảoMình làm về thân thiết sát tới bên chàng với bộ mặt nghiêm túc.

- Gì?

Chàng nhú mày vì trả lời các câu hỏi của mình chàng sẽ không liền mạch chơi game được.

- Anh nên bỏ em đi.

- Sao lại thế

Mất chàng vẫn dán vào điện thoại, mồm vẫn nói và toàn thân vẫn không thay đổi.

- Em lấy giấy bút cho anh nhé

- Có gì thì em nói đi, cứ vòng vèo. Anh ghét nhất tính vòng vèo của em đấy.

Chàng gắt lên nhưng vẫn ở mức độ kiềm chế được. Còn mình, sự kiên nhẫn của mình cũng trào lên gần đến cổ rồi. Mình đang cố dìm nó xuống đây. Chàng ghét tính đó ư? Mình không nhớ rõ, nhưng chắc thời yêu nhau chàng sẽ không nói thế. Vì tất nhiên, nếu nói thế thì giờ ngồi bên mình là anh khác chứ không phải là chàng.

- Em thấy chỉ có 3 thứ anh nên lấy làm vợ chứ không phải là em: tivi kênh HBO, máy tính với internet, và cái điện thoại với game nữa đấy.

Chàng im lặng. Mắt vẫn nhìn điện thoại, tay vẫn bấm bấm. Cái điện thoại vẫn bíp bíp như để trừu tặc mình.

.....

.....

5 phút sau...- Hả, em vừa nói cái gì cơ, nói lại anh nghe nào?

.....

Mình xông vào, giằng lấy điện thoại trên tay chàng, kéo cái cạp quần chàng, và....vứt cái điện thoại vào trong đó. Cho cái điện thoại chết vì sặc.

...Tết đến rồi...

Mình là con một. Ngày xưa bố mẹ ham vui nên không nhớ ra là phải để thêm thì phải. Vì vậy mà đi lấy chồng rồi, thương bố mẹ ở nhà đơn độc lắm. Tết đến, lại càng thương bố mẹ nhiều hơn.

Ngày trước, tết đến hai mẹ con còn tíu tít đi m đồ ăn tết. Ngày tất niên còn bày trò món nọ món kia. Mấy ngày tết bạn bè mình còn đến ăn uống tán phét với bố. Giờ thì có còn ai nữa đâu.

Từ cách đó mấy hôm, mình đã xin phép mẹ chồng cho phép hôm tất niên được ăn một bữa ở nhà ngoại, và một bữa sẽ ăn ở nhà nội. Mẹ chồng đồng ý, mình từng bừng chờ đón cái tết. Mẹ mình cũng thế, từng bừng chuẩn bị làm cơm để con gái về.

....

Đêm giao thừa, giữa cái rét của bà già mùa đông vô duyên, đứng bên chàng, bên cả Hồ Tây nữa, pháo hoa nổ đi đẹt mà đẹp mê hồn, mình vẫn được chàng mừng tuổi. Lần này là 100.000đ. Mình cười: “Tiền mất giá quá anh nhỉ, mới có lúc nào chỉ cần mừng 2000đ phải không anh”. Chàng cười, xoa đầu mình, vòng tay ôm lấy vợ, và thì thầm: “chúc mừng năm mới, bà xã !!!”

Mình đã khóc vì hạnh phúc. Ước gì thời gian dừng trôi.

...Sáng mừng 1...

Mới 8h sáng, mình còn chưa muốn chui ra khỏi chăn vì tối q đi đón giao thừa, q Quốc Tử Giám xin chữ và về Hà Đông đi lễ Bia Bà đến 3h sáng. Năm nào cũng thế, mình quen đón giao thừa như vậy rồi. Thế nhưng có lệnh triệu tập, chàng hốt hoảng gọi mình dậy chỉnh chu nhanh chóng vì bố tổ chức buổi họp thì phải. Mình mắt nhắm mắt mở làm theo yêu cầu. Lạ nhỉ, có việc gì vào sáng mừng 1 đầu. Xuống đến tầng 1, mình là đứa xuống muộn nhất. Nhưng không khí âm u cũng đủ để mình hiểu có điều gì không hay đang xảy ra rồi. Cả nhà im bật. Chỉ có chàng là cúi gầm. Thôi chết, lại chuyện gì nữa đây. Lặng yên trước bài nói đang dở dang và đang cao trào của bố, mình mới hiểu ra rằng, việc mình về nhà để ăn tất niên là đi ngược lại truyền thống gia đình nhà chàng. Bố không cho phép 2 bữa tất niên không có đủ các thành viên. Và mình đã gián tiếp giết chàng.

....

Sau cơn bão ấy, chàng đã bị đánh gục. Về phòng, nằm cuộn tròn không ăn gì, không đi đâu cho đến ngày hôm sau. Khổ thân, cái ao bèo của mình ngoài biết ghen còn biết dối nữa. Mình cũng sợ. Cũng chỉ vô hồn ngồi góc nhà ăn hết cái này đến cái khác. Thương chàng mình không dám nói, chứ thực lòng mình cũng buồn. Không lẽ bố mẹ để mình ngày tất niên thui thủi 2 thân già hay sao? Không lẽ không có quyền ăn cơm với con gái hay sao?

Kết thúc câu chuyện của mèo con, chú mèo đã thắng. Nó không còn sợ hãi nữa, nó có thể vượt q hoàn cảnh để trưởng thành. Còn mình, nỗi thất vọng và sợ hãi bắt đầu bao trùm nhiều hơn, cái mốc để có thể trưởng thành ngày một xa hơn. Và hình như, những ngày tới mới là bắt đầu.

Tập 8: Đám cưới trắng bạn thân

- Ngày kia tao cưới nhé !

- Ô, mày nói thật hay đùa thế ?

- Tao nói thật, tao cười cái con bé hôm tao dẫn sang nhà mày ấy
- Thật hay đùa đấy, sao giờ mới báo tao?- Thật mà, 11h trưa mai nhá, tại nhà văn hoá trung tâm huyện Thanh Trì
- Thật đấy à?- Thật, thế nhé. Nhớ mang cả thằng con trai cả đi, đường xa để nó đeo đỡ vất vả.

.....

Cú điện thoại cúp rồi mà mình vẫn không hiểu là thật hay đùa. Bạn thân đấy, nó cười ư ?

Ngày đi ôn thi đại học, trong cái lớp cấp tốc sát kỳ thi, chỉ có mình là con gái. Trong lớp, mình được bầu là lớp trưởng. Cũng đúng thôi, Viện Đại Học Mở khoa Công Nghệ Thông Tin lấy đâu ra phụ nữ, nhất là cách đây hơn 8 năm. Vì vậy có nhiều anh chàng hay trêu lắm. Buồn cười, dạo đó mình ghét tất cả.

Buổi ôn thi nào cũng thế, 9h tối mới tan. Từ Hà Đông đạp xe về Bưởi, lúc nào mình cũng thấy có thằng cha đạp xe đi theo mình. Mình rẽ Ngã Tư Sở nó cũng rẽ, mình đi tắt Qn Nhân nó cũng đi, mình hướng về Cầu Giấy nó cũng hướng. Vậy là lần nào mình cũng co giò lên đạp thật nhanh. Về đến nhà hôm nào cũng đứt cả hơi.

Một tối, đói quá, ra chơi mình đi lượn lờ bách hoá Thanh Xuân, và xà vào quán cháo vịt. Vừa ngồi xuống lau cái thìa, thằng cha đáng ghét ấy đã xuất hiện. Nó cũng ăn cháo vịt. Và...nó chọn chỗ ngồi cạnh mình.

- Bà tưởng tôi bám đuôi hả?
- O, thế là thế nào ? (mình giật mình vì sự trắng trợn của thằng cha đáng ghét)
- Này, đừng có tưởng bở nhé, nhà tôi cũng đi lối đó. Nhà tôi ở Xuân Thủy- Thì ai bảo gì đâu, ăn đi rồi vào lớp.

Mình ngượng chín cả mặt vì sự sai lầm của mình. Chắc mỗi lần nó đi theo mình là nó buồn cười lắm đấy. Giờ lại còn táo tợn đề cập thẳng vấn đề nữa chứ. Thật không thể chịu nổi người này.- Ăn xong rồi, ăn sau trả tiền nhé.

- O- Cảm ơn trước

Mình nhanh nhẹn lau miệng và lao về lớp như một viên đạn. Để mặc nó với 2 bát cháo. Mặc kệ nó có đủ tiền trả hay không, nhưng mình trả thù được món nợ đó, mình đỡ tức.

Một tháng sau

Ngày nhập học, mình há mồm kinh ngạc khi nó và mình học chung một lớp. Tên trong sổ điểm lại chỉ cách nhau có 3 người. Hiểu với Hiền mà, vậy nên kiểm tra hay thi lần nào cũng dễ bị ngồi gần nhau. Trời ơi, đúng là ghét của nào trời trao của nấy thật.

Năm đầu tiên, bọn mình học chỉ là những môn cơ bản. Thầy toán quý mình nên thường được gọi lên làm bài mẫu. Lần nào thầy cũng khen kết quả, nhưng...lần nào nó cũng nói nhỏ đủ nghe khi mình đi q: “làm ngu thế không biết, may mà đúng được kết quả”. Mình tức nó lắm. Mình tức nó thật.

Năm thứ 2, có rất nhiều chuyện xảy ra khi đời sinh viên gõ cửa. Nhà ở Hà Nội, nên mình không biết cảnh sống ở trọ, mà ước được ở ký túc cũng không được. Ấy vậy mà mình gây ra không ít rắc rối với tất cả mọi thứ xung qh. Thượng đế trêu ngươi, lần nào cũng là nó. Nó xông ra như anh hùng cứu mỹ nhân. Nó xông ra giải quyết các vấn đề như là việc của nó. Và...mình với nó trở thành bạn thân từ lúc nào. Thường thì nó đến đón mình đi học, bữa nào có xe máy thì cùng vi vu. Bữa nào có xe đạp thì mỗi đứa một cái. Nó kêu thà chết chứ không đeo mình. Nó bảo mình lần nào ăn gì cũng ăn lắm, nên nặng, nó không đeo nổi. Bữa đó, lớp phải học cả ngày, đứa nào trong lớp cũng uể oải. Vậy là buổi trưa cả hội cùng nhóm đề tài rủ nhau về nhà mình làm lẩu cá nhậu nhẹt, rồi về trường học tiếp. Mùa đông mà, lẩu là đúng nhất. Sinh viên mà, lẩu cá là rẻ nhất.

Lũ con trai phờn trí lấy rượu của bố mình ra uống nên lừ đừ hết cả. Nhà hết giấy ăn, mẹ thật thà đưa cho tụi mình giấy báo để thay giấy ăn đang cần khẩn cấp để còn về đi học. Khổ thân, sau bữa nhậu, đứa nào đứa nấy mặt đen lem luốc, mực từ giấy báo được lau vào mặt, lại dính mỡ nên cả phi đội đều đáng được đưa

vào kỷ lục Việt Nam môn trang điểm ẩn tượng, hay thật. Rồi còn chỉ nhau cười chế nhạo nữa chứ. Thật là...

Nó hét toáng lên khi mình lo ngại một lũ lừ đừ lên xe về trường đi học. Nó bảo: “Chỉ có tao mới có tư cách đèo mày, tao không say tẹo nào !” Và mình thì tham đi xe máy.

H...u..ỳ..n...h...!!!

Xe máy đổ đánh ầm khi đi q Sở Thú, chỉ vì tốc độ nhanh và một em bé chạy vụt q đường. Mình và nó, chìm trong cái vùng nước ồ voi trời mới mưa hôm q. Mùa đông. Áo len trắng và quần bò xanh đẹp nhất bộ của mình. Thế là xong.

Nó thường không hay ngồi cạnh mình, nó hay ngồi bàn dưới để làm camera qn sát và bình phẩm thì phải. Chỉ có mấy anh chàng dỗi hơi là hay xin ngồi cạnh. Và tất nhiên, lần nào trên đường đi học về, nó đều chê bai và bình phẩm thằng cha nào ngồi cạnh mình.

Nhưng hôm đó nó lại ngồi cạnh.

- Sao hôm nay mày tử tế thế ? Mình hỏi mĩa mai.

- Tao thấy mày ngồi mà nước từ mặt ghế cứ rùng rùng chảy, nước từ áo len ấy. Tao sợ k ai dám ngồi cạnh mày nên tao ngồi thôi.

- Cắm thù !!!Mình rít lên đủ để nó nghe và làm ra vẻ chú tâm vào bài học. Mình ghét nó thế không biết, mình ướt và rét thế này là tại nó hết.

5 phút

10 phút

- Hiếu ơi, tao rét quá, tao về đây, tao không chịu được nữa.

- Tao đưa mày ra ban công hóng gió nhé. Gió một lúc là khô thôi.- Khô sao được mà khô, tao ướt hết cả 3 lớp rồi đây này.

- Giời ơi, có là gì đâu, tao ướt cả 5 lớp nhé – Rồi nó còn lấy tay ra hiệu để miêu tả – lớp quần bò này, lớp quần đông xuân này, lớp quần đùi này, lớp quần này nữa này, và lớp da tao nữa.Phải công nhận thế giới này hiểm có ông đàn ông nào trơ trên như nó, thô quá thể. Nhưng thì thâm đến thế thôi thì cũng phải đi hóng gió với nó thật. Oái oăm, càng đứng trước gió, càng rét.

- Thôi, nhất quyết là tao về đây, rét quá, tao mà chết là lớp không kịp bầu cán bộ lớp đâu- Đâu, đưa tao xem nào

- Vớ vẩn, mày cứ đứng đây cho bao giờ khô đủ 5 lớp của mày. Tao về đây. Cắm thù...

.....

- Khoan đã !!!

Vậy là 2 đứa bùng 3 tiết cuối. Dù sao cũng điểm danh rồi. Hôm đó gió mùa rét lắm, gió cứ tát vào mặt người đi xe máy như thể kẻ thù vậy. Mình đành phải cúi xuống nép vào lưng áo nó. Hai hàm răng va vào nhau cạp cạp.Bỗng nhiên nó vòng tay ra sau cầm tay mình. Nhét vào túi áo nó. Và...nắm chặt tay mình mãi trong túi.Con đường im lặng

Nó im lặng

Mình im lặngChỉ có cái xe máy Đà Loan trùng xích là kêu như tàu hoả.....

- Này !- Hả ?

Bỗng nhiên nó phá cái khoảng lặng rồi ren giữa hai đứa làm mình bị dứt ra khỏi luồng suy nghĩ:”Nó đang có ý đồ gì đây !”

- Tao thấy mày rét quá thì mới nắm tay thôi đấy nhé.

- Ủ, thì mày có cái vị gì đâu mà tao phải nghe giải thích – Mình bực mình bật lại – Tao nghĩ mày như em trai tao nên mới dễ yên đấy chứ.

- Ồ, tao cũng nghĩ mày là chị gái nên mới nắm tay đấy nhé. Đừng có hiểu lầm.....Khoảng không lại im lặng....- Này !!

- Gì ???

- Nhưng mà tao dặn trước nhé -lại là nó với cái giọng cần trọng –Mày không được yêu tao đâu đấy !

- O, cái thằng này, mày bị dở hơi à ? – Mình tức khí – Tao điên à mà yêu mày.

- Thì đấy là tao cứ dặn trước.- Đồ dở hơi !!!

Không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng kể từ đó cứ thằng cha nào trong lớp có ý định چرا mình là nó lại bình phẩm, những hôm hai đứa tổ chức nấu cái gì đó cùng ăn nó lại lôi ra chê bai dè bừ. Về sau, quá đáng hơn, kể cả những anh khác hay ngồi ngoài quán của mẹ, nó cũng liệt người ta vào dạng xấu xa hết chỗ nói. Còn nó, lâu lâu lại thấy đèo một cô tới nhà mình chơi, hôm sau lại hỏi: “Trông thế nào? Được không ?” Minh trả đũa: “Xì, dây thần kinh tình yêu của mày bị đứt à? Thế mà cũng chọn” . Và ...lại không thấy cô bé ấy xuất hiện nữa.

Năm thứ 3

Gia đình nó có chuyện, nó phải bỏ dở chuyện học hành để sang định cư bên Nga với gia đình. Ngày nó lên máy bay mình không tiễn, chỉ tới hôm trước hai đứa rủ nhau đi uống café mà thôi.

- Đạo tết tao thấy lá số của mày cũng được đấy chứ. Thôi, mày đi nước ngoài cho rộng tầm mắt. Mừng ày

- Số tao lận đận lắm. Trong lá số ấy người ta bảo: năm tao 30 tuổi làm ăn sẽ lụi bại, năm tao 40 tuổi mới có vẻ gỡ gạc được, năm tao 50 tuổi mới có tí của để, năm tao 60 tuổi mới làm ăn được. Lấy đâu ra mà được.

- O, tao nhớ là họ nói năm mày 65 tuổi sẽ đại cát đại lợi mà. Mày cứ đi đi. Bao giờ 65 tuổi thì về gặp tao nhé.- Không ă, để tao mốc à?

- Tao có bảo mày để mốc đợi ngày nắng thì mang ra phơi đâu. Chỉ bảo mày và tao sẽ chờ nhau ở cuối con đường tình mà.

- Ủ, năm 2 đứa mình 65 tuổi nhé.

Cả hai đứa cùng cười, nhưng không hiểu sao trong lòng mình muốn khóc. Chẳng hiểu vì cái gì. Còn nốt một năm nữa thôi là ra trường rồi, nhưng nó và mình sẽ không còn được cùng đi bảo vệ đồ án tốt nghiệp nữa, không còn ai chiều về rủ mình xà vào hàng bánh chuối trên đường Láng nữa, không còn ai mắng mình là Hiền tồ tẹt nữa.

Đêm hôm ấy, café làm mình mất ngủ. 1h sáng, nó gọi điện ình, hai đứa lại tâm sự đến 2h sáng. Tâm sự cũng không phải, tâm sự gì mà thi nhau nói xấu thầy cô ở trường.

Nó đi, và chẳng còn ai bình phẩm các chàng trai đến چرا mình nữa.

Thi thoảng, nó vẫn gọi điện về. Chứ mình làm gì có tiền mà gọi cho nó.

Bốn năm sau,

Vô tình nó gọi về trước ngày mình cưới một tuần. Nó không bình luận gì cả. Chỉ hỏi: “có hoãn được 2 tháng để chờ tao về không?” Minh trả lời: “Không ! cái này do người lớn quyết định”. Nó bảo: “Ủ, thế thôi, chúc mày hạnh phúc”. Cúp máy, tự dưng mình lại muốn khóc.

Hai ngày trước khi cưới,

Mình và chú rể tương lai lên thăm bà nội đang điều trị tại bệnh viện. Mình có kể với bà rằng:”Thằng Hiếu mấy hôm trước có gọi về chúc cháu hạnh phúc bà ạ .”Bà chỉ cười gật gật thôi. Trước khi về, khi chú rể xuống lấy xe, bà nắm lấy tay mình thì thầm:

- Hôm hai đứa chúng mày rủ nhau đi uống café tạm biệt ấy, lúc mày đang chỉnh trang trên gác, nó có bảo với bà rằng: Chỉ vì tự ái một câu nói đùa mà cháu mất hết bà ạ”

Con đường về, vẫn đoạn đường toàn mùi bánh chuối rán, tự dưng mình bật khóc. Lần này, mình khóc vì hai đứa dở hơi ngày nào nắm tay nhau, không phải ướt vì mưa cho nó ra dáng lãng mạn một tí, mà là ướt vì ngã xe máy.

Hai năm sau, Nó mời mình ăn cưới nó chỉ trước có 2 ngày. Đạo nó về nước được một năm, cũng đèo cô bé đó đến nhà mình. Và giới thiệu là chị gái. Không biết trùng lặp hay sao ấy, trước nó cũng bảo là coi mình như chị gái mà. Mình hết ngạc nhiên lại đến sượng sùng.

Đêm trước hôm nó cưới,

Tâm trạng mình cứ thế nào ấy, buồn kiêu gì khó tả lắm. Đàn bà thật phức tạp và tham nữa. Mình lên mạng và tâm sự với một người bạn trong thành phố Hồ Chí Minh, mình bảo:

- Chắc là buồn vì tham, giờ phải chia sẻ thằng bạn thân cho cô gái khác rồi.- Mất hẳn chứ chia sẻ đâu mà chia sẻ.

Câu trả lời làm mình như bị giật ra khỏi u mê. Ừ, lấy đâu ra mà chia sẻ. Mất hẳn rồi. Cảm giác lúc này cứ như bị ai móc túi cái gì thật quý giá. Tiếc thế nào ấy. Kỳ cục thật.

Tập 9: Q rồi mộng mơ

Vậy là mình và chàng đã hết những tháng ngày tán tỉnh nhau. Giờ thì tính tốt tính xấu phơi bày ra hết rồi. Buồn cười thật, chàng tỏ vẻ khó chịu khi thấy mình mặc váy đi làm và ngồi cả buổi với cái game mobile mỗi lần sang chơi với bố vợ.

...Lười...

Thật ra thanh niên bây giờ ai chẳng lười, không riêng gì mình, không riêng gì chàng. Sau hai tháng làm con dâu mới, mẹ chồng cuối cùng cũng cất lời vàng ngọc:

- Thôi, cô không phải dậy sớm quét nhà nữa đâu nhé. Cô cứ lạch cạch làm tôi muốn ngủ thêm cũng khó. Trời mùa đông thế này ai mà chịu được. Từ mai trở đi luôn nhé.

- Dạ !!!

Cái dạ đầy biết ơn và từ tốn. Không biết mẹ có nhận thấy cái dạ đó đang kiềm chế nhiều tiếng reo hò trong lòng mình hay không. Nhưng cũng kể từ đó, mình chỉ dậy trước giờ đi làm 1 tiếng đồng hồ thôi.

Chàng cũng lười, ngày yêu mình thì chàng chăm lắm. Mình mà làm cái gì một mình, chỉ cần lờm chàng một phát là chàng vội vàng lao ra phụ một tay ngay. Có lần sang nhà mình ăn trực, (hí...hí...vì sang chơi mời ở lại ăn cơm lại vâng ngay chẳng là ăn trực thì là gì?) thấy mẹ mình đang đứng nấu nướng liền sán tới kêu "làm gì cho con làm với." Rồi dưới sự đảo mắt điều khiển của mình, chàng lao vào chậu rửa bát như một viên đạn.

một phút...

hai phút.....ba phút.....

....

Chàng chạy lại, mắt tái dại, cắt không còn hột máu, thì thào vào tai mình:

- Em ơi, chết dở rồi, anh có chuyện này muốn nói với em.

- Anh không làm nốt đi còn bỏ dở để ra đây là gì?

Mình tỏ ra khó chịu khi thấy chàng chưa hoàn thành xong công việc. Có mấy cái bát thôi mà lười thế ...

- Anh....anhbị đứt tay rồi.

Chàng e dè chìa ngón tay bị con dao do chàng cạo vừa cứa. Mình la lên.....tất nhiên, cả nhà lại xúm vào, cuống quýt băng bó. Làm như tai nạn chiến tranh không bằng. Từ lần ấy trở đi, mẹ không cho chàng mỗi lần sang chơi làm bất kỳ việc gì nữa. Mãi về sau, mình mới nghĩ, có thể chàng cố tình để đỡ phải làm chẳng?

Giờ, khi lấy nhau về rồi, không còn chàng trai tội nghiệp ngày nào nữa. Mà thế vào đó là một ông chồng vừa lười vừa khó tính. Hai vợ chồng có pha tách trà ngồi uống với nhau thì trong đầu đã phải toan tính xem kiếm có gì đây để kể kia đi rửa chén sau bữa tiệc rồi. Hay thật, đúng là hôn nhân khác ngày yêu quá thể.

Tính chàng bữa bãi, rất hay lấy đồ mà không để vào chỗ cũ. Đi làm, thay cái quần đùi ra cũng vứt luôn ra sàn nhà rồi kệ nó ở đó. Mình đi theo dọn dẹp cũng điên tiết. Thế nào cũng có ngày mình cầm cầm cái quần đùi của chàng ném ra ngoài cửa sổ.

...tình yêu thời hậu chiến...

Không ai yêu nhau mà không từng một lần đi ăn tiệm. Đôi khi không phải vì thích món ăn đó, mà là vì thích được đi với nhau. Và tất nhiên, phong tục Á Đông, người đàn ông thường là người trả tiền.

Không hiểu sao mình cũng thế, mình thích đi ăn mà chồng là người trả tiền, cho dù lĩnh lương lần nào mình cũng lột sạch của chàng, cho dù mình luôn là người lừa chàng đi ăn tiệm.- Alô, anh à, tới ngay số 9 Văn Cao nhé !- Việc gì thế em – Chàng ngơ ngác hỏi – Anh trưa nay bận lắm !- Việc gấp lắm. Em cần anh !Chàng hốt hải lao từ cơ qn về phố Văn Cao. Đàn ông mà, mình biết, chàng hẹn bia hơi với lão Vân – bạn nối khố – chứ bận gì đâu. Khi nào chàng bận thật sự, thì chàng sẽ nói việc đó là việc gì rồi, hoặc chàng nhờ ai đó chạy q chỗ mình, chứ chàng không nói chung chung như thế.

Nhìn cái dáng thân yêu đứng ngơ ngác ngoài đường, trước cửa quán tìm kiếm mà thương quá. Nhưng q khung cửa kính tầng 2, làm sao chàng thấy được ánh mắt có mùi của sự đắc thắng này.

- Anh à, sao lâu thế, gấp lắm rồi

- O, em đang ở đâu, lại vượt đèn đỏ à? lại bị công an tóm à ?

- Không, lên tầng 2 đi anh, em sắp gọi món rồi,

- O...sao em bảo có việc gấp ?

- Thì em đói quá em bảo gấp chứ sao? Em đói không qn trọng với anh à?Bữa trưa thật bất ngờ với chàng và thật vui với mình. Đôi khi mình thích hâm nóng tình yêu bằng cách trêu tức chàng hoặc làm những chuyện không ai nghĩ ra. Tình yêu thời hậu chiến mà, mỗi người đã không còn mới lạ ở người kia nữa. Nên mỗi một bất ngờ lại là một lần làm mới thôi.

- No quá, cảm ơn em nhé !

- Anh trả tiền đi rồi về

- O...em mời anh mà...

- Xi...thế anh không phải là đàn ông à, để em đứng lên trả tiền mọi người sẽ nhìn anh chứ không nhìn em đâu nha

- Nhưng...em lột hết của anh rồi mà.

- Kiểu gì chẳng còn

- Ủm, em tinh quái lắm, đã lột hết lương, còn đeo dần lậu. Em cứ thế này anh chết đấy.

- Vâng, anh chết em vẫn còn trẻ, còn nhiều cơ hội đi lấy chồng nữa mà.

Chàng biết th rồi, chàng chấp nhận trả tiền. Nhưng lần sau, chắc chắn không rủ đi ăn bằng bài cũ được nữa. Chàng sẽ cảnh giác hơn. Nhưng mình lại càng có nhiều bài hơn, miễn sao đeo được hết lậu của chàng. Mình mà, “ở đây, ai là tướng ?”

Khà ...khà....

Giờ cái quán số 9 Văn Cao đã đổi chủ rồi, trở thành quán bia hơi, mỗi lần đi q đó, lại tủm tỉm cười và...nhớ chàng !

4. Khi Lấy Chàng - Tập 10 - 11 - 12

Tập 10: Những bài hát chưa bao giờ thuộc

Vậy là mình đã về làm dâu nhà chàng được 2 tháng. Trong đó có 1 tháng là xây dựng tư cách đạo đức. Cũng may là chưa vỡ cái bát cái đĩa nào. Hoặc nguy hiểm hơn nữa là làm cho ai trong họ hàng nhà chàng ghét. Mẹ mình bảo: “mày làm mẹ nhẹ cả người. Chiều con, cứ để học hành, mọi việc mẹ làm cho hết, cuối cùng gả đi, chỉ sợ bị người ta chê con mình !” Thật tội ẹ.

Ngày giỗ ông

Sau nghi nghe thông báo từ tổng chỉ huy trung ương, mình vừa mừng vừa lo. Mừng vì sẽ có dịp gặp gỡ họ hàng nhà chàng cho gần gũi. Lo vì chưa thực sự biết các phong tục ở đây như thế nào. Ví như sau khi cưới chàng vài ngày ấy, thấy mình rửa bát một mình giữa trời rét ngoài sân, chàng ra ngồi ở cửa chờ. Vợ rửa xong thì chàng bê đỡ vào nhà úp bát hộ. Vậy mà chàng vừa vào trong nhà một cái, mình đang lúi húi quét sân, thì mẹ ở đâu đã xuất hiện, ghé vào tai mình làm mình giật thót cả tim. Mẹ thì thầm: “Này, đàn ông làng Đông không có thói quen rửa bát đâu nhé. Mày đừng làm cho ông bố nhìn thấy mà ông ấy ghét đấy”. Trong lòng run lên bần bật, mình dạ mẹ mà trong lòng tự hứa thật sắt đá: “có chết cũng không dám để chàng úp bát giúp mình nữa”. Ấu đây cũng là chưa biết về phong tục tập quán. Ấu đây cũng là cô dâu mới thôi mà.

Tiếng khoá mở cửa dưới tầng 1 làm mình vội vàng vung chăn lao ra khỏi giường. Lại thật, nếu có cuộc đua xem ai tai thính nhất chắc chắn mình sẽ tham gia để dành giải nhất mất. Thật đấy, bình thường thời con gái, mình ngủ nhiều, nhưng cũng là đứa ngủ thính lắm. Mình tự hào vì điều này, bởi lẽ nhờ ngủ thính mà nhiều khi mọi người cứ tưởng mình ngủ, đem nói xấu mình thật lực. Hề, hề, nghe thấy hết, có lúc còn bắt bình, định vùng dậy cãi lại, nhưng lại thôi vì nếu làm như thế lần sau mọi người sẽ cảnh giác. Nói xấu mình nhiều nhất luôn là bố. Còn mẹ thì cứ ra sức bênh vực. Có lúc thấy ghét bố, bố chê mình thế sao còn nuôi mình làm gì !!!

-Mẹ cho con đi chợ cùng mẹ nhé, con sẽ xách đồ ẹ đỡ nặng !-Đi đâu mà đi. Không khiến đâu. Cô ở nhà đi. Tôi đi với gì Vinh. Chúng tôi đi còn nhiều chuyện để bàn.

Rồi mẹ đi với tiếng đóng cổng cạch cạch. Bỏ lại sau lưng là cái mặt mình ngẩn tẩn đứng tần ngần ngoài cửa chính. Mùa đông 2006 được nhà nước và chính phủ công nhận là mùa đông rét, vậy mà mình mặc cái áo len phong phanh, đứng ở cửa, tần ngần, tên tò, ngơ ngác, vào lúc 6h sáng, không dám quay trở lại phòng ngủ, mà cũng không dám chạy theo mẹ.

20 phút sau...

- Anh ơi, nằm... dịch vào ...cho ...em nằm... với

- Sao lại rét thế, không chịu mặc cho đủ ấm rồi đi đâu thì đi (Chàng cúi kính vừa dịch vào trong giường vừa nói)

- V...â...ng (mình lập cập trong tiếng run rét trả lời)- Mà tưởng em đi chợ với mẹ?

- Mẹ không cho em đi, mẹ bảo mẹ đi với gì Vinh vì có chuyện phải bàn.

Chàng lại động đến nỗi đau của mình, làm giọng thuật lại của con bé tội nghiệp trong mình có vẻ méo đi đôi chút. Chàng cười, quay lại véo má vợ mà an ủi:

-Mẹ và gì sáng nào chẳng đi chợ với nhau. Các bà ấy còn phải bàn xem chiều nay đánh con gì ấy mà. 7h sáng là giờ tính xem nguyên nhân vì sao hôm qua về chần lể. Còn 3h chiều là giờ tính xem hôm nay lể chần sao đây. Em hiểu chưa? Thôi, đừng buồn làm gì. Ngủ đi !!!

Đúng là đồ đàn ông vô tâm, ngủ thế nào được mà ngủ. Hay nói chính xác hơn là không dám ngủ. Mình cũng rửa mặt rồi mà. Đành nằm trong chăn, chăm chú lắng nghe xem tiếng cổng bao giờ lại lạch cạch, mẹ về và...mình lại lao xuống phụ giúp chuyện bếp núc. Nằm im....lắng nghe... mùa xuân về !!!

....

Cứ tưởng đây sẽ là dịp để mẹ và họ hàng thán phục tài nấu nướng của mình. Mọi ngày ở nhà, mỗi ngày có cỗ bàn hay hội họp, mình vẫn được làm bếp trưởng. Nhà mình ông bà nội toàn các chú, các chú lại toàn con trai. Thế là mình vẫn luôn chịu trách nhiệm đi chợ và nấu nướng mà. Có mấy đứa em họ lon ton giúp sức, vui ơi là vui. Nhưng....

Gì bảo:-Mày xem bóc tỏi thì bóc, nếu không thì nhặt rau sống thôi. Biết gì mà làm.

-V...â...n..g !

Mẹ bảo:

-Thôi, thôi, cô đi chỗ khác cho khỏi vướng chân

-V...â...n..g !Tự dưng, chỉ luẩn quẩn như một đứa trẻ lên ba...

Hết việc vặt, hết những việc được phép làm, mình mệt mỏi bò lên tầng ba ngồi cho đỡ buồn. Ở dưới bếp, tiếng mẹ và các gì bảo nhau vẫn còn rõ:

-Mày cho nó làm làm gì ? Nó con một thì biết làm cái gì mà làm. Quét cái nhà còn chẳng sạch nữa là.

-Thì em có để nó làm đâu. Tôm chị em mình mua trăm nghìn một cân, ai dám đưa cho nó chế biến, nhỡ nhin đói cả nhà thì sao?

....

Tiếng cười dưới bếp làm mình chán không buồn xuống nhà nữa. Chui vào chăn lắng nghe tiếp. Lạc lõng...

....

Bữa tụ tập nhân dịp dỡ ông cuối cùng cũng xong. Họ hàng nhà chàng thật đông, đặc biệt là đội ngũ tuổi teen. Nhưng khi bữa ăn kết thúc, đứa nào cũng có đủ lý do chính đáng để ra về sớm rửa hoặc để được miễn dọn rửa. Trời mưa đông tối sớm. Một cái sân ngổn ngang như chiến trường. 6 mâm bát đĩa đủ loại. Và....1 cô dâu mới về nhà chồng. Nhớ lại khi còn ở nhà, mỗi lần rửa bát, mấy chị em xúm vào, vừa cười đùa vừa chuyện làm công việc mới nhanh làm sao. Giờ...chỉ còn mình mình.

Nào...vừa hát vừa làm thôi....

Hát những bài hát đã thuộc.

....

Hát những bài hát hơi hơi thuộc.

.....

Chết mất, một mình cô dâu lúi húi ngoài sân, lắng nghe tiếng cười trò chuyện của già trẻ lão ấu trong nhà mà tủi quá. Hiên ơi, cố lên nào !

.....

Hát những bài hát dạo đi mẫu giáo vẫn hát.

.....

Hát những bài hát chưa thuộc.....

Ui cha, sao 6 mâm bát lại nhiều thế này...!

....

Ư ử giai điệu của những bài hát không thuộc tí nào.

....Cuối cùng,Cuộc chiến,

Cũng,

Kết thúc.

Đôi bàn tayChỉ toàn lướt trên bàn phím

Giờ..

Tê cứng, ...đổ au,...không co duỗi được.

Thôi nào, đừng tủi thân mà khóc ở đây. Có gì thì lao lên phòng đóng cửa sau. Hay hôm nào về kể ẹ để mẹ an ủi vỗ về. Thôi nào, lấy chồng thì phải khác chứ, ai hầu mà đòi sướng. Thôi nào, mọi người cười cho đấy. Rồi mai cả làng lại đem chuyện này ra mà cười. Thôi nào,...thôi nào....

Tự đổ dành mình

Vậy mà

Úp xong đám nôi trong bếp, mình vẫn ứa nước mắt không sao cầm lại được. Những giọt nước mắt vô lý không có tí âm thanh sụt sịt. Nó trào ra, lăn vụng trộm trên mặt, bị gạt vội đi, và ...khô dần trong tiếng cười nói của những họ hàng mà mình còn chưa biết hết tên.

Tập 11: Tiền

Con trai cả lấy vợ, mẹ công bố: “Toàn bộ đồ đạc trong căn phòng này không có trong trí nhớ của chúng tôi đâu nhé !” và chàng hiền lành cười cười: “Mẹ cứ để kệ con!”. Hôm ấy có mặt mình, sang chơi mà, trong lòng hoang mang biết bao nhiêu. Trời ơi, có nên lấy chàng hay không đây ? Mẹ chàng khiếp thế cơ mà ? Còn chàng, cái bển đồ của tôi đây sao ? Liệu có an toàn cho tôi gửi gắm nốt cuộc đời còn lại của mình không đây ? Chưa biết chừng một ngày nào đó chàng nghe mẹ, dắt mình ra khỏi nhà cũng nên !Nhưng thôi, chắc mẹ chồng tương lại nói vậy thôi chứ trong lòng chẳng ác ý gì. Thôi, bỏ qua và tiếp tục yêu chàng nào !!!

Vậy là 2 năm yêu nhau, ngoài tình yêu, còn có con lợn đất làm chứng. Cứ hết tháng, mình và chàng lại trích nửa tiền lương bỏ lợn. Đủ để sắm nội thất cho phòng cưới. Vừa mừng, vừa hạnh phúc, nhưng bản thân mình, còn thêm một cảm xúc nữa: tủi thân! Bố mẹ chồng chẳng cho nổi một cái.....giường.

Cuộc sống, chẳng bao giờ có tiết toàn màu hồng. Cũng chẳng bao giờ có tiết toàn màu đen cả. Nó là sự tổng hoà của loang lổ biết cơ man nhiêu là màu. Có lẽ vì thế mà tình yêu sau ngày vu quy, nó bắt đầu loang lổ.

Trút bỏ bộ váy cưới đẹp lộng lẫy là chữnghèo. Toàn bộ tiền mừng mẹ cầm cả. Chỉ để cho chàng vốn vụn hai triệu. Mẹ cũng chẳng đưa danh sách cho để biết họ hàng hay bạn bè mừng bao nhiêu. Chuyện đương nhiên, sau này còn đi mừng người ta cho phải đạo. Mẹ bảo:”Ai cũng mừng như nhau, danh sách cái gì mà danh sách?”.

Chẳng còn những buổi rủ nhau đi uống cà phê hay đi ăn ở những quán quen. Đạo đó có lúc sĩ lên mình đòi trả tiền. Oai thật ! Đạo ấy, mình hỏi: “sau này lấy nhau thì thoả anh có rủ em đi ăn tiệm cho hâm nóng tình yêu không ? ” Chàng gật lấy gật để: “Đương nhiên rồi !” Còn bây giờ, có tiêu pha gì thì là tiền của hai đứa thôi. Quá tay là chết. Bây giờ phải tự nuôi mồm rồi. Còn phải nghĩ đến chuyện kị cốp nữa.

Lấy nhau về, tay trắng. Chưa kể còn nợ vụ chứng khoán. Hai trái tim đồng tự nhủ: Lập nghiệp thôi. Dành dụm được chút ít đã rồi mới sinh em bé. Không thể sống trong căn nhà tranh được. Cố gắng lên !Nhớ hôm lại mặt chàng rủ rê:

-Đi tuần trăng mật em nhé !-Tiền đâu mà đi ?-Có hai triệu đây này (chàng vỗ túi đầm đệp)

-Ôi trời, hai triệu thì đi vòng quanh Hồ Tây hả anh ? Hay sang Gia Lâm, thuê cái nhà nghỉ, ở tịt trong đó mấy ngày rồi về ?

-Ừ , ý của em hay đấy. Để anh tính xem nào, nếu sang Gia Lâm, cả ăn cả ở chắc đượcgần tuần !-Cái gì....? (Mình hét lên khi bị chàng bơm vá vào câu châm biếm)

-Hí.....Hí.....

-Anh làm thế thật em đập chết, ăn thịt, phần còn lại cho lên nóc tủ, bày hoa quả đấy !

-Ừ, anh đùa, anh đùa. Nhưng số tiền ít ỏi đó đi chỗ nào tầm như Hà Tây là được mà. Đi 3 ngày thôi.

-Ừ.....ừ.....mà thôi anh ạ. Mình đang không có tiền, anh còn phải trả nợ nữa. Không đi cũng chẳng sao đâu anh ạ. Có lẽ tiêu tiền mà trong lòng cứ nghĩ đến kiếm tiền cũng không vui đâu. Số tiền đấy anh để trả nợ anh Vân đi. Còn em, tuần này em vẫn chưa hết phép, em sẽ ở nhà với bố mẹ cho thân mật. Cơm nước cho gia đình. Rồi sau này, chúng mình có tiền, chúng mình đi sau.

-Em việc gì phải thế ?-Thôi, em để dành tuần trăng mật đến khi nào chúng mình bớt khó khăn hơn cũng được mà.

Chàng không nói gì, cũng chẳng dỗi dành gì mình nữa. Chàng quay mặt đi, ngồi một xó, cúi mặt xuống , và.....chăm chú chơi điện tử trong điện thoại di động của chàng.

Mình cũng không nói gì, lặng lẽ ra đứng dựa cửa sổ, trong đầu mênh mang mong đến ngày mà mình bảo chàng là sẽ bớt khó khăn hơn, rồi đôi khi ý nghĩ về những lịch trăng mật của những đứa bạn xen ngang sự mênh mang của mình. Mình ngược nhìn lên chỗ có mây cao nhất, để nhìn, mà.....cũng để nước mắt dần dần đầy đờ trào ra.

Tháng đầu tiên...

Đã đến lúc phải đóng tiền ăn ẹ chồng rồi. Chẳng biết phải đóng bao nhiêu. Hỏi các chị trong công ty, mỗi bà một ý. Kinh tế mỗi nhà một khác nên cái khoản tế nhị ấy mỗi người một ý riêng thôi. Bọn con gái chưa chồng, đương nhiên nó cũng như mình dạo nọ. Đi làm có bao nhiêu thì đắp vào thân. Biểu bố mẹ để được bao nhiêu thì biểu. Có hỏi chúng nó, chúng nó biết trả lời mình ra sao.-Tao bảo này, vợ chồng mày nghèo, lại chỉ ăn có một bữa ở nhà, lại đi làm cả ngày, tối về có tí thì đi ngủ. Tính ra có mấy tiếng ở nhà. Chắc mỗi đứa năm trăm !-Mà có khi chúng nó còn chẳng buồn bật đèn ấy chứ, giảm trừ được khoản tiền điện, ba trăm thôi em ạ !

-Ừ, đứa nào da đen là đều ngại bật đèn cả!

-Ha....ha....ha.....

Mấy bà chị tẻ bạc luôn biến mọi câu chuyện về một vấn đề màtất cả chúng ta đều hiểu. Tự dưng, cả hội đồng cổ vấn cười ha hả vì vấn đề không thấp đèn.

-Thế thấp đèn ngủ thì nộp bao nhiêu các bà ơi? Các bà bậy bạ quá, để ấy đứa kia chúng nó còn lấy chồng chứ.

-Ôi trời, bọn này bây giờ khôn lắm, không tồ như chúng tao ngày xưa đâu

-Ha.....ha.....ha.....

Sau 2 ngày tham khảo ý kiến bạn bè, cô gì chú bác...

-Anh đưa tiền ẹ nhé !

-Thôi, em đưa đi

-Anh buồn cười nhỉ, anh là con trai mẹ cơ mà. Em ngại lắm. Sao việc gì động đến tiền anh đều ỉn cho em thế.

-Em đưa đi. (Chàng kéo dài giọng ra điều khó chịu. Chàng vẫn luôn là thế, cái gì ngại là trốn tiết. Đồ đểu !)

Nói rồi chàng biến mất. Chối bỏ trách nhiệm vụ gửi tiền ăn. Chàng vẫn tẻ như thế. Từ ngày lấy chàng, chưa thấy chàng che trở gì ỉnh cả. Chàng cứ để mặc mình trước mọi cơn gió mới. Những cơn gió mà dù mạnh hay nhẹ cũng khiến mình choạng vạng, lơ lửng không biết bầu vịu vào đâu. Vì có cái mái che là chàng thì chạy mất tiêu rồi. Thôi chết, thế nhỡ sau này có bão thì sao? Không lẽ, mình vẫn chỉ có một mình thôi sao?

Thụt thò mãi ở cửa bếp, chỉ khi mẹ ngược mắt nhìn lên, mình mới dám bước vào. Lạ thật, cái dạo còn gọi bằng bác ấy, sao tự nhiên thế. Đến nhà là Lý Thông cười nói tưng bừng, chuyện trò bả lả nghe chừng vui

tươi. Rồi còn vào bếp nấu hộ con bạn cái gì cũng ra dáng nữa chứ. Vậy mà về làm dâu được một thời gian rồi, đứng ở cửa bếp cũng sợ, nhìn thấy mẹ chồng cũng sợ. Căng thẳng vô cùng.

-Mẹ,

-Ồ, cô đi lên nhà đi, xuống đây làm gì ?-Mẹ ơi, Tháng này vợ chồng con mới cưới, chưa có nhiều. Anh Hậu lại còn lo tiền làm ăn nữa, nên(ngập ngừng không nổi, mình cười trừ). Con biết là bố mẹ vất vả vì chúng con, nên đáng lẽ chúng con phải đóng góp nhiều hơn....Mẹ ngừng mặt lên nhìn mình chăm chăm làm mình bối rối. Mẹ lắng nghe xem con bé rườm rà này nói những gì. Mình căng thẳng ! Có lẽ những lần tập thuyết trình cho buổi hội thảo hoặc đứng lớp giảng cho các khoá đào tạo nhân viên mới ở công ty cũng không đến nỗi như thế này. Cơ mà chẳng lẽ tất đài ngay lúc này à ? Lại tiếp tục lí nhí bài nói dở dang thôi:

-Nhưng thôi, chắc bây giờ còn thiếu bao nhiêu thì bố mẹ cho bọn con. Rồi sau này...

-Thôi được rồi, nộp tiền ăn chứ gì ?-Dạ.....ơ.....vâng.

Bài diễn văn còn chưa nói hết. Bao nhiêu sự chuẩn bị còn chưa thể hiện, ấy vậy mà mẹ đã hiểu ý mà cắt ngang sự run rẩy của mình. Sự cắt ngang ấy làm mình im tịt mà còn ngơ ngác. Chẳng biết phải nói tiếp cái gì ẹ nghe. Thôi chết, quên sạch những gì mình còn chưa nói, mình ngại ngùng đưa mẹ cuộn tiền gấp làm 4 đang dấu trong tay. Mẹ ơi, may mà mẹ hiểu ý !

***Lần đưa tiền tháng sau...

Mình đã thành ma cũ. Đỡ lo lắng và trơ hơn nhiều. Nộp ẹ gấp rưỡi lần trước, có lẽ vì thế mà tự tin lên không ? Chẳng có bài diễn văn nào cả, ngắn gọn mà sao tình cảm ời là tình cảm:

-Mẹ ,mẹ

-Gi thế ?

-Tiền vềtiền về...mẹ ơi !-Ừ ừ, tiền vềtiền về . May quá, dạo này tao thua hết cả tiền. Thế này là được rồi !

Mình hả hê sau khi chuyển khoản ẹ đúng lúc. Mẹ thì vẫn vui như mọi khi. Cuộc sống mà, rồi sẽ thích ứng hết thôi. Tập 12: Tịt

Hai tháng sau...

Mẹ chạy huỳnh huych lên gác 3 đây giận dữ:

-Cái vỏ bao bì băng vệ sinh trong thùng rác là của mày à?

-Ồ...dạ....vả...n..g ! Nhưng nó chỉ là cái vỏ túi thôi ạ ? (Mình lo sợ và ngơ ngác trả lời mẹ)

-Tao không nói chuyện ấy, tức là mày vẫn chưa có gì hả?

-Ồ...

-Tao lại cứ tưởng mày ...Ồi giời ơi !Đoạn thờ dài ngoa ngắn, mẹ không dấu nổi nỗi thất vọng và giận dữ trong ánh mắt nhìn mình. Còn cô dâu bé nhỏ, vừa sợ lại vừa lo !

Mẹ cũng như bao bà mẹ thương con khác, mong có cháu cho vui cửa vui nhà. Các bà cùng hội “hai số cuối” của mẹ bà nào cũng có cháu hết rồi. Chỉ có mẹ là vất vả nuôi các con ăn học, rồi đến năm 32 tuổi, anh con trưởng mới nhấp nhỉnh đi lấy vợ. Mẹ không mong sao được. Tối nào cũng vậy, vào lúc tiếng nhạc “số số ca” trên ti vi rộn rã, là các bà bế các cháu tụ tập. Có cô bé Chích Bông mới hai tuổi đầu, đã biết hét lên: “kếtkết...” và chấp chững đi tìm số cho bà chép kết quả. Còn những đứa khác thì nhảy tưng tưng theo nhạc. Mẹ ngồi đó, chỉ có một mình, nách không mang theo cháu nào cả. Chắc mẹ cũng buồn.Dự định tích cóp đã rồi mới sinh em bé bị dập tắt thẳng thừng khi có một hôm mình đi làm về sớm la cà buôn chuyện ở bờ giếng làng. Mọi người cứ hỏi chuyện, rồi có người nhìn mình với ánh mắt thương cảm, có người lại còn vỗ vai an ủi. Chả hiểu ra làm sao cả. Cuối cùng, sau tiếng đồng hồ đấu tranh khai thác, mình cũng hiểu nguyên nhân.-Này, em nói nhỏ..-Hả ...hả....cái gì mà bí mật thế

Mình hí hửng lắm, cô em họ chồng tỏ ra thân thiện bá vai bá cổ mình chuẩn bị lộ bí mật gì đây. Chuyện bí mật, nói thật, phụ nữ nào cũng muốn nghe. Một trăm người phụ nữ, thì có đến một trăm lẻ một người thích thăm thì. Nhưng...mấy ai giữ được bí mật.-Mấy hôm trước ấy, mẹ chị ngồi đây nói chuyện này...

-Ừ...ừ...

-Mẹ chị kể với các bà ở đây về chị nhiều lắm. Buổi cười, bà còn bảo là chị bị tịt đấyha....ha...

Ồ hay, sao lại thế ?Mình không thốt ra câu ấy, nhưng trong lòng bỗng chợt dạ thốt lên câu ấy. Cái mặt húng khởi đón chờ câu chuyện bị tung hứng trong nháy mắt. Trong tiếng cười ha...ha ấy, mình biết, cô em họ chỉ buồn cười các cụ già thôi. Nhưng...

tự dừng...

mình....

thấy bị tổn thương.

Mẹ vẫn vậy, ừ, ai chẳng vậy. Nhưng sao mẹ nỡ nói mình thế chứ. Bản thân mình còn không biết mình có tịt hay không mà.***

-Ha...ha....ha...

-Sao anh lại cười? nh càng cười, em càng buồn lắm.

-Trời ạ, em cứ như cây xấu hổ ấy. Đúng là

Nói rồi chàng dí vào trán mình cái ngón trỏ đáng ghét. Gạt tay chàng ra, mình chẳng buồn kể chuyện cho chàng nữa. Kể chuyện cho chàng nghe mà chàng làm như mình kể chuyện cười ấy. Chàng không bênh mình gì cả.-Anh biết tình hình chúng mình rồi đấy. Không lẽ mẹ nói vậy mà anh lại chế giễu em à?

-Úi giờ, Hiền tịt, ha....ha.....Hiền tịt !!!

-Im đi, đồ tồi. Có anh tịt thì có. Trông cứ như con cò hương thế kia, tịt là cái chắc.

-Này, quên đi nhé, đây là nhà vô địch !

Nói rồi chàng gồng đôi bắp tay như cái cẳng cò lên mà gồng. Cái mặt cười toe toét để lộ hàm răng khấp kha khấp khểnh. Càng nhìn càng bức.

-Này anh, gồng vừa thôi kéo đứt gân, lặn đùng ra đấy thì chết đấy. Mai cả làng Đông này lại kháo nhau là Hậu vừa tịt vừa bị đứt gân bắp tay. Thật tội.

Chàng không ra về nhà vô địch nữa, lẳng lặng lao ra giá sách, cầm lấy vỉ thuốc của mình, ném vào sọt rác.

-Thôi, anh quyết định rồi, chúng mình sẽ sinh em bé.

-Anh có nuôi nổi em không? Lương em thấp lắm đấy-Nuôi được.

-Anh có đỡ được con mỗi khi nó khóc đêm không ?

-Ngon lành !

-Anh có biết sinh em bé phải chuẩn bị cẩn thận lắm không ?

-Kệ, đến đâu tính đến đó.

-Anh có sợ em đẻ con gái không ? Mà không khéo em đẻ con gái, mẹ lại lấy lá chuối lót tay đuối em đi cũng nên.

-Con nào cũng được.

-Điều

-Hề...hề.....

Thế là chàng vứt hẳn vỉ thuốc của mình đi rồi. Phí thật, mới uống có 10 ngày. Chàng bậy bạ thật !***

Một Tháng tiếp theo...

Mình vẫn đi đi về về những ngày làm công ăn lương đều đặn. Và tất nhiên, vẫn đi qua cái cổng đầu làng và cái bờ giếng lúc nào cũng đông người. Mấy ánh mắt càng ngày càng bám sát mình hơn. Có người còn thở dài, chép miệng nói mình là con cá rô. Ghét họ thật, mọi ngày đi ăn bún cá rô, thấy bát bún ngoài thịt còn đầy trứng đầy thôi !

Một tháng tiếp theo nữa...-Sao lại có giống gì mà diếc thế không biết. Ăn bao nhiêu chỉ thấy đắp hết vào người vào mỡ. Tịt cả đít để để. Tiếng ai đó đang nói ở ngoài ngõ vọng vào ban công tầng 3 làm mình kéo chăn lên trùm đầu. Mình không muốn tin đó là giọng của mẹ. Mình càng không muốn xuất hiện trước đám đông nữa. Mình chỉ muốn có chàng ở đây để chàng hiểu những lúc không có chàng thì như thế nào. Mình thấy mình cô đơn.

Dạo này công nhận đã thành ma cũ trong nhà rồi, công nhận bố mẹ không còn khách sáo với mình nữa. Có gì là bố mẹ nói luôn. Mình có kể chàng cũng không tin. Thường là thế, đàn ông họ nghĩ: đúng là chuyện đàn bà ! Nhưng họ cứ thử làm đàn bà một lần xem, chẳng sợ chết khiếp với thù trong giặc ngoài ấy chứ.

***-Hiền này, ra đây chị bảo, nhanh nhanh lên !

Chị Mười cấp dưỡng của công ty vẫy vẫy gọi mình ra đây trù mển. Hai chị em quý nhau lắm. Lần nào xuống phòng ăn của công ty trước giờ cơm trưa, chị cũng inh ăn vụng đồ ăn.

-Chị có mớ rau muống nhà tự trồng sạch lắm, chị bó thêm mang cho em này.

-Trời, chị làm gì mang đi cho vất vả. Em không cần đâu, ngại chết đi được. Chị để mà bán. Chết thật đấy. Cứ tự mình làm khổ mình.

-Chị nghèo, không có gì cho em, bó cho em mớ rau, em đừng chê chị mà.

Tấm lòng của bà chị làm mình không nỡ từ chối nữa, mình cầm mớ rau, cảm ơn chị mà trong lòng thương chị ấy quá. Lấy chồng từ năm 19 tuổi, một nách nuôi chồng và 2 con, giờ lại vác bầu đứa thứ 3 nữa, vậy mà tình cảm với đồng nghiệp vô cùng. Chẳng phải người đi làm nào cũng có được tấm lòng như chị. Nhưng, mình không biết rằng mớ rau ấy là họa sát thân của mình...

-Mày phải xem lại mày đi, mày về làm dâu nhà tao bao lâu rồi mà mày không nghĩ cho nhà tao là thế nào ?

Mâm cơm tối vừa đặt xuống, cả nhà còn chưa kịp ngồi, thì bố đã trút cơn sấm sét lên đầu mình. Vậy là tất cả chạy sang phòng bên trú mưa. Còn mình, mâm cơm, và bố chồng.-Nhà tao gia giáo bao nhiêu năm, con cái học hành đàng hoàng. Mày cũng được ăn học tử tế, thế mà màyđến cả mớ rau muống mà mày cũng đi xin. Mày làm tao xấu hổ quá. Xấu hổ với làng xóm xung quanh. Ngày mai ra ngoài đường tao còn biết nhìn mặt ai.

Mình quỳ xuống bên mâm cơm, chẳng có ai bênh vực, chàng cũng dạt đi trú cơn sấm rồi. Bố cứ nói, nói nhiều lắm, bố gần giọng, đủ nhỏ để mình thấy thất vọng. Khi còn con gái, bố mẹ dễ dàng, sao không thấy thất vọng thế. Mẹ dễ có mắng, có khi còn cãi cổ. Giờ ...chỉ biết lặng im mà nhìn xuống đất.

Bố vẫn nói, những lời bố nói tỉ lệ thuận với nước mắt trong lòng mình. Nó nhiều quá, trào ra cả mắt, đơn độc và....xót xa.

-Mày về đây, bố quý mày như con. Bố thương mày con một không biết gì, quen được bố mẹ làm cho hết. Nhưng mày không biết nghĩ gì cả. Mày càng ngày càng quá đáng hết lần này đến lần khác. Mày về đây, tao có khiến mày chào hỏi tao đâu. Nhà tao ba đứa con, đứa nào đi, đứa nào về đều không phải chào. Thế mà mày.....mày chào từ đầu xóm đến cuối xóm, khác gì mày bảo tao không biết dạy con.

Nỗi ám ức như một cục đất nghẹn tắc trong cổ làm mình chỉ biết khóc. Bài nói dài gần hai tiếng của bố đã kết thúc, mọi người trong nhà đã ngồi vào mâm cơm, mà chàng chẳng may nói một lời. Cầm bát cơm, vừa khóc vừa ăn, mình không nuốt được nhưng cũng không dám bỏ cơm, sợ tội còn to hơn. Không dám bỏ công việc rửa bát trọng đại của mình. Còn bố, bố bỏ về phòng đóng cửa. Bố bỏ cơm.

11h đêm, mình vẫn khóc. Không hiểu sao lần này mình không tự dỗ nổi mình nữa. Khóc từ 6h chiều đến giờ, cứ như là ăn vạ ấy, lấy đầu ra mà nhiều nước mắt thế. Lúc này, mình chỉ cần bờ vai chàng chìa ra, chỉ cần chàng vỗ vỗ vào lưng mình ai ủi. Mình sợ chàng bệnh mình mà điều tiếng với bố mẹ. Mình chỉ cần lúc này, chỉ có hai vợ chồng, chàng hãy là mái che ình nẹp thôi. Nhưng...

-Thôi, nín đi !!!

Chàng kéo dài cái giọng đầy khó chịu. Hết, cái mái che chỉ dành ình duy nhất một mẫu câu gồm ba từ ngắn gọn. Rồi chàng lôi sữa chua ra ngồi ăn cho trần bóng đá trên ti vi thêm hứng thú. Chàng quên mất là chàng có vợ, chàng quên mất là mình bỏ bố bỏ mẹ để đến nơi này vì yêu chàng, chàng quên mất là mình vẫn đang ngồi ở góc phòng, bịt miệng khóc vì sợ ai đó nghe tiếng, chàng ơi...

-Nhà anh rộng quá, một trăm mét lận, nhưng không có lấy nổi một mặt gạch lát cho em dung thân.

-Khổ thế nhỉ, không sao đâu, em cứ như thế thì sống với ai được.

Cố nén không ào cơn khóc to quá khổ kéo tầng 1 và tầng 2 nghe tiếng. Mình nói với chàng điều đó chỉ để mong một chút gì nữa vỗ về. Nhưng không.

Bỏ lên trần phơi quần áo, ngồi bệt xuống, bịt miệng kéo võ oà, nước mắt vẫn nhiều thế, nóng rang cả mặt, mình nấc lên: Mẹ ơi, cho con về với !

Ngày hôm ấy dài quá, mãi không hết. Mà có lẽ vẫn dài mãi, đến bây giờ vẫn chưa thể nào quên. Không biết có phải do bố mẹ chồng nghĩ mình tật nên ghét mình hơn không? Chỉ biết rằng đêm hôm ấy, mình vẫn ôm mặt khóc thay cho ngủ, chàng ăn xong sữa chua, ngồi nhìn mình một lúc rồi ngủ gật. Còn bố, lục tục đi nấu mỳ tôm.

Ngày hôm ấy, mình không biết rằng mình đã có bầu.

5. Khi Lấy Chàng - Tập 13 - 14 - 15

Tập 13: Hậu chiến

Ngày ác mộng cuối cùng cũng qua đi. Nặng nề và thất vọng nhiều như cơn mưa trái mùa của buổi sáng hôm sau. Mưa tầm tã, mưa nặng hạt. Mình không đi làm nữa, hai cái mắt sưng húp làm mình ngại xuất hiện trước mọi người. Lại trăm nghìn câu hỏi của đồng nghiệp, của người đi đường và của bạn bè quan tâm. Nhưng mình sợ hãi nếu phải ở nhà, mình cảm thấy lạnh đến tận xương sống khi chàng đi mình còn lại một mình. Rồi đến bữa cơm, sẽ phải làm sao ? Nhịn thì mình không nhịn được rồi, còn ăn ? Tất nhiên không thể nuốt trôi.

Vẫn sắp đồ ra xe, lặng lẽ, mẹ chạy theo mình nói nhỏ:

-Này, mày đi thì mày cứ đi, đừng có chào ông ấy đấy nhé. Ra ngõ cũng không được chào ai hết. Nghe rõ chưa.

Mình im lặng, không phải vì láo, mà là không biết vâng hay phản đối. Bố mẹ dạy nhưng sao lại quá đáng thế. Chẳng biết có nên nghe hay không? Sắp xong đồ, mình vẫn quyết định chào bố mẹ thật to rồi đi. Thôi kệ, cứ coi như mình cãi lại mẹ vậy. Không khí u ám lặng im sẵn từ buổi sáng bỗng sống động hẳn. Bố đóng cửa phòng đến rầm, mẹ nhìn theo khó chịu. Kệ, dù sao mình vẫn cứ chào. Tí nữa, ra ngõ, mình chào cả làng, để xem bố mẹ sống được với mình bao lâu. Đang sẵn chán đời đây, giờ thế nào cũng được.

...

-Mẹ ơi! Đó là tất cả câu chuyện hôm qua đấy. Lúc ở trên trần phơi quần áo, con chỉ muốn chạy ngay về đây thôi. Con muốn đi ngay lập tức, bỏ hết, không mang theo gì cũng được. Con gọi mẹ nhiều lắm chẳng biết mẹ có cảm thấy gì không?

-Ừ, mẹ cũng không ngờ con lại ra nông nỗi ấy. Sao ông bà ấy lại ghế thế nhỉ? Lúc sang xin cưới, bảo với mẹ là thương con nhất, quý con nhất là gì. Lần nào sang chơi, cũng bảo gia đình lao động nên quý con người lắm cơ mà. Vậy mà như thế sao? Mẹ không ngờ đấy. Lúc ấy con không về đây?

Khổ thân con gái của mẹ.

Mẹ ôm lấy mình đầy xót xa. Cái mặt mẹ vốn đã khổ khổ nay trông càng tội. Mẹ xoa đầu mình trong lòng như lúc mình còn bé. Ôi, ở đây mới bình yên làm sao.-Vâng, mẹ biết không, ngay lúc con đứng giậy để đi, tự dưng con chợt nghĩ: con được cưới xin đằng hoàng, có 7 cái xích lô vàng đón rước. Ngày cưới, họ hàng hai bên phát biểu đủ thứ, vậy mà con lại ra đi trong đêm tối lặng lẽ thế này sao? Đi thì dễ, nhưng trở về mới khó. Liệu đến khi anh Hậu sang đón con về, xin lỗi đủ điều, thì bố mẹ chồng con có quên được ngày con bỏ đi hay không? Người ta bảo phải tu 10 kiếp, đến kiếp thứ 10 mới được duyên vợ chồng với nhau, con cũng đâu nỡ bỏ lại anh Hậu, để rồi gặp lại nhau biết nói gì cho đỡ sượng sùng? Nên con chỉ biết ôm mặt khóc mà ở lại thôi mẹ ạ.

Mình vừa xinh xịch khóc vừa kể ẹ nghe cơn ác mộng đó. Bản năng vô thức, dắt xe ra ngõ tự cái tay chính lối để về với đáng sinh thành. Ừ vào lòng mẹ rồi khóc. Mẹ cũng xót xa, từng nếp nhăn nặng trĩu lại. Mẹ cho rằng đó là lỗi của mẹ, vì chính mẹ ra sức miệt thị tất cả các chàng trai khác mà dỗ mình lấy cái ao bèo.

-Ừ, con nghĩ được thế thì mẹ yên tâm rồi. Thôi, nín đi. Trưa nay ăn cơm với mẹ nhé. Thích ăn gì mẹ nấu ? Canh cua nhé !

Gạt nước mắt, mình cười méo mó trong lòng mẹ. Trời ơi, sao nó ấm đến lạ kỳ. Chẳng bù đêm qua lạnh quá.

...

Buổi chiều, mình đi làm như bình thường. Vết thương của con voi còi đã lành lại sau nhiều chấp vá của sự an ủi. Tính mình hay quên, mãi lao vào công việc và những tán láo của đồng nghiệp lại làm mình lấy lại cân bằng nhanh chóng. Mình chỉ sợ 5h chiều thôi. Sợ về lại cánh cổng xanh ấy.

...

-Sao hôm nay em đi làm về muộn thế ?

-Vâng, em nhiều việc, làm nốt mới được về. Bản thiết kế cần đến 4 phương án.

-Có thật không ? (Chàng nhìn mình tinh quái)

-Thật !

-Anh không tin, anh biết em mà.-Mà ừ thế đấy, (mình đổi giọng bất bình), anh biết nguyên nhân mà còn hỏi à. Mọi chuyện là từ anh cả đấy.-Sao lại là anh ? (Chàng mở to mắt ra vẻ ngây ngô)

-Anh nỡ để em một mình ở phòng khách. Trời đánh còn tránh miếng ăn. Thế mà em không có một ai che chở. Em về đây, chỉ có anh là người thân duy nhất. Em bơ vơ trợ trợ khi anh làm bạn với ti vi và cốc sữa chua. Anh có cần phải đối xử với em thế không ?-À, ừ, (chàng xuề xòa) em chấp nhận lâu thế. Em bảo anh biết bệnh em thế nào ? Càng làm căng thẳng trong nhà ra thôi.

-Em không bảo bệnh em. Em cũng sợ anh phải đứng giữa bố mẹ với em. Và em không có ý định ấy. Nhưng ít nhất anh cũng phải giải thoát cho em chứ ?

-Giải thoát ?-Vâng, em chỉ cần anh ra về cầu lẩm, bực lẩm. Anh xông vào mắng em. Rồi quay ra bảo bố mẹ cứ bình tĩnh, đừng bận tâm mà hại sức khỏe, để con giẫy vợ con. Rồi anh lôi xềnh xệch em lên phòng ra về như sắp đánh em đến nơi ấy. Đóng cửa phòng lại, em thì được giải thoát, còn bố mẹ thì được hả hê. Có phải hơn không ?-Ui giời, ai mà nghĩ được như em ?

Chàng chỉ cười rồi lôi điện thoại ra chơi điện tử. Hình như chàng không tiếp thu ý tưởng mới của mình. Bao giờ hãng NOKIA mở giải thưởng cho những người đàn ông nào dành cả cuộc đời cống hiến cho sự nghiệp game mobile thì chắc chàng được cúp vàng danh dự ngay lập tức. Bực lẩm, mình mở máy tính đọc tin tức rồi làm nốt công việc dở dang ở công ty. Hôm nay mình lại làm việc khuya. Kệ cho chàng cười, mình sẽ trả thù.

...

-Hiền ơi !

Tiếng hét ở nhà tắm thất thanh làm mình mắt nhắm mắt mở lồm cồm bò dậy. Hôm qua, mình 2h sáng mới đi ngủ. Còn chàng, cái ao bèo vô tâm, con người đáng bị trả thù và trừng phạt, chàng đang kinh hãi trước gương với bộ râu mèo bằng bút bi được vẽ cẩn thận khắp má và mũi. Kỳ cọ mãi không hết, chỉ mờ.

Kệ chàng, để sàan chứng khoán hôm nay thiên hạ được biết thế nào là sự trừng phạt của Hiền !

Tập 14, 15 : mẹ

Không biết mọi đứa con trên đời có ai giống mình không, chứ mình từ bé đã thích ngửi mùi mồ hôi của mẹ. Mỗi lần ngủ, gối tay mẹ, hay rúc nách mẹ, cứ hít hít ngửi ngửi, rồi cười tít mắt.

Đời mẹ vất vả, chưa khi nào, chưa lần nào thấy mẹ được bình yên. Cô gái quê lớn lên ở cái vùng thuần chất cấy lúa một nắng hai sương. Năm anh chị em, mẹ không phải là lớn nhất, nhưng lại chăm chỉ nhất. Bé em chèo cả xương hông, đi cấy lúa đĩa cấn đầy hai bên bắp, mang cơm cho bố ngoài đầu làng, cũng phải cầm kéo học nghề cắt tóc. Chẳng có gì là không làm. Nhưng mẹ vẫn xinh lắm lắm. Dì kể:-Mẹ mày chặt bóp từ trong máu. Cóp tiền mua được con chó con, nuôi được cho nó lớn thì bố và anh trai mang ra thịt. Mẹ mày khóc. Cả nhà bảo: cũng ăn mà, khóc cái gì ? Thế là mẹ nhịn. Bà ngoại mua cho ba chị em gái ba tấm mía, hai đi ăn hết, mình mẹ mày dành dùm cắt đi. Mấy ngày sau mía mọc mầm, không ăn được nữa, mẹ mày nhịn. Đi bộ đội, đến khi được nghỉ phép, về đến đầu huyện, đứng khóc vì không biết đường về nhà. Cả đời chỉ quanh quẩn trong cái làng bé con con bên bờ sông nước đục, một năm chỉ một vài lần được lên xã, nên cổ lỗ sĩ vô cùng.

Rồi mẹ chuyển ngành, đi học trung cấp Thương Nghiệp để ra làm thủ kho cho công ty Bách Hoá Hà Nội. Còn các dì chẳng phải đi bộ đội, chẳng phải hô hào vì nhân dân quên mình, chẳng phải phấn đấu để được nhiều bằng khen, nhưng bà nào cũng làm một chân to trong toà án và sự phạm. Khi các dì mỗi người có hai cái nhà. Mẹ vẫn chui ra chui vào cái nhà lợp giấy dầu. Ấu cũng là cái số. Ai bảo vì nhân dân quên mình !

Mẹ gặp bố, đồng ý lấy bố với tình thương nhiều hơn là tình yêu. Vì bố ốm yếu, đi khắp khiêng và là đứa con bị kỳ thị trong gia đình. Lúc ấy, mẹ đã ba mươi hai tuổi. Nhưng nhìn mẹ, ai cũng tưởng mẹ chỉ mới hai mươi. Mẹ trẻ và xinh đẹp.

Ngày nhà trai từ Hà Nội về quê xin cưới, các bá quan văn võ thi nhau thách cưới. Ở quê là thế, nhất là mẹ lại lấy được mộtanh Hà Nội, con ông to.

- Một trăm thúng bánh nướng, một trăm thúng bánh dẻo, mười cân chè ngon...

- Thôi, nhà bác không phải kể ra nữa đâu. Nhà chúng em cũng chỉ là bộ đội, không có nhiều thế đâu. Chỉ có cân chè Thái Nguyên với tút thuốc Điện Biên thôi, bác nhất trí thì để hôm tối ăn hỏi em cho cháu mang tới.

Nói rồi bà nội đứng dậy xin phép ra về. Lúc ấy, ông nội mình là vụ trưởng vụ 1 bộ Công Nghiệp Nhẹ. Bà ngoại thì hiền lành, các quân sư nói sao thì gật đầu vậy. Chồng mất rồi, hai anh con trai lớn thì đi bộ đội. Gả chồng cho cô con gái đầu tiên chẳng biết đâu mà lần. Nhưng nghe thấy bà nội mình nói thế cũng biết tự ái. Tự ái giấu trong lòng thôi.

Mẹ cuối tuần về làng, nghe tin thì uất quá, lên ngay Hà Nội để tìm cho được con người nhu nhược ấy, con người phụ bạc ấy. Nhưng rồi ông bà nội lại dễ dàng. Và loanh quanh vẫn dăm phải ...bố. Y như mình, loanh quanh thế nào vẫn dăm phải người vô tâm như...chàng.

Sinh mình ra trong cơn đẻ khó. Đau ba ngày mà không đẻ được. Đến khi nhảy ổ, bố biết tin mẹ xong rồi thì chạy tít về nhà báo tin, bỏ mặc mẹ vừa đau vừa đói, vừa lẻ loi trong bệnh viện. Ông bà nội thấy bảo để con gái, giống ông nội như đức mùng lắm, ăn cơm xong bảo nhau mai vào thăm. Chỉ có mỗi ông cậu của bố ở quê lên chơi, vội vàng đạp xe mấy cây số tìm mua ẹ bát phở. Mẹ kể: “mẹ mang ơn cậu ấy suốt đời, chẳng bao giờ quên.”

...

Hết cấp một, mình kể với mẹ:

- các bạn cùng lớp cứ trêu quần áo con mặc. Con chẳng mặc quần áo mẹ khâu nữa đâu. Mẹ mua cho con bộ quần áo mới đi.

Mẹ cười hiền từ nhìn mình thì thầm:- Con chịu khó mặc lại quần áo của các cô các chú, mẹ sẽ khâu đẹp hơn. Bao giờ con lớn, mẹ sẽ cho con ăn diện nhất cái khu tập thể này .Nói rồi mẹ lại ngồi chăm chú khâu ỉnh cái váy đồng phục.

Ngày khai trường, cả trường mặc đồng phục áo trắng váy xanh đẹp ơi là đẹp. Chỉ có riêng mình mặc cái áo trắng cháo lòng và váy xanh màu bộ đội. Cô giáo nói:

- Em không đóng tiền mua đồng phục à ? Váy đứng cuối hàng nhé, kéo lớp mất điểm thi đua.

Về nhà nước mắt ngấn nước mắt dài, chỉ có mẹ là hiểu. Mẹ mua đèn bù cho con gái miếng đu đủ. Mẹ bảo:

- Bữa nào thấy có miếng vải nào giống của các bạn, mẹ lại khâu cho con cái váy khác. Còn áo trắng, các con hay nghịch bẩn, đằng nào chẳng giống nhau...

Năm mình học cuối cấp hai, mẹ về hưu non. Bố về mất sức. Chẳng còn biết sống kiểu gì. Bố không có ý định đi tìm việc làm. Bố mặc thùng gạo bao giờ vơi bao giờ đầy. Giấu tạm nỗi quuyền luyến, mẹ lên Mộc Châu đi làm giúp việc cho anh trai cả. Ba năm sau mới về. Những năm tháng ấy, mình sắp thành một cô gái. Không còn chơi trò may quần áo cho búp bê nữa mà bắt đầu biết soi gương để tết hai bím tóc thật gọn gàng. Những biến đổi đầu tiên trong đời khiến mình hốt hoảng. Từ một hình chữ nhật trở thành hình cái lọ hoa, từ một nhúm cau trở thành cỡ bự, từ mộttrở thành....., từ một.....trở thành...

Học sinh ngày ấy tò lăm. Mình mất chiếc dép do đi lội Hồ Tây còn đứng khóc cơ mà. Mình chưa nghĩ ra những bữa cơm no bụng hai bố con là tiền của mẹ. Mình chỉ biết không có mẹ ở bên, mà cũng không có ai đáng tin tưởng để mà hỏi: “Tại sao con thế này ?”

Mình chỉ biết nhìn trộm bạn gái cùng lớp để bắt chước. Trong lòng tự dưng lại giận mẹ đến vô cùng. Những bức thư mình viết ẹ, ngày càng giận dữ. Mình hét lên trong thư: “Mẹ bỏ rơi con, con ghét mẹ”.

Cho đến khi mình cũng có một em bé của riêng mình, bỗng nhớ lại ngày ấy, chợt giật mình, không biết lúc ấy nước mắt mẹ nhiều đến ngần nào.

Hai năm sau, đúng ngày mừng một tháng mười một, đi học về đã thấy mẹ nằm ở giường, mình mừng rỡ chạy tới ôm lấy cổ mẹ. Thời gian xa cách quá nên không còn chỗ cho tự ái mà chỉ còn chỗ cho nhớ nhung.

- Mẹ, mẹ về! Mẹ ơi, mẹ về từ lúc nào thế ? Sao mẹ biết hôm nay mà về. Mẹ ơi, mẹ say xe à? sao lại nằm một mội thế ?

- Hôm nay á ? – Mẹ lơ đãng hỏi lại – Hôm nay là ngày gì ?

- Hôm nay là sinh nhật nó – Bố gắt –

- Mẹ, thế không phải hôm nay mẹ về vì sinh nhật bước sang tuổi mười tám của con ư ? Mẹ, mẹ nữ quên sinh nhật của con ?

- Ủ, mẹ quên mất. – mẹ mệt mỏi trả lời rồi nằm quay mặt vào trong tường.

Trời ơi, sự rạn vỡ, ánh mặt trời chói lọi trong cái tiềm thức của một đứa con thiếu mẹ như bị vụn vỡ. Mình bước thụt lùi lại khỏi cái giường rồi ngồi thụp xuống đất. Người dừ dãn không muốn bước. Cái cảm giác bị ẩn lại phía sau để trước mặt là tấm lưng của mẹ làm mình như rơi xuống một cái hố. Hố sâu đen ngòm toàn những mảnh sắc nhọn biết cắn đau. Mình thất vọng, cái thất vọng đổ xuống đè nát tất cả. Đè nát cả nỗi nhớ nhung mong ngóng mẹ trở về.

- Mẹ.....thế thì mẹ về làm gì ? Mẹ có nhiều con để mà nhớ đâu. Không có mẹ con vẫn sống được mà. Không có mẹ, có lẽ đời con cũng khác rồi. Mẹ nghỉ ngơi rồi đi lúc nào cũng được. Mẹ đi đi. Cũng chẳng phải mẹ có nhớ sinh nhật con hay không, con chẳng cần. Nhưng con nghĩ, chẳng có người mẹ nào lại quên ngày mình đau đẻ. Có con bất hạnh nên con có thôi. Gần ba năm mẹ đi, con chỉ có gửi thư đi mà chẳng có lấy một dòng nào trở lại. Con vẫn bền bỉ viết mà mong ngày hôm nay. Quần áo con rách, chẳng có tiền mua, tự cắt lại đồ của các cô các chú để may đồ ỉnh. Đi học mà như con hề ấy. Thế mà...

- Con kia, mày im đi.

Bố gào lên câu giận. Hình như bố sắp đập vỡ một cái gì. Bố không cần phải đập, ở đây, trong tim này cũng đã vỡ rồi. Nước mắt mình không còn rì rỉ trên bờ má gầy gò nữa. Nước mắt trào rộng, nhoè nhoẹt trong tiếng nấc, mình oà khóc như một đứa chỉ mới 2 tuổi. Mình nhìn bố đầy trách móc, lao về phòng, đóng cửa đánh rầm. Và không còn muốn ai đến sinh nhật chào đón tuổi mười tám nữa. Mình căm ghét tất cả những thứ thuộc về mình. Mẹ lặng im, không nói. Cái khoảng không mẹ dành hết cho những giận dữ của mình. Nước mắt mình rơi, còn mẹ, mẹ quay mặt vào tường như thể ngủ. Nước mắt mẹ lặn trong lòng. Cô bé mới lớn làm sao hiểu nổi. Ngày ấy, mình không biết rằng sau ba năm mẹ giúp đỡ hết lòng cho hai bác, đến khi mẹ bị tiểu đường, mọi sức lực mất hết, người chỉ như một cây rơm, bác dâu đưa ẹ mấy trăm nghìn và bảo mẹ về lại Hà Nội. Mẹ trở về như một....cái vỏ chanh.

...

Học hết lớp 12, bố mẹ ngẩng cao đầu với tất cả vì mình tốt nghiệp còn thiếu 1 điểm nữa thì được bằng giỏi. Những ngày tháng ôn thi đại học như những con thiêu thân tìm đường đến với cái đèn chụp muỗi. Một mỗi, căng thẳng và lo lắng. Lớp ôn thi đại học xô bồ và ngổn ngang đủ mọi tầng lớp. Học 4h chiều mà phải mang quyển vở đến xí chỗ từ 9h sáng. Đây là học ở trung tâm Cửa Bắc. Còn ở trung tâm của trường đại học Sư Phạm thì ca này nối tiếp ca kia, chen nhau bẹp ruột. Nhưng nào ngờ, niềm tự hào của bố mẹ bị rơi xuống cái hang không đáy khi nghe tin mình trượt đại học. Mình cũng ngỡ ngàng không kém. Xót xa, rụng rời. Chẳng hiểu vì sao mình trượt.

Những năm 89 – 99 là những năm thi tuyển sinh đại học tiêu cực nhất trần đời, phải đến 3 năm sau, báo đài mới nói nhiều. Nhìn lại mà xót xa nền giáo dục nước nhà.

Mẹ đi bán hàng ngoài hồ, bố ở nhà đập phá, chửi rủa. Bố bảo mình trượt đại học là bôi tro chát trấu vào mặt bố. Bố bảo mình là đồ ăn hại, chỉ ăn với chơi là giỏi thôi. Mình lặng lẽ đi quạt lò nấu cơm, nhưng khổ, lò mãi không bén lửa. Khói tùm lum. Bố điên tiết xông tới cầm cái chậu nhôm phang vào mặt con gái. Rồi đấm đá cho bố ghét. Mình sợ hãi, chạy khỏi căn nhà. Chạy mãi, chạy mãi, ra đến chợ Bưởi, và...ngơ ngác không biết đi đâu về đâu.

Hai hôm sau, mình gọi về ẹ, mình khóc vì cả nhà chẳng thấy ai đi tìm. Mẹ giọng thẳng băng: “Con đi chán thì liệu mà về nhé! Mẹ không đồng ý con đi như thế đâu” làm mình giận mẹ lắm. Mình đâu biết rằng bố nói dối mẹ, bố bảo nó bỏ sang nhà cái Lý chơi, giờ này vẫn chưa chịu về. Chắc mẹ cũng giận mình. Gì chứ mẹ nghiêm khắc lắm. Mà cũng may có cô bạn cho ở nhờ mấy hôm, không thì biết bầu vùi vào đâu.

...

Cuối cùng, mình cũng đỗ đại học, có việc làm và đi lấy chồng. Mẹ lặng lẽ làm tất cả mọi thứ cho con đường mình đi được thuận buồm xuôi gió hơn. Mẹ vẫn ngồi khâu ỉnh cái nút áo bị đứt, vẫn dặn mình về nhà chồng phải ra làm sao cho bố mẹ khỏi bận lòng. Hai tháng bỏ nhà theo chàng làm dâu làng Đông, là hai tháng mẹ sắp cơm vẫn lấy đủ 3 cái bát. Gạo vẫn đông hai bờ rưỡi. Ngày thứ bảy chưa về thăm mẹ, sáng chủ nhật sang đã thấy mẹ tủi thân rơm rớm nước mắt rồi. Mẹ bảo: “cả ngày hôm qua không làm gì cả, cứ ngồi ngóng tiếng xe của chúng mày.”

Mẹ ơi, biết đến bao giờ con mới trả hết được ơn sinh thành...

6. Khi Lấy Chàng - Tập 16 - 17 - 18

Tập 16. XUỐNG ĐÁY BIỂN SẼ MÒ THẤY NGỌC TRAI

Các cụ vẫn có câu: “lên voi xuống chó”, nhưng chưa lần nào được “lên voi” thì mình đã phải “xuống chó rồi”. Nói vậy có khi là bạc miệng, nặng lời quá với cuộc sống mà người ngoài nhiều khi nhìn vào và nói: “còn tốt chán!”, song đúng là có những giai đoạn mình cảm thấy bí bách đến vô cùng. Chán ngán chỉ muốn nằm xuống, mặc kệ tất cả để buông xuôi.

Lấy chàng, tình yêu trong sáng bắt đầu được dán đề lên bởi những hóa đơn thanh toán, bởi những hót hải lo đóng tiền ăn cho kịp dù chưa được lĩnh lương hay khoản nào đó hay ho. Lấy mình, chàng bắt đầu nghĩ việc ở Xuất nhập khẩu Đà Nẵng. Chàng tự ái sắp thì phải. Đàn ông hay thật, tinh thần bất khuất tự cường muôn năm. Tinh thần ấy thường được lên cao khi không nhìn thấy mấy cái nồi trong bếp của vợ. Chàng

bắt đầu cà phê sáng với bạn bè và tham dự cơn lốc của chứng khoán trong những ngày lúc nào ti vi cũng cảnh báo là “bong bóng” sắp vỡ. Còn mình tối đến là ngồi ngẩn ngơ xem còn bao tiền trong nhà và phải chi tiêu những khoản gì đây.- Em chẳng biết cái gì cả. Bây giờ à, ngoài sàn đến cả bà đi bán rau cũng nghỉ buổi chợ để tham gia cơ mà. Các bà ấy không biết khai gì trên tờ lệnh, phải nhờ người viết hộ mà vẫn xây được nhà to đấy.

- Em chả biết, nửa năm trước em có chơi chung với cái Thạch. Từ 20 triệu chẳng hiểu làm sao em chỉ còn 6 triệu. Ngẩn ngơ cả người! biết thế đắp vào người cho nó bổ béo. Em hết yêu chứng khoán rồi.

- Tại em ngu nên mới thế chứ. Lại tin bạn nữa. Riêng anh á, chỉ trong một tháng thôi anh sẽ sắm cho em xe tay ga là ít. Miễn là giờ em đưa thêm tiền đây cho anh. Tầm này mới trúng này.

- Chả cần. Em còn phải sinh con, còn phải có tiền dự phòng trong nhà. Công việc của em biết đến bao giờ mới được tăng lương nên chả có khoản nào nữa đâu.

Thế rồi ngày nào chàng cũng đi đi về về như thế. Nịnh nọt để xem mình còn khoản tiền nào thì lòi ra cho chàng. Chứng khoán tự dừng như một mẻ bạc lớn, mẻ bạc mà cả làng Đông hai số cuối không phải ai cũng chơi.

Cái ví cứ mỏng dẹt cho dù mới mười ngày kể từ ngày lĩnh lương, và rỗng tuếch khi nửa tháng đã qua. Nói với chàng, nhưng tai chàng ở cao quá không nghe thấy. Nói với ai bây giờ. Một buổi tối mẹ chàng lên phòng mình, mẹ biết chàng không có nhà. Mẹ mệt mỏi, nằm kênh lên giường thở dài:

- Hừm, tháng này có vẻ chậm lượng quá nhỉ?

- À ... à vâng. Sáng mai con đi làm, chiều con mang tiền về gửi mẹ, mẹ nhé. Con cũng chưa lĩnh lương đâu, nhưng chắc con xin tạm ứng trước được.

- Ủ thì tôi có hỏi gì đến tiền ăn đâu. Chỉ hỏi chơi thế thôi. Đạo này tôi cũng thua kinh quá. Có mấy con le le đuổi mãi không về. Bây giờ mà bỏ thì mất hết, phải nuôi tiếp thôi. Cùng lắm hai ngày nữa là nó về. Tôi tính chán rồi, chẳng có con nào mà cam đến sáu ngày đâu.

Mình dạ mẹ mà lòng nặng trĩu. Mình chỉ biết còn mỗi một chỗ để đi, mặt mo cũng phải đi.

Tút... tut...

- Alô! Mẹ à!- Mẹ ơi, con ngại quá nhưng vẫn phải hỏi mẹ.- Mẹ cho con vay tạm 2 triệu để đóng tiền ăn, mẹ nhé. Con cảm ơn mẹ.

Nuôi cho lớn, cho ăn học, chẳng cho được đồng nào, giờ có con gái còn quay về vay tiền để đóng tiền ăn nuôi chồng nữa. Mẹ không than thở một lời nào, chỉ lặng lẽ rút hết những đồng tiền tiết kiệm phòng khi vào viện cho con gái. Thương mẹ rồi cũng thương thân mình biết bao nhiêu.

...

Mình bắt đầu phải làm thêm ột công ty nữa. Học hỏi nhiều thứ hơn để cả hai bên công ty đều hoàn thành tốt công việc. Có khi chỉ vì đọc một cuốn sách cũng mất luôn mấy đêm để kịp buổi hội thảo. Chàng cầu nhàu vì ánh đèn làm chàng khó ngủ, còn mẹ cho rằng con dâu hư, đi tối đi ngày.

Công ty tổ chức triển lãm. Chẳng có ai được phép chỉ tay năm ngón, dù đó là người chịu trách nhiệm quản lý. Hôm sau khai mạc mà hôm nay vẫn bộn bề quá, leo trèo, bê vác... Mình cũng lao vào làm nốt cho nhanh để còn kịp về trước. 11 giờ đêm. Cái tối lạnh lẽo hắt vào mặt cơn mưa bụi khôn khổ. Mình rón rén mở cổng bước vào nhà. Mẹ đứng trong phòng nhìn mình qua khe cửa, chống hai tay vào mạn sườn, thở dài ngao ngán. Mẹ lắc đầu rồi đi ngủ tiếp. Chẳng biết mẹ có bao giờ tự đặt ra câu hỏi: “Vì sao con trai mình nằm khểnh chân xem bóng đá trong khi con kia giờ này mới về?”, ình được hai chữ công bằng.

Công việc căng như dây đàn, lúc nào cũng ngổn ngang vội vã. Mình phải có một quyển sổ to để kê ra từ đầu giờ sáng hoặc từ hôm trước xem hôm nay có những việc gì kéo quên mất. Cái đầu nhức như say xe, cổ họng khô cứng, nôn nao, bước xuống cầu thang một lữ. Bà chị ở cơ quan bảo:- Hay là mày có bầu?

- Đâu mà, chắc tại em mệt thôi.

- Thử đi. Bây giờ hiện đại tiên tiến, tội gì mà không áp dụng. Mày cứ vô tâm thế bảo sao trông xấu. Cả đời chả thấy son phấn bao giờ.

- Vâng, thế để mai em đi khám. Chắc đi khám sẽ xinh hơn đây chị nhé.

Nói rồi cả hai chị em cùng cười. Nụ cười tươi méo xẹo của mình lo lắng một hi vọng.

...

Hai tuần sau. Một buổi sáng, bước xuống cầu thang đi làm, mọi thứ mờ mịt trong những đường bay của con đom đóm. Đầu như búa bổ. Sém tí nữa mình trồng cây chuối trên cầu thang. May cái lan can giúp đỡ, mình chỉ xây xước ngoài da. Chàng bảo:

- Mai anh đưa em đi khám nhé, nhìn mặt em chẳng có hột máu nào.

- Thôi, chắc em thiếu ngủ thôi mà. Chắc ăn thì anh mua cho em một que thử, hết có mười nghìn. Chứ đi khám chưa gì đã mất bốn mươi nghìn rồi, chưa kể đủ thứ thuốc. Phải tiết kiệm, anh ạ.

Vẫn biết cả làng đang đồn là mình tịt, vẫn biết ai cũng ngóng chờ, nhưng lúc này khi mà mọi thứ chỉ có đôi vai mình gồng gánh thì hi vọng kia bỗng trở nên nặng nề.

...

Sáng, cánh cửa buồng tắm mở, mình lay chàng dậy thật gấp. Cái mặt mình hơn hớn chỉ để báo một tin trọng đại:

- Anh ơi, mừng quá, hai vạch này.

- Ủ.- O kìa, anh được làm bố rồi đấy. Em cứ lo lắng, nhưng giờ nhìn thấy cái vạch này không hiểu vì sao em vui thế chứ. Chúng mình phải ăn mừng thôi anh.

- Ủ, anh biết rồi. Để yên cho anh ngủ. Hôm qua xem bóng đá suốt đêm.

Mình đang vui nên không giận chàng. Chỉ tiếc tại sao chàng không ôm lấy mình mừng rỡ như mấy bộ phim ti vi vẫn chiếu. Khi đi lấy chồng, mình cứ tưởng với đứa con đầu lòng chàng cũng mừng, ít nhất là cầm tay cảm ơn mình một câu. Có lẽ phim luôn chỉ là phim thôi.

Mình cứ lo sợ có con lúc này làm mình không đủ sức gánh kinh tế. Nhưng giờ tự dưng thấy tự hào về bản thân quá. Mình là đáng sinh thành, mình sắp có một em bé, một em bé biết ôm cổ mình thì thầm: “Con yêu mẹ”.

Lao xuống tầng một, nắm lấy tay mẹ chồng, mình reo lên:- Mẹ ơi, con có bầu rồi.

- Ủ! có thể chứ. Tôi lại cứ tưởng cô tịt!

Mẹ vẫn giữ được vẻ mặt không chút thay đổi tí nếp nhăn, chẳng như mình cứ hớn hở tứ tung. Ôi trời, giật cả mình. Biết vậy chẳng chạy xuống nữa. Đứa cháu đầu lòng của mẹ mà không có tác dụng gì ư? Thế nếu tịt thật thì thế nào nhỉ? Nhưng thôi, phải gọi điện về ẹ yêu thôi.

Cuối cùng cũng có người teo lên với mình qua điện thoại. Cuộc sống ơi, hình như có tia nắng nào đó cho lòng này thêm ấm rồi....Nhìn lại những ngày nặng nề, mình không còn thấy ngao ngán mệt mỏi mà trầm uất nữa. Mẹ vẫn luôn dạy mình phải bao dung ọi thứ cơ mà. Cái cảm giác như “xuống chó” tự dưng nhẹ hẫng, chỉ như bị ngã xuống một đáy biển tối thôi. Nhưng biển sẽ lại trả về ình hậu hĩnh hơn vì mình thật can đảm. Biển trả về ình một viên ngọc trai quý. Một sinh linh bé nhỏ ở trong lòng.

Tập 17. CÁI TÊN

Mình ghét cái tên của mình lắm. Ngày xưa còn bé, mẹ vẫn thường cắt tóc con trai ình để đỡ phải mua thun buộc tóc, đỡ phải cắt tóc nhiều lần và đỡ nóng nữa. Mất to, miệng rộng lại toàn mặc thừa lại đồ của các chú các bác. Buổi trưa đi thả diều, mặt đỏ tía tai, nếu có ai hỏi:- Cháu tên là gì?

- Dạ, cháu tên là Thu Hiền ạ. Ông nội cháu bảo đặt tên thế có nghĩa là mùa thu dịu hiền ạ.

Thế là mọi người đều ôm bụng cười lăn lóc. Cười vỡ cả bụng. Những tiếng cười chạy theo cả thời phổ thông. Đến giờ ai hỏi mình tên là gì, mình biết trước nếu nói ra thế nào họ cũng cười. Có bầu, nghĩ là mình sẽ là mẹ, người sẽ cho sinh linh bé nhỏ kia một sự sống, một vòng tay yêu thương và một cái tên thật oách. Ít nhất không làm khổ những người xung quanh. Làm cho họ mỗi khi hỏi tới là phải cười bò lăn bò càng. Nhờ đâu sau này lớn, em bé sẽ giận mình thì sao.p>

Thế là nghĩ. Nghĩ từ lúc bụng nhỏ đến lúc bụng to vẫn nghĩ. Chẳng thể tìm ra một cái tên hay. Lên mạng bới móc, ngồi toét cả mắt vẫn chưa thôi kiếm tìm. Bế tắc, tên hay thì đụng bề trên bề dưới. Tên xấu thì không thể được rồi. Nửa đêm thức giấc lại bật dậy ngồi nghĩ, mình quay sang chàng hỏi ý kiến, chàng thêu thảo trong cơn mơ: “Tùy ... em” làm mình điên tiết. Đắm chàng mấy cái rồi lại bực dọc nằm suy nghĩ. Cơn buồn ngủ ôm lấy mình nhẹ nhàng nhẹ nhàng.

...

Buổi chiều ...

Đi làm về mệt mỏi, mình tháo bỏ đôi giày rồi lao vào tủ lạnh kiếm tìm chai nước mát. Bỗng, ối trời ơi! Một ông tiên từ trong hộp sữa đặc có đường bước ra. Ông ấy là ông Thọ chứ nhể? Ông tiên vác theo một cái bao tải to lắm, như cướp nghề của ông già Noel ấy. Ông nói:

- Ta sẽ đặt tên cho con gái nhà ngươi.- Thế ạ? Cháu cảm ơn ông.

- Tên con nhà ngươi sẽ là như thế này nhé ...Nói rồi ông lôi trong bao tải ra một cái tên. Ái chà, không được rồi, tên đó đụng vào tên họ hàng. Ông tiên lại lục lọi tìm trong bao tải cái tên khác. Không được, tên đó vẫn trùng. Ông tiên cúi xuống bới tìm cẩn thận, đưa ỉnh một cái tên nữa. Không được, tên gì mà xấu òm. Cứ thế ... cứ thế ...

Lục lọi kiếm tìm ...Không được, trùng rồi...

Bới bới kiếm tìm...

Không được, xấu ơi là xấu...

Lục lọi...

Không...

Lục lọi...

Không...

Giờ thì bao tải đã trống toác, bao nhiêu tên mình không ưng đều bị vứt. Ông tiên mệt mỏi chán nản như muốn thua cuộc. Cái chuyện tìm tên có vẻ làm hai ông cháu mất cả buổi chiều sang đến cả buổi tối. Nản chí, ông tiên ngẩng mặt lên trời, giơ hai tay lên đầu thét lên uất ức. Nhưng tiếng thét mới được một nửa đã thấy ông tươi như hoa quay lại nhìn mình cười đầy phấn khởi:

- Ta nghĩ ra tên cho con gái ngươi rồi.

- Là gì ạ?

- Là Nguyệt Đan. Có nghĩa là viên linh đan quý ở trên mặt trăng. Hằng Nga có cái chày giã thuốc đấy, xem phim Tây du ký chưa, nhưng chưa bao giờ Hằng nga làm được linh đan đâu, thành ra nó quý lắm đấy nhá.

...

Bật dậy, trời còn nhá nhem 4g sáng, mình vội vàng ghi lại tên Nguyệt Đan vào tờ giấy, cất cẩn thận vào ngăn kéo và ngủ tiếp. Giấc mơ lạ kỳ.Lúc ấy, mình có thai được 7 tháng.

...

Chỉ còn hai tuần nữa là đẻ rồi. mà mãi chẳng dám bảo bố mẹ chàng là bọn mình sẽ đặt tên cho cháu. Phức tạp thật, ông bà có đẻ đâu mà cứ muốn giành lấy quyền đặt tên thế nhể. Nhiều nhà bị ông bà đặt cái tên

nghe hay quá làm bố mẹ cháu cứ ầm ức mãi. Còn mình, mình đã thề với cái hộp sữa ông Thọ trong tủ lạnh rồi, sống chết gì mình cũng tranh đấu để được đặt tên trong giấc mơ lạ kỳ kia cho con. Chàng bảo mình:

- Kệ ông bà, ông bà muốn đặt tên gì mà chả là tên.

- Không.

- Ông bà chẳng lẽ không được đặt tên cho cháu à?

- anh đừng có vớ vẩn. Thế em là cái gì mà không được đặt tên? Ở đây ai vất vả nhất? Ai đau đớn nhất? Ai đẻ ra nó?

- Thế thì em đi mà bảo, anh chẳng bảo đâu.

- Anh không phải là bố nó à? Sao anh lại như thế không biết. Bố mẹ đẻ ra anh mà anh còn sợ rúm ró thế kia thì anh làm được cái gì cơ chứ. Chưa biết chừng mới nói được ba từ thì đã ngã vật ra ấy chứ.

Sợ quá đứng tim mà chết!

Chàng lẩn đi chỗ khác. Những lời khích tướng theo binh pháp Tôn Tử của mình hình như không có nghĩa lý gì. Tôn Tử nói: “Tiểu nhân và đàn bà là hai thứ khó trị nhất”. Nhưng bây giờ chắc Tôn Tử có sống lại cũng phải công nhận rằng: “Thiếu, mới có hai dạng người đó là thiếu, phải kể cả chàng nữa thì mới đủ. Dạng người khác thường”. Thôi thì cuộc chiến đấu vì cái tên mình phải đơn phương độc mã vậy. Cuộc chiến bắt đầu.

- Mẹ ơi, hôm qua anh Hậu nằm mơ thấy có thần hiện lên bảo đặt tên em bé là Nguyệt Đan đấy, mẹ ạ.

- Cái gì?- Vâng, sáng nay anh Hậu kể với con thế. Nếu đặt tên theo mộng thì sau này cháu lớn lên học hành và làm ăn đều có người phò tá cả.

- Này, im đi nhé. Mày đừng có nói mà ông bố trong phòng nghe tiếng lại ghét đấy. Đặt tên cái gì mà đặt tên.

Xong!

Mình dùng kế Ve sầu lột xác mà cũng không nổi. Mọi tội lỗi đều đổ hết lên đầu chàng mà bố mẹ cũng không cần lên xem trọng lượng nó là bao nhiêu. Cũng phải, chàng có là ai ở nhà này đâu. Mẹ siêu thật, chỉ một câu nói nhỏ mà cũng làm mình im re không dám nói gì nữa. Từ đó mình quyết tìm cơ hội khác. Mình dùng kế mưa dầm thấm lâu. Những ngày sắp đẻ, ai hỏi han cũng kèm thêm câu: “Thế đặt tên bé là gì?” Và tất nhiên, mình nhanh nhẩu trả lời cái tên như mình mong muốn. Mẹ chỉ cười, mẹ bảo họ: “Thì nói thế thôi chứ đã tìm được cái tên nào đâu”. Ôi, sao cuộc chiến này lại gian truân thế này. Kệ, đã thế thì bao giờ đi đẻ về, có giấy chứng sinh rồi mình sẽ bắt chàng đi làm giấy khai sinh luôn. Làm xong mình sẽ giấu đi. Chẳng thể làm gì được mình. Đã thế thì cùn tí. Mình cùn, bố mẹ sắc, xem ai mẻ sớm hơn!

...

- Con, làm như thế là không được, ông bà là bề trên, con có làm gì cũng phải xin phép đàn ông. Cái tên đó là tên đẹp, bố mẹ cũng thích lắm nhưng con và thằng Hậu vẫn phải xin phép ông bà bên ấy cho đặt tên mới được. Chứ cứ làm theo ý mình, về sau ông bà ghét cả bố mẹ lẫn cháu. Đâm ra con bé thiệt thòi. Khổ thân nó.

Những giận dỗi vác về nhà mẹ để để xả ra hình như bị những lời nhẹ nhàng của bố biến nó thành có tội. Mình thấy mình xốc nổi, thấy mình ồn ào mà chẳng nghĩ được là bao. Bố nói đúng, có lẽ những bon chen ngoài đời làm bố nghĩ cho con gái khi đi lấy chồng nhiều hơn. Mình thấy mình có lỗi với bố mẹ chồng biết nhường nào nếu như chồng đối kiểu này. Bố để mình đã ồm hai năm nay rồi, giọng bố khản đặc nhưng những lời của bố làm mình thương bố quá. Bố ơi, nếu không có bố thì làm sao con nghĩ ra được biết bao nhiêu điều. Bố ơi, con biết con phải làm gì để bố mẹ an lòng rồi.

...

- Anh, thế rút cục anh có đủ can đảm để nói với bố mẹ về chuyện đặt tên cho con không? Em sẽ đi theo anh, đứng đằng sau anh để anh có thêm nghị lực. Nếu anh không có đủ can đảm đứng trước bố mẹ mình thì anh ở lại phòng này. Em cũng chẳng cần anh đứng sau em làm gì, em sẽ nói với bố mẹ dù chỉ có một

mình. Chỉ sợ lúc ấy bố mẹ anh sẽ đuổi em đi thôi. Lúc ấy anh tay trắng đấy: không vợ, không con. Và em thì em sẽ không ở lại căn nhà này nữa đâu. Chẳng có gì níu kéo em cả. Em chán lắm rồi. Em cứ ngỡ đã kiếm tìm được một bến bờ vững chắc, nhưng cuối cùng chỉ là một cái ô làm bằng lá cọ che mưa. Gió bắc thổi, ô bay, em chỉ còn lại một mình. Tốt nhất để an toàn ình, cho con, em sẽ về nhà em. Chàng lặng im ... chơi điện tử trong góc giường. Mặc ình muốn độc diễn thế nào thì độc diễn. Mặt chàng nhẵn như bị, lâu bầu. Mình không nói nữa, người khôn nói ít hiểu nhiều, mình mở tủ thu xếp đồ đạc. Đồ đều, đều, đều. Không nhanh, cũng không chậm.p>

5 phút ...

Mình vẫn cặm cụi thu xếp đồ đạc, đều đều, đều đều...

10 phút 15 giây...

Mình gạt nước mắt gấp lại những thứ của con mà mình đã chuẩn bị để đón chào nó...

16 phút rưỡi...Chàng vút điện thoại vào góc tường kêu đánh bốp, lâu bầu chửi đổng mấy câu rồi vùng vằng đứng dậy bước phùng phùng xuống phòng bố mẹ. Trước khi đi, tiếng thở dài của chàng còn hắt lại, đập vào cánh cửa phòng và bắn về phía mình. Tiếng thở dài nặng thế mà lâu gì như một cơn gió, làm mình ... khoái chí. Chẳng biết lúc này đàn ông họ nghĩ gì nhỉ? Có cần thiết đi gặp bố mẹ để ra mình mà phải dùng cảm thế không?

...

- Đấy, em hài lòng rồi nhé (chàng vẫn vùng vằng), bố mẹ bảo muốn làm trò gì thì làm.- Bố mẹ đồng ý đặt tên là Nguyệt Đan rồi à?

- Ủ, em muốn đặt tên gì thì đặt, được chưa? Còn bây giờ để anh yên.- Không, còn một việc nữa anh phải làm.- Lại cái gì nữa đây?

Chàng rít lên khó chịu khi nghe tiếng “không” đánh thép của mình. Mặt chàng nhẵn nhúm lại như cái bánh bao lúc nặn bột bị lỗi ấy. Mình vẫn tỉnh bơ, ra đứng chỗ chàng đang ngồi chơi điện tử, ngồi xuống, với tay lấy cái điều khiển, bật ti vi xem chăm chú và nói:

- Cất hộ em đồng quần áo kia vào tủ. Anh nói rồi thì em không đi nữa. Ban nãy em dối, giờ ... em hết dối rồi. Cất đi nhanh lên, 10 phút nữa có phim chính bây giờ đây này.

Cái bánh bao nhẵn nhúm giờ nở dần như được hấp chín vậy. Chàng đỡ lo và mừng rỡ hơn hẳn. Căng thẳng của chàng sao dễ hóa giải thế nhỉ. Chàng nhún nhảy như con chim sâu đi cất đồ ình. Còn mình thâm nghĩ: “Phù! may quá! Lão ấy mà ngồi lâu tí nữa thì mình hết cả quần áo để gấp. Tí nữa thì bị về nhà mẹ thật. May quá, bài khích tướng này cuối cùng cũng ra trò”.

Tập 18. LÒNG GHEN TỊ

Mình sinh ra trong gia đình bình nghiệp nên hai tuổi đã phải ở với ông bà nội trong kỷ luật thép rồi. Hồi đó mẹ bảo nhớ mình lắm mà chẳng dám cãi ông bà, đành chịu cảnh cách xa con, tuần đón về hai ngày thứ bảy, chủ nhật. Sáng thứ hai mình lại về với ... đơn vị ông bà nội. Đằng sau cánh cửa nhà ông bà lúc nào cũng có một cái chổi phát trần. Góc nhà có một cái roi được vót cẩn thận. Góc bếp có cái chổi chít với cái cán vừa to vừa dài, cán chổi phải cao hơn mình 20cm cũng nên. Ôi, ký ức tuổi thơ của mình mấy cái đó sao mà rõ nét thế! Chốt lại cũng là để ông bà bảo sao thì mình phải tuân theo như vậy, cãi là chết, bướng là chết, chống đối lại càng ... chết.

Bố mẹ làm công nhân, chẳng đủ tiền cho đi mẫu giáo Bình Minh – một trường nổi tiếng ở khắp khu vực Bưởi. Đến bây giờ vẫn nổi tiếng. Một trường được hát, được múa, được cơ man nào là đồ chơi. Một trường mà đứa trẻ nào vào học là coi như được vào thiên đường. Thế là thi thoảng bám gấu áo bà đi bán ngan vịt trong ngày phiên chợ, đi qua Bình Minh cứ cố ngó vào, cố nhìn theo, cố níu lấy chút thòm thềm qua cánh cổng sắt to đùng cao ngất ngưỡng. Còn bà thì mắng: “Ai bảo bố mẹ mày nghèo!” Cuối tuần, bố mẹ đón mình về. Mình bảo:

- Mẹ ơi, bà bảo tại bố mẹ nghèo nên còn không được đi Bình Minh. Nghèo là gì hả mẹ?

Mẹ xót ruột, chiều thứ bảy đi đón con, mẹ tiện đường đưa mình vào Bình Minh ngồi nhờ cái bập bênh và chơi cái máng hình con voi có thể trượt đặt giữa sân trường. Mình sung sướng cười tít cả mắt. Chỉ tít mắt năm phút thôi, bác bảo vệ đã đuổi hai mẹ con ra khỏi cổng rồi. Mẹ vội bế mình lếch thếch đi ra trong tiếng rít rít xin lỗi bác bảo vệ. Ra đến cổng mẹ đặt mình xuống, xoa đầu mình, nắm lấy hai tay mình, hình như lúc ấy mẹ cười, nụ cười méo mó. Mẹ bảo:

- Con ở với ông bà cho ngoan, cần gì phải vào Bình Minh. Kệ bọn trẻ con trong khu tập thể, con ạ. Mình không vào cũng có sao đâu.

Chẳng hiểu sao mình bắt đầu thấy trong cổ họng có gì khác lắm. Mình còn quá bé để hiểu trong lòng mẹ xót xa như thế nào. Mình chỉ biết trong lòng mình thôi. Chỉ vì không được vào trường Bình Minh trượt cái máng bằng sắt gỉ hoe mà mình òa khóc, ngoác cái miệng ra cổ gào ọi người chú ý, đặc biệt là mẹ. Ở trong cổ họng, cái cảm giác chưa miêu tả được cứ nhoi dần lên, nhoi dần lên tức từng tấc. Cảm giác khó chịu càng lúc càng to dần, ứ ứ cứng trong họng, muốn gào, muốn lặn xuống ra giữa giã, muốn khóc, muốn xông vào đầu đó đập phá. Rồi so sánh, cái cảm giác so sánh mà mình được đưa vào làm nhân vật chính. Rồi những thán từ: giá mà, nếu mà... Rồi những ganh ghét những người không cần thán từ cũng có những điều mình muốn. Cuối cùng chốt lại là lặng lẽ, tự mình gặm nhấm tất cả mớ hỗn độn đã xảy ra. Người ta gọi đó là ghen tị.

...

Lớn lên rồi, có biết bao lần mình bị ngã vào mớ hỗn độn đáng sợ ấy. Mớ hỗn độn rồi bởi khiến mình xấu tính đi. Một nửa tôi u ti i om trong những gì tốt đẹp nhất mà mẹ vẫn luôn dạy dỗ, kỷ luật thép của ông bà vẫn dạy dỗ.

Lấy chàng, rồi chợt nhận ra bố mẹ chàng cứng các em hơn chàng. Thuyền theo lái, chàng chẳng là gì trong nhà nên đương nhiên phận con dâu mình cũng chỉ là cái bóng của cái bóng mà thôi. Buồn, thất vọng và cứ miên man nghĩ. Chàng sôi nổi bốc đồng ở đâu không biết, cứ về đến nhà là lặng lẽ như còn mèo mới bị ... cắt đuôi. Chàng sợ bố mẹ đến nổi xuống tầng một lấy hoa quả ăn, thấy bố mẹ vẫn ngồi xem tivi, chưa đi ngủ là chàng lại quay lên gác, không dám lấy nữa. Gái có bầu, đang đói, phải chờ bố mẹ chồng đi ngủ mới được ăn thêm. Mình sôi máu, bực dọc, tủi thân và ... ghen tị với tất cả những bà bầu khác. Mình cứ có cảm giác ghét chàng đến thế. Có lần mình ước: “Giá như mình lấy ai đó thì có lẽ mình đã không đến nỗi nghèo như thế này, đã không bị đói dù đã ăn cơm tối no nê, đã không phải lo lắng từng đồng ra đồng vào. Đã được chồng bệnh mỗi khi bị bố mẹ nói nặng lời như thế, đã có cuộc sống sung túc như trong phim. Mình có đến nông nổi nào đâu? Có xấu xí đến mức ế chồng đâu cơ chứ. Sao mình lại đi lấy chồng?”. Thế là hai vợ chồng dù chưa có lý do gì hết, chàng chỉ hỏi một câu băng quơ gì đó trong dòng suy nghĩ đang miên man kia vậy là có lý do, lý do để mình lại cáu, lại gây gổ và quay mặt vào tường khóc. Hồi bức tường, giá như mi biết dỗ bà bầu thì hay biết mấy. Giờ thì mình tin rồi, các chị em ở công ty bảo: “Bà bầu nào cũng khó tính như ma”. Công nhận khi vác bầu, mọi thay đổi trong cơ thể làm mình như người đi mượn. Bực tất tần tật mà chẳng cần có lý do. Giá như đàn ông phải vác bầu và đàn bà lúc ấy sẽ thương xót mà thấu hiểu. Mình lại bắt đầu ghen tị. Đi lấy chồng, mẹ chồng bảo với hàng xóm:- Gái quê ấy mà, vừa luộm thuộm vừa nghèo. Chả chắc đã nuôi được chúng tôi. Có nhà anh Nghia nhiều tiền, không có nó thì chết. Nên ăn cây nào rào cây ấy thôi. Chả trông mong gì vào vợ chồng nhà anh Hậu.

Chắc đấy là lý do về sau mẹ lại quý em dâu đến thế.

Công nhận mình quê thật, đôi khi đứng trước tủ quần áo chẳng biết mặc gì đi làm. Lúc còn eo co đã phải suy nghĩ, giờ có bầu còn suy nghĩ hơn. Mặc đẹp thì khó chịu, mặc dễ chịu thì chẳng ai bịt được miệng cười. Những gã đàn ông cứ hay chê vợ, nhưng để các gã ấy vác bầu xem có phải đứng trước tủ nát óc suy nghĩ như mình không? Nhất là bầu vào mùa đông, áo khoác còn chẳng kéo được khóa. Lấy chàng lâu rồi nhưng mình vẫn ngại mở tủ lạnh nhà chàng lắm. Bầu thì hay đói những đi mua đồ ăn về giấu giấu giếm giếm mang lên phòng rồi lại cất cất che che. Chàng biết nhưng chàng kệ, chỉ an ủi mình những lúc nửa đêm chuột rút nghe tiếng hét là bật dậy đấm đấm gang bàn chân cho vợ. Tiếng hét êm xuôi thì chàng lại lặn kênh ra ngủ tiếp như thế bị dính bùa mê. Cũng bởi vì mình sinh ra trong gia đình bố mẹ làm công nhân nên mọi thứ đều phải tiết kiệm. Thế là về làm dâu, mẹ chồng không khỏi ngỡ ngàng. Nhà mẹ không giàu, cũng chỉ đủ ăn nuôi ba con học hành hết đại học rồi các con tự đi mà kiếm sống. Xuất phát điểm là nhà lao động kiếm bữa ăn để cho vào đĩa, nhưng nhà không có tủ lạnh vì ăn xong còn thừa bao nhiêu là đem

đổ liền, kể cả còn thừa non nửa đĩa thịt gà. Miết thành quen, thành truyền thống của gia đình mà mình không hay biết. Tồ tẹt, nhiều lần mẹ đổ thức ăn đi mình tiếc lắm, lại ngồi tỉ mỉ lọc bỏ xương rồi đổ vào hộp nhựa bỏ tủ lạnh cất đi. Mẹ mắng:

- Mày không đổ đi còn bỏ vào đó làm gì cho đầy tủ ra à?
- Con làm sẵn mai nhà mình ăn sáng chỉ việc lấy ra nấu mì hoặc rang cơm ạ.
- Ai ăn? Nhà tôi chẳng ăn những thứ đấy. Cô có ăn thì giữ lại, không thì đổ đi cho tôi nhờ.- Con có ạ.

Thật thà quá cũng dở. Mình đâu biết rằng đó là mấu chốt vấn đề mới ẹ ra đầu làng nói chuyện. Mẹ bảo với hàng xóm:

- Con gái quen ấy chỉ ăn thịt thôi. Chỉ ăn thịt là thịt.

Hì ... hì... hay thật!

Khổ, nghĩ lại vừa buồn cười vừa trở trêu. Công nhận nếu có nhà ai mới tậu con dâu về mà nó cứ nhìn rau bắp thịt thì đáng để ọi người buồn chuyện thật. Hình tượng ấy giống như bức phù điêu của lòng dửng dưng. Mình cũng được hàng xóm liệt kê trong danh sách ấy. Và thế là mình lại ghen tị với những cô bạn cũng đi lấy chồng. Nhà chúng nó ít nhất cũng có cái chạn để nếu có tiệc của, để lại đồ ăn cũng không bị nói ệ mặt đến thế này...

Thế rồi đôi vợ chồng nghèo cũng vừa sống vừa tích cóp tiền đi đẻ. Được cho đồ sơ sinh nhưng cũng phải đi mua nhiều. Mình không có anh chị em mà chàng lại là con cả, mình lại ghen tị. Giá như mình và chàng đều là con út thì hay.

Một ngày, cái bụng bầu tám tháng khệ nệ bê đồng quần áo, đồ đạc đã tích tích cóp cóp như con kiến tha về nhà mẹ để giờ mang về nhà chồng. Mẹ ngồi giữa phòng khách nhìn gái quê của mẹ từ đầu đến chân rồi từ chân lên đầu. Mẹ nói:

- Gớm! Nhà cô lắm tiền nhỉ! May quá cô sắm đủ cho nhà cô rồi thì chúng tôi cũng chẳng phải mua gì. Cô mang hết lên phòng cô đi. Để ở đây chướng quá.
- O...

Mình chỉ ơ lên một tiếng rồi tắt lịm. Mình chẳng biết phải nói với mẹ như thế nào. Bà bầu vốn đã nóng, nghe mẹ nói thế lại như có người vút que đóm vào lòng. Phừng phừng. Nhưng đóm lửa cô độc không được ai che chắn chỉ phừng phừng lên tiếng ơ rồi lại thôi. Hay thật, mẹ không có bầu mà mẹ cũng ghen tị với mình. Mình cũng ghen tị, mình tị với những bà chị ở cơ quan để xong được về nhà mẹ đẻ. Chẳng như mình bị mẹ chồng cấm không cho về. Thế nên mình mới phải vác các thứ cho em bé về đây như khoe của thế này chứ.

7. Khi Lấy Chàng - Tập 19 - 20 - 21

Tập 19: Em dâu

Mình ngỡ ý khen cô em dâu tương lai xinh và giỏi giang. Mẹ cũng khen cô con dâu tương lai, nhưng những lời khen của mẹ sắc lắm, có kẹp dao lam thì phải.

Lấy chàng được một năm thì mẹ thông báo:

- Tối qua, thằng Nghĩa nó bảo cuối tuần mang người yêu về ăn cơm.
- Vậy là trong hai ngày, cả làng Đông đã nhận được thông báo này. Ai cũng hồi hộp thì phải, ai cũng phần khởi chờ mong xem anh thạc sĩ dẫn người yêu cũng là thạc sĩ về làng thế nào. Câu chuyện trở thành “hot” nhất làng, nhất là những buổi họp hai số cuối của mẹ và các chiến hữu. Mọi người thì thăm:
- Thằng Nghĩa khó tính thế, chắc người yêu nó phải vừa giỏi, vừa khéo, vừa xinh đẹp lắm đấy nhỉ.
 - Phải căn giờ mà đứng ở cửa sổ xem thế nào bà ạ.

....

Ngày cuối tuần trọng đại của cả làng cũng tới. Khác với mình khi ra mắt chính thức nhà chàng. Lúc đó, mình đi chợ từ sớm, qua nấu cơm cho nhà chàng, ăn xong rửa bát, mệt phờ mới về nhà mình. Em gái chàng, nó hỏi:

- Có sợ không?

- Sợ.

Cô bé xinh xắn chỉ xuất hiện khi tất cả mọi thứ đã chuẩn bị xong. Vào nhà, chào gia đình và ngồi ăn bữa mẹ nấu. Công nhận xinh thật là xinh. Lại là thạc sĩ của Trường đại học Xây dựng nữa, không yêu mới là lạ.

Tự dưng, cái bằng đại học của mình chỉ như bằng xóa mù chữ của dân tộc thiểu số.

Lúc ấy, mình bầu bí còn một tháng nữa là sinh, mệt lử và nặng nề nhưng vẫn chỉ quần quanh trong bếp cả buổi. Nặng nề mức dần các thứ ra bát, thì:

- Có còn làm gì nữa không để em làm cho?

- Thôi, xong hết rồi còn gì. Mới lại chúng mình bằng tuổi nhau ấy mà, cậu không phải gọi tớ bằng chị đâu.

- Ừ.

Ừ rồi cô bé quay lên nhà ăn bữa tiếp. Ô hơ, mình mới nói khách sáo thế mà đã lên nhà thật à? Mình ngu thật, sĩ là thiệt!

....

Chiều hôm sau, đi làm về lại vội vàng thay quần áo để xuống giúp mẹ nấu cơm. Mình ngỏ ý khen cô em dâu tương lai xinh và giỏi giang. Mẹ cũng khen cô con dâu tương lai, nhưng những lời khen của mẹ sắc lăm, có kẹp dao lam thì phải. Những lời khen của mẹ làm mình đau, cho dù mình không phải là đứa hay ghen tị:

- Đấy, con nhà người ta xinh thế chứ. Chứ như cô kia, xấu không thể nào chịu nổi. Cô chưa trông còn xinh ra đấy, trước mới về nhà tôi trông kinh chết. Không hiểu sao thằng Hậu nhà tôi nó đẹp thế, đẹp như trong tranh ấy, lại lấy phải cô chứ. Trông cô... nguếch ngoác quá...

- Ô, thế mà bọn ở cơ quan con ai cũng bảo con xinh mẹ ạ. Không lẽ họ lừa con à?

Mình cố chống chế cho đỡ ngượng. Nhưng mình vẫn thấy câu trả lời của mình hơi vô duyên. Mẹ chê mình, nhưng xấu hay đẹp đâu phải lỗi của mình? Không lẽ lại về bắt đền bố mẹ đẻ. Ngồi tưởng tượng mà xem, về tùm cổ bố bảo rằng:

- Bố, mọi người ai cũng bảo con giống mẹ thì xinh hơn. Đẳng này giống bố nên trông mới bị nguếch ngoác. Bố đền tiền con đi... đền tiền con đi...

Chắc ông bố uất mà chết mất.

.....

Một tuần sau nữa...

- Chúng mình cưới nhau nhé!

- Ôi, gấp thế thì bố mẹ anh có nói gì không?

- Ở nhà anh, anh đã nói gì thì sự thật nó sẽ là như thế.

Và họ cưới nhau, theo lời kể của em dâu, gọn gàng vậy thôi. Không như mình với chàng, hai lần hoãn cưới vì lão thầy bói đều cáng nào đó.

Thuyền theo lái, gái theo chồng. Trong nhà, Nghĩa được bố mẹ cưng yêu, lại làm ra tiền nên có lẽ em dâu cũng có được cái bóng lớn để dựa dẫm. Mừng cho em bao nhiêu thì mình càng nhận ra thiệt thòi của mình bấy nhiêu. Mình hét lên trong lòng: Đừng có so sánh nữa, ai bảo học dốt, không học thạc sĩ thì đương nhiên cơ hội đến trong đời cũng ít đi thôi. Nhưng không hiểu sao, trong lòng vẫn cố cưỡng lại, vẫn vừa so sánh vừa tủi thân.

Ngày ấy, khóa tốt nghiệp, chỉ có năm đứa đạt bằng giỏi. Ngày ăn liên hoan chia tay lớp, năm đứa rủ nhau học tiếp cao học cho thỏa chí tang bồng. Mình hồ hởi lắm, dự định về hỏi ý kiến bố mẹ. Gì chứ nói đến học thì chưa bao giờ bố mẹ phản đối mình điều gì.

Trở về nhà, nhìn cảnh bố nằm trên giường ho sù sụ, mẹ tần tảo bán quán nước ngoài hồ đến tận 11h đêm mới đẩy xe hàng về, hè cũng như đông. Tự dưng nhận ra cái bằng cao học kia sao mà xa vời đến thế. Định hỏi, rồi lại im lặng, mình không còn nghĩ đến những dự tính trên đường về khi nãy nữa.

Bố về mất sức không có lương, lương của mẹ chỉ có 500.000 đồng một tháng. Tiền mình đi làm thêm nửa ngày nữa, 600.000 đồng một tháng. Dạo đó, làm cho AGNET của Ý, nên thế là lương cao rồi. Chẳng biết nguồn thu nhập nào hơn để cuộc sống bớt khổ.

Cũng cố thêm một tuần nữa để tìm hiểu về học phí và các phụ phí của cao học cho đỡ thòm thèm, mình tới buổi cà phê với khuôn mặt tươi cười, trả lời bốn đứa kia đầy hào hứng:

- Thôi, các cậu học tiếp nhé, thông cảm, chắc tớ không đi học được rồi. Có công ty mời tớ về làm bàn giấy. Chắc lười học, ham đi kiếm tiền nên chả hứng thú gì cái bằng thạc sĩ. Sau này học sau vậy.

Trở về nhà lòng cứ man mác, tự dưng lại nói dối chúng nó vì sĩ. Cũng có công ty gọi đi làm thật, song cái công ty ấy không nặng bằng cánh cổng nhà trường. Tự gác tay lên đầu trước khi đi ngủ, rồi lại trở mình hắt tiếng thở dài. Thôi, đã quyết định thế rồi, lao vào cuộc đấu tranh sinh tồn giúp đỡ bố mẹ, chứ còn có anh chị em nào làm thay cho đâu. Tốt nhất, đừng nói lộ cho bố mẹ biết, kéo bố mẹ lại buồn.

Chẳng ai biết câu chuyện cao học đó của mình, kể cả chàng. Nhưng chưa bao giờ mình quên được mình đã nợ bản thân cái gì. Em dâu có lẽ sinh vào giờ khác, ngày khác, tháng khác nên số phận cũng khác thôi. Giấy dếp còn có số nữa là người. Đấy, nhà thơ Giang Nam đã từng hỏi: “ai bảo chăn trâu là khổ?”, còn mình, mình trả lời: “Ai bảo con một là sướng đâu”.

Cô dâu mới bước vào cổng nhà chàng trong tiếng trầm trồ của bá quan văn võ. Xinh quá là xinh. Còn cô dâu cũ, bụng to như cái thùng nước vo, lấp ló đầu đó trong căn bếp chật đùn nước pha trà cho khách. Nhưng vẫn không tránh khỏi sự so sánh của khách làng đến chia vui. Lần đầu tiên, mình thấy ghét khuôn mặt xấu của mình.

Tiệc tan, mình cùng gia đình dọn dẹp bỏ hơi tai, còn đôi trẻ lên phòng đóng cửa. Sáng hôm sau còn đi tháng trắng mặt xuyên Việt. Mười một giờ đêm mới được nghỉ. Tự dưng, thấy mệt hơn bao giờ hết. Nhìn chàng, thấy chán ngán biết nhường nào.

Đêm hôm ấy, mình cứ miên man nghĩ, trần trọc chiêm hết cả hai cái gối. Chàng dúi dúi nằm nhường một góc cũng không khỏi khó chịu.

- Em còn chưa đi ngủ à?

- Em đói.

- Em ăn gì thì xuống lấy mà ăn. Đói là không tốt cho con đâu.

- Ăn gì mà ăn? Thừa nôi súp em có múc riêng một bát cất đi trong bếp. Hồi tối mẹ đổ đi rồi. Giờ thức ăn thừa mẹ cũng cho hàng xóm hết. Em chẳng có gì mà ăn.

Nói đến đó tự dưng mình thấy tủi nhục thế. Không lẽ lại bỏ xác đói nơi này. Trong giọng mình nói với chàng, chàng không nhận ra biết bao nhiêu hờn dỗi và ghen tỵ của một người đàn bà bình thường như bao người khác. Ừ nhỉ, mình đang ghen tỵ thì đúng hơn là cơn đói của bà bầu. - Thôi em đi ngủ đi. Ngủ là quên đói ấy mà. Sáng mai anh chở em đi ăn phở nhé?

- Anh nói thế mà nghe được à? Anh thử vác bầu xem xem anh có ngã lăn quay vì đói không? Sao tôi lại sống nhục như thế này nhỉ. Nhà có cỗ mà bị chết đói.

- Thôi em ơi, nói nhỏ thôi bố mẹ nghe thấy bây giờ.

- Thôi cái gì mà thôi. Sao tôi lại có thể sống như thế này chứ.

- Cuộc sống của em tốt thế này em còn đòi hỏi gì nữa nào?

- Đây mà là cuộc sống à?

Mình giận dữ nhìn chàng bằng ánh mắt thép. Mình thở hổn hển đầy tức giận. Một nửa xấu xa trong lòng mình đang thắng thế. Một nửa hiền lành và cam chịu như thể bị trói vào ghế và dán băng keo vào miệng rồi. Nửa xấu xa đang vùng vẫy, đang cố gào thét, đang cố chống đối lại. Nhưng... chỉ dám với mình chàng thôi. Trong cơn tức tối, mình lôi chàng ra ban công, chỉ xuống phòng tân lang tân nương:

- Anh ra đây, anh nhìn đi. Đây mới là cuộc sống nhé. Nhìn đi, nhìn cho kỹ vào. Đời tôi, biết từ giờ đến lúc chết, bao giờ mới được đi tháng trăng mật như thế? Bao giờ mới được ăn xong cấp đít lên phòng? Bao giờ mới được nằm trên bộ đệm gần chục triệu đồng? Bao giờ mới đủ tiền để sắp sửa mua đất ra ở riêng? Chàng chẳng nói chẳng rằng đi vào phòng. Lao mình lên chiếc nệm mà hai đứa dẫn đo tích cóp mãi mới mua được. Bà bầu ai cũng hay cáu, cáu từ có lý đến vô lý. Nhưng đứng lại một mình trên ban công một mùa đông xơ xác như đêm ấy, mình cũng thấy thương chàng. Hình như sự im lặng ấy không phải để trêu người cái ích kỷ và tính ghen tỵ của đàn bà, mà là nỗi buồn khi thấy sự hèn kém của thằng đàn ông. Mình càng nghĩ càng thấy mình có lỗi. Thôi, vào làm lành với chàng thôi.

Trở vào, thấy chàng đã ngồi chơi điện tử rồi. Chán, không làm lành nữa. Cục tức lại chen ứ cổ họng. Đắp chăn, đi ngủ. Trong giấc mơ đêm nay, mình sẽ đi vòng quanh thế giới. Làm hẳn một năm trăng mật cho bồ. À quên, còn đi ăn thật nhiều thứ nữa chứ. Chàng ơi, chàng vô tâm như thế thật sao?

Tập 20: Bao giờ đẻ

Sau những ngày tháng được cưng chiều của hai bên gia đình, sau chín tháng cưu mang cái sinh linh bé nhỏ, sau những đoán già đoán non về con gái, cuối cùng mình cũng tới ngày mà bác sĩ siêu âm chiêm tinh phán đoán.

Buổi sáng, tung tăng ra ngõ, hàng xóm hỏi: “Bao giờ đẻ hả cháu?”, phần khởi: “Dạ, ba ngày nữa”.

Ba ngày sau, lạch bạch đi ra chợ ăn cỗ bát bún ốc để sau đỡ thèm, hàng xóm lại hỏi: “Bao giờ đẻ hả cháu?” Lại phần khởi trả lời: “Dạ, cháu mai ạ”.

Một tuần sau, hàng xóm lại hỏi: “Đã đẻ chưa hả cháu?”. Cười trừ trả lời: “Dạ, chắc là mai ạ”.

Hai tuần sau, hàng xóm lại hỏi: “Ồ, vẫn thấy mày ở đây, không đi đẻ hả cháu?”. Mặt ngẩn tưng trả lời: “Dạ... chắc là mai ạ”. Trở về nhà và lao vào diễn đàn hỏi các chị ở trên đó xem thế là thế nào. Nỗi lo sợ bắt đầu.

Bà chị nào cũng bảo không sao đâu. Thế là một tuần nữa trôi qua, hàng xóm vừa cười vừa hỏi: “Bao giờ đẻ hả cháu?”, gãi đầu trả lời: “Dạ, cháu, cháu... không biết ạ”.

Nỗi lo ngày càng nhiều lên.

Khi quá hạn đẻ, thường ai mách gì các bà mẹ tương lai cũng làm. Có người mách: “Bảo ông xã mua một món đồ chơi, rồi ngồi cạnh vợ gọi con ra chơi”. Thế là chàng te tuổi đi mua con ngựa cọt ngay được. Rút ví không tiếc tiền mua cho con đồ chơi, mặc kệ cô bán hàng... bóp... cổ. Rồi có người mách: “Phải ăn món này món nọ”. Trời ơi tưởng gì, mình ủng hộ nhiệt tình. Ăn hết, cứ mách món gì ngon ngon là ăn.

Cho đến khi có người ở quê ra chơi mách: “Chồng phải trèo lên một cái cây thẳng đứng, như cây đu đủ chẳng hạn, rồi cầm đầu xuống, tụt xuống đất, làm phép cho đứa trẻ nó ra, có thể mới đẻ được” thì hai vợ chồng tròn mắt nhìn nhau. Cha mẹ ơi, ở Hà Nội đất chật người đông thế này, có nhà ai có cây đu đủ đây. Lại còn chàng, lấy đầu ra can đảm mà chúc đầu xuống tụt cây? Đến vụ này thì đành chịu thua con vậy.

Mùa đông đầy gió...

Cái gió hun hút chạy dọc dài theo dãy hành lang khô héo trong cái bệnh viện cũ. Bác sĩ bảo:

- Quá ngày nhưng khám thì thấy chưa gì đâu, bạn cứ về đi. Bao giờ đau nhiều mới phải vào đây. Yên tâm, con so thì còn khướt.

- Ở thế cháu quá gần một tháng rồi mà vẫn chưa được đẻ ạ?

- Bạn này hay nhể, trẻ con nó như bông hoa ấy, bao giờ tới giờ nở thì nó sẽ nở chứ. Làm sao ép cho hoa nở được.

- Vâng, thôi cháu về đây ạ.

Tiếng vâng của mình rơi tụt xuống, chẳng còn phần khởi và hào hứng như lúc hỏi bác sĩ xem bao giờ đẻ nữa. Léch thếch trong bộ đồ bầu giống cái bu gà ra hành lang tìm chồng. Nhìn xuống, vỗ vỗ vào cái bụng căng tròn thì thâm:

- Con yêu, con không ra ẹ ngắm con tí nào? Giống bố thì may, chứ giống mẹ chắc bà nội con ẹ lên giàn hỏa thiêu mất. Con yêu, ra đi nào. Mẹ móc cho con cái áo len đấy. Đẹp lắm!

Nhìn thấy chàng ngồi nhấp nhồm ôm cái mũ bảo hiểm giữa hai ông đàn ông nữa cũng đưa những cái bu gà đi khám mà vừa buồn cười vừa thương. Không biết sau này thằng nào đến cửa con gái mình thì chàng có mang ngày hôm nay ra kể công không đây?

....

- Sao lại về ? Tao tưởng hôm nay mày đi đẻ luôn chứ?

- Dạ, bác sĩ bảo con cứ về ạ. Con cũng chả biết nữa, họ bảo về thì con về thôi.

- Vợ vẩn. Mày đẻ lâu quá mà chưa đẻ là không được đâu. Mày quay lại bệnh viện bảo người ta nghĩ cách cho đẻ đi. Tao thấy thế là không được đâu. (Mẹ gần giọng bực bội)

- Nhưng họ bảo chưa mà mẹ.

- Mày buồn cười nhỉ, chẳng có ai vắc bầu quá cả tháng mà chưa đẻ như mày cả. Mày cãi lời tao là thế nào? (Hình như mẹ bắt đầu cáu)

- Họ nghỉ trưa rồi mẹ ạ. Không qua đó được đâu. Viện 354 họ chỉ khám sản buổi sáng thôi.

Mẹ chẳng nói gì nữa, còn mình vội vàng bỏ trốn lên phòng. Dại dột đi xin nghỉ để ở công ty rồi, chứ nếu không lấy cớ đi làm mà biến, kéo mẹ lại bắt đi đẻ.

....

Trưa, gió mùa đông vẫn không ngừng thổi, năm nay, rét ơi là rét...

- Này, một giờ chiều thằng Hậu đèo nó ra viện cho tao nhé. Tao báo đi Vinh đèo tao rồi. Chúng mày không bảo thì đẻ tao bảo. Phải cho con nhà người ta đẻ chứ. Cứ đi rồi lại về là thế nào. Cứ thế đi, chiều tao tới đó xem sao.

Cánh cửa phòng bật mở, mẹ xuất hiện, nói một hơi rồi mẹ đi mất, để lại sau lưng những lời nói bực dọc. Hai vợ chồng mở tròn mắt nhìn nhau. Chàng đóng cửa phòng lại với cái mặt cau cau:

- Bực cả mình, cứ bắt đẻ là thế nào.

Rồi chàng lại nhìn mình cười:

- Hiền quả này đi tong rồi nhé.

.....

- O, chị này, buổi sáng đến khám rồi giờ còn vào đây làm gì nữa?

- Chị ơi, mẹ chồng em bắt em vào ạ. Chứ nếu không giờ này em đã đắp chăn đi ngủ rồi ạ.

- Mẹ con nhà chị này buồn cười thật. Lại còn kéo nhau vào đây rõ đông nữa chứ. Đã bảo là về đi, chưa đẻ được thì cứ hai ngày vào thăm khám một lần. Khổ quá, nói đi nói lại với nhà chị cũng mệt.

- Chị ơi, chị thương em, chị cho em đẻ, kéo mẹ chồng em...

- O hay, tôi thấy chị là số một đấy.

- Vậy thì chị thương em, chị ra nói chuyện với mẹ chồng em đi. Em chỉ là cái bu gà đi theo thôi. Quyền sinh quyền sát nằm ở đại ca đang ngồi ở kia kia, chị ơi!

- Ủ, để tôi nói chuyện.

Nói rồi chị bác sĩ thở dài lắc đầu bước ra hành lang. Chắc tối nay, bữa cơm nhà chị ấy có người sắc nước canh khi nghe chị ấy kể về mình. Mình sắp nổi tiếng cũng nên.

....

Bác sĩ bước tới, mẹ đứng dậy chào, rồi mẹ tươi cười với bác sĩ, mẹ than thở...

-

- Bác ơi, cháu đã bảo sản phụ về rồi mà, chưa đến lúc đâu. Căn bản là chị ấy không nhớ ngày kinh cuối nên siêu âm chẩn đoán cũng không đúng được. Giờ chỉ có về theo dõi thôi. Chúng cháu chịu, không dùng phương pháp gì lúc này được đâu ạ.

-

- Khổ quá, bác cứ về đi. Con nhà bác chẳng có làm sao đâu. Các xét nghiệm xong hết rồi. Chỉ việc đi đẻ thôi. Nhưng giờ chưa đẻ được. Cái dự định sinh kia nhờ đâu sai, em bé chưa sẵn sàng để ra ngoài thì nó chưa đáp bác ơi.

....

Bác sĩ vừa quay lưng đi xa được một đoạn. Mẹ cười với theo trên môi mẹ cũng tắt hẳn. Mẹ quay lại, mọi bực dọc bác sĩ đều đổ lên mình và chàng: - Đi về! Không để ở viện này nữa. Mai thằng Hậu đưa nó lên Phụ sản Hà Nội. Người ta khắc cho đẻ thôi.

.... Nhưng rồi mẹ vẫn thua. Phụ sản Hà Nội họ vẫn trả lời mẹ rằng: “Hai ngày đến khám một lần để theo dõi, bình thường thế này thì đẻ tự nhiên”. Mình rộn ràng nở từng khúc ruột. Cuối cùng vẫn chưa trở thành trái cây ép chín. Lần đầu tiên sinh con, chẳng biết ra sao cả. Nhưng cứ như thế này, cũng sợ mà vỡ tim mất thôi.

Tập 21: Nhập cuộc

Một buổi sáng u ám...Lại xếp hàng khám thai.Lại xếp hàng siêu âm.

Lại xếp hàng chờ kết quả...

Hai vợ chồng mệt mỏi vì cứ hai ngày lại đeo nhau đi khám một lần. Mình cười nhìn sang chàng đang chơi điện tử bằng điện thoại trên ghế chờ:

- Kể ra mãi chẳng đẻ cũng tốn kém phết anh nhỉ.

Chàng gật đầu, mắt không rời điện thoại.

- Các bà bầu ở đây, bà nào cũng mệt mỏi anh nhỉ.

Chàng gật đầu, mắt không rời điện thoại.

- Mấy bà đằng kia đau đẻ nhìn sợ không kia anh.

Chàng gật đầu, mắt không rời điện thoại.

- Anh ơi, anh để em nói chuyện một mình à?

Chàng gật đầu, mắt không rời điện thoại. Mình điên tiết. Máu bà bầu ai cũng sôi sắn trong lòng. Lại sẵn một mối. Mình ghé vào tai chàng, rít lên nhỏ giọt:

- Đây, nói à biết nhé. Còn chơi điện tử nữa thì bà ném đi luôn đấy. Đừng có trêu tức nhau. Đây đang nẫu ruột đấy.

Chàng không gật đầu nữa, nhét điện thoại vào túi quần, ngồi chồm chu lại trên chiếc ghế chờ lạnh lẽo, cười hì hì như thể chưa nghe thấy lời dọa nạt nào. Hoặc như thể lời dọa nạt đó chẳng bỏ bèn vào đâu.

....

Phòng siêu âm đông người, ai cũng ngại ngừng kéo quần kéo áo trong tiếng gắt gỏng của bác sĩ. Ai cũng phải đóng tiền cho bệnh viện để nuôi bác sĩ, nhưng ai cũng bị bác sĩ nhìn bằng cặp mắt ban ơn. Mình ước thâm sau này con gái lớn lên cũng sẽ làm... bác sĩ, ước hẳn cho con làm trưởng khoa ở bệnh viện lớn cơ. Mình được nhờ, mà cả họ cũng được nhờ. Chứ mỗi lần xếp hàng ở ngoài kia, không có người quen, chờ đến đổ cả con mắt. Rồi vội không chờ được, phải quen dần với việc nhét vào túi mấy cô cầm sổ tờ hai mươi nghìn rồi về chỗ. Chưa về tới chỗ sẽ được gọi. Ngày đầu lên bệnh viện to, mình bị hớ, nhét tận năm mươi nghìn. Các chị cùng chờ ở đó ai cũng lắc đầu: “Chịu chơi thế này thì qua hết các cửa chờ, chắc sạt nghiệp em ơi” . - Không thấy âm vang tim thai. Nước ối đục. Cho nằm viện chờ đẻ nhé.

Lời sấm truyền của ông bác sĩ làm mình như bị giạt lại khỏi các ý nghĩ lung tung đang tràn lan trong đầu. Chẳng hiểu sao lúc nào vào bệnh viện, trong đầu mình cũng toàn những ý nghĩ phản động. Nhìn cái màn hình trắng đen lờ lợ, chỉ có bác sĩ mới hiểu, mình có biết gì đâu. Bác sĩ bảo sao thì làm vậy thôi. Vâng lời bác sĩ, mình lạch bạch cầm tờ giấy phán truyền đi báo tin cho chồng:

- Anh ơi, bác sĩ bảo nhập viện rồi. Chúng mình phải làm gì bây giờ.

- Ô... ơ

Chàng cuống quýt, cuống đến nỗi cứ loanh quanh như thể đáy quần có lửa. Hết xoay bên trái rồi đến bên phải, chẳng biết phải làm gì. Còn mình, nửa mừng nửa lo. Nhưng cũng biết cầm đỡ chàng cái túi và mở đường dẫn lối cho người đàn ông tội nghiệp ấy:

- Bây giờ chúng mình đi rút tiền, rồi về nhà cho em lấy đồ nhé.

- Ủ... ừ... đi rút tiền thôi. À... à..., gì nhỉ? Ừm...ừm... (Chàng vẫn loanh quanh với cái ghế chờ, gãi đầu gãi tai). À, mới lại từ từ đã, để anh gọi điện về bảo mẹ. Mẹ bảo có quen một bác sĩ trong này.

- Vâng!

Mình ngoan ngoãn như một chú cún nhỏ. Cái mặt phấn chấn trong nỗi run sợ. “Mình sắp thấy em bé của riêng mình rồi, ôi trời ơi mình sắp bị đau quần quai như mấy chị đằng kia đấy thôi”.

- Anh ơi!

- Gì?

Chàng hỏi nhưng vẫn đang mãi nghe chuông chờ cho cú gọi về nhà.

- Em... em sợ lắm.

- Sợ gì, để vài lần rồi sẽ quen mà.

- Vâng!

Nỗi run sợ nhiều hơn lúc trước, nhưng cũng không biết nói gì khác ngoài câu vâng ngoan ngoãn với chàng. Chàng an ủi, xoa đầu mình như một ông bố ra trò. Chàng tự tin với chuyện “sợ gì” của chàng, như thể chàng đã đi để cả chục lần rồi ấy.

- Vâng... vâng... Dạ... dạ...Vâng... vâng...

Cúp máy.

Cái mặt mình hồi hộp.

Cái mặt chàng nghiêm trọng.

- Mẹ bảo cứ ở đây, mẹ hỏi dì Vinh xem số của bà bác sĩ quen đẻ nhờ bà ấy. Rồi làm thủ tục như bình thường.

- Nhưng chúng mình phải đi rút tiền chứ anh? Em sợ nhập viện phải đặt cọc một khoản. Em chuẩn bị hai cái túi sẵn ở nhà rồi. Mình về lấy là em đủ hành lý tư trang ngay.

Cái bu gà lại lạch bạch ra cổng bệnh viện, leo lên xe và rong ruổi với chàng. Phải gió, ngày hôm ấy chẳng tìm thấy cái bột rút tiền nào. Có thấy cũng hồng má.

- Ô, mày về làm gì? Mẹ mày ra đó với dì Vinh rồi đấy.
- Con về lấy đồ ạ.
- Nhanh lên kéo mẹ mày chờ.

Chẳng biết trước khi đi, mẹ đã lên văn bản thông báo cho cả làng Đông biết chưa, mà hôm ấy giữa cơn mưa phùn mùa đông giá rét, giữa con đường làng nhỏ hẹp sập sùi, có một cái thùng phi lạch bạch trong đôi giày bệt, hai tay hai túi hành lý, chạy ra xe chàng đang chờ ở đầu làng, trong tiếng reo hò, hối han của hàng xóm hai bên đường. Y hết như cầu thủ bóng đá chiến thắng trở về nước vậy. Cổ động viên mừng rỡ hai bên đường.

.....

- Chúng mày lại còn đi đâu để cho bác sĩ người ta chờ?

Câu hét quen thuộc và cái dáng chống tay hai bên nạnh sườn giống cái ấm Samovar của Nga làm mình nhận ra mẹ từ xa. Chàng lúi xệch mình vào sảnh chính của viện. Chẳng kịp giới thiệu gì, chỉ biết có một bà bác sĩ béo tròn, cao đến mang tai mình, lúi tuốt mình vào phòng làm thủ tục.

- Cháu chị Thuận à?
- Ủ, mày làm luôn cho nó cái bệnh án để nằm viện.
- Cháu vào buồng trong lấy đồng phục thay đi. Vừa thay cô vừa hỏi luôn nhé. Tên? tên chồng? nhà ở đâu? để con thứ mấy?.... -
- Nhà cháu có tiền sử bệnh gì không? Xét nghiệm đầy đủ hết chưa? Có sổ y bạ sẵn đây chưa?
- ...
- Ô, cái con này, sao mày vẫn chưa mặc xong à? Nhanh lên cho người khác còn làm việc chứ.

Bà bác sĩ cáu làm mình càng cuống quýt. Khổ, con bé còn bận chọn cái áo với cái váy nào mới mới sạch sạch một tí để mặc mà chẳng thấy. Thế là đành phải chui bừa vào bộ nào đó cho kịp.

Trở ra, bác Thuận thì thầm:

- Cháu gửi lại cô ấy hai mươi nghìn để cảm ơn đi. - Vâng.

Tưởng gì chứ hai mươi nghìn để khỏi phải xếp hàng thì đúng giá quá rồi. Hóa ra, các bác sĩ với nhau cũng ở mặt bằng chung như thế. Bệnh nhân cũng tình nguyện một cách dễ chịu. Bước ra khỏi phòng làm thủ tục, mẹ dúm ỉnh hai bọc đồ của mình, rồi bác Thuận lúi mình lên phòng chờ đợi. Vội vàng bước, vội vàng hốt hải, vội vàng đuổi theo bác. Nhìn lại, cả nhà dừng ở ngưỡng cửa thang máy, ánh mắt chia ly. Mình, giống như lần đầu tiên ở lại lớp mẫu giáo. Vừa sợ vừa mất hết tinh thần.

- Nào, leo lên bàn để khám nhận nào?
- Dạ?
- Ô, cô này, còn đứng đấy à? Không bỏ quần ra? Ở đây chẳng có chuyện ngượng đâu. Nhanh lên, không ai chờ được.

Vừa buông bọc đơn bọc kép xuống sàn nhà, mình vừa sợ vừa làm mọi thứ theo lời bác sĩ. Cái phòng rộng lạnh lẽo toàn màu trắng khiến mình ớn lạnh. Eo ơi, thế mà trong giới xì tin, có đứa bảo yêu màu trắng. Đứa đó chắc phải cho đi để mới biết mùi. Gạch lát đá trắng. Đá ốp tường trắng. Drap trắng. Mọi dụng cụ y tế màu trắng. Áo bác sĩ cũng màu trắng. Chỉ có các sản phụ là mặc cái đồng phục không rõ màu gì.

Tiếng hét của một chị đang rặn em bé làm mình thót cả tim mà ra khỏi những ý nghĩ mông lung về màu trắng. Có sẵn hai chị đang nằm dang chân rặn đẻ. Chỉ có mình là leo lên để khám nhận nên các bác sĩ giục nhanh nhanh. Hai bên tường, có đến năm sáu chị đang dựa lưng đau đốn chờ đến lượt mình lên bàn. Mặt mày méo xẹo, đầu tóc bù xù, chân tay run rẩy.

Ồi trời đất ơi, thế này thì có ai phong danh hiệu anh hùng cho những bà mẹ không hả trời. Dạng nhát gan như mình thì làm thế nào đây. Cái bụng to của mẹ ơi, làm thế nào để con ra mà không đáng sợ như thế kia hả trời.

- Còn lâu mới đẻ. Xuống đi, về phòng chờ đẻ.

- Dạ - mình vụng về leo xuống cái bàn đẻ cao ngất ngưỡng - thế phòng chờ đẻ là phòng nào ạ?

- Ở ngoài kia kìa.

Không có bác Thuận ở đây, họ quát mình chẳng khác ai cả. Nhanh thế, được gửi gắm rồi mà bác ấy cứ như cơn gió ấy. Bác ấy về đi tắm thuê cho con người ta. Mình ngơ ngác đơn lẻ. Còn cả nhà, trở về và yên tâm mình đã có bà bác sĩ ở bên.

- Bác sĩ ơi, cho em hỏi tí.

- Gì nữa đây. Vẫn ôm bọc bọc gói gói vào đây làm gì?

- Dạ, thế em nằm ở phòng nào ạ?

- Có bốn phòng đấy, chị vào phòng nào thì vào.

- Dạ, nhưng em thấy phòng nào cũng đông quá ạ.

- Ồ hay, chị này buồn cười nhỉ. Ở đây chúng tôi không có phòng riêng cho chị đâu nhé. Các phòng nó đông thế đấy. Chị tìm được phòng nào ghé tí mông vào ngồi ké thì vào. Đi đi. Lại một lần nữa mình ôm hành lý lạch bạch đi chậm chậm tìm kiếm giữa bốn cái phòng chờ đẻ. Mỗi phòng có bốn giường. Nhưng mỗi giường có đến ba mẹ là ít. Kề ghé mông, người ngồi. Ai cũng mệt mỏi.

Bỗng mình nghe thấy cuối hành lang có tiếng ai gọi. Ở đó, cánh cửa đã bị khóa, chỉ còn tí khe cửa lập lờ. Khu vực này chỉ có bà đẻ và bác sĩ nên tiếng động lạ làm mình tò mò đi tới. Cứ như chuyện Harry Potter vậy.

- Chị , chị gì ơi, cho em hỏi tí?

- Dạ, gì ạ?

Tiếng người bên kia cách cửa nghe quen quen. Nhưng cái tầm bom đạn này hề có ai nói ngọt hơn bác sĩ là thấy quen rồi. Cái khe cửa nhỏ quá, không nhìn thấy nhau được nên đành đứng đó lắng nghe. - Chị ơi, chị làm ơn tìm cho em xem ở đó có ai là Hiền ở Lạc Long Quân không ạ. Chị ơi, chị giúp em gọi cô ấy ra đây với. Chị ơi, chị giúp em.

- Anh, anh ơi, em đây mà.

- Ai đấy?

- Em, Hiền đây.

- Em à? Em thế nào rồi? Bác sĩ bảo sao? Bao giờ đẻ? Bao giờ anh được vào?

Mình mừng rỡ trong tiếng vỗ òa lo lắng của chàng. Hai đứa nói với nhau qua khe cửa kín bưng, cứ như đi thăm tù thời chống Pháp. Sao lần này nghe được tiếng chàng, mình lại mừng thế không biết. Cảm giác đỡ bơ vơ hơn biết bao nhiêu. Còn chàng, như lạc giữa biển tìm thấy ngọn hải đăng. Chàng cũng mừng không kém. Thế mới biết, cách mạng ta năm xưa hoạt động ngầm bắt được liên lạc với nhau mừng như thế nào.

- Anh ơi, em thấy những người chờ đẻ ở đây, người nhà trèo qua ban công mà gặp nhau ở phía cửa sổ bên tay trái ấy. Anh qua đó đi.

- Ủ , ừ, để anh tìm.

- Khoan đã anh ơi!

- Sao?

- Ở đây đông lắm. Anh đừng thấy không chen được thì bỏ em lại đây một mình nhé. Em sợ lắm!

Mình hét lên để nhả nhủ chàng thêm câu nữa. Hình như giọng mình đã thấm lấm rồi. Chàng đã ở lại, thế mà mình tưởng bị bỏ rơi một mình. Phụ nữ lúc đi để không hiểu sao có đông người đến mấy vẫn thấy cô đơn. Có ai ột lời hỏi thăm thôi cũng thấy như vợ phải cộc. Ôi, mình biết ơn chàng biết bao nhiêu.

Hành lang ngoài ban công hẹp chỉ chừng 40 phân nhưng mỗi ô cửa của phòng chờ để cũng phải chật chứa chục người nhà cổ ngoi ngoi cái mặt vào nhìn con mình, dận dò cháu mình, gửi đồ vào cho vợ mình là ít. Ai cũng bon chen chỗ như mua hàng thời tem phiếu. Còn ở trong, các bà mẹ tương lai mệt mỏi linh đồ qua ô cửa chẳng khác nào thăm nuôi ở trại Chí Hòa. Chuẩn bị đón em bé, nhưng chẳng có ai là phần khởi cười tung tóe, chúc tụng nhau cả. Ai cũng căng thẳng, cứ như cuộc chiến đang đến hồi gay go.

Sau nửa giờ vợ chồng tìm nhau, một chạy dọc hành lang tìm chỗ có thể chen được qua cánh cửa sổ, một cũng hốt hải chạy theo qua từng phòng ngó cửa, xem anh yêu của mình đâu. Chỉ có bốn cái cửa sổ của bốn phòng, nhưng lượn qua lượn lại đến mòn cả mặt. Cuối cùng cũng nhìn thấy nhau. Chàng méo xeo rúc được mặt vào cạnh sườn một bà béo chiếm gần hết ô cửa để hỏi han mình còn thiếu gì. An ủi đôi ba câu rồi hẹn trưa mang cơm lên. Tạm biệt nhau. Chàng đi. Mình ở lại với mọi thứ chơi vơi khôn cùng. Cấp túi đồ, thông thả tìm chỗ có thể ghé chân ngồi chờ. Ui cha, hóa ra đi để là thế!

8. Khi Lầy Chàng - Tập 22 - 23 - 24

22. LIÊN HIỆP HỘI PHỤ NỮ ... ĐI ĐỂ

Số bà bầu kín đặc mấy phòng chờ để đến tối cũng vắng hẵn. Giờ mỗi giường chỉ còn hai người, tráo đầu đuôi cũng có thể nằm nghỉ tí rồi. Có lẽ ngày xưa mọi người bảo mình cái miệng to hơn cái mặt chẳng, mà tính đến 7g tối mình đã quen sạch cả bốn phòng chờ. Hình như nỗi cô đơn và sợ hãi khiến các bà bầu dễ thân thiết nhau hơn. Khoác tay nhau đi lại khệ nệ trong hành lang vẫn còn vắng tiếng khóc của trẻ và tiếng hét của một ai đó đang cố rặn. Những lời thì thầm rủ nhau trốn phòng chờ để ra cổng tranh thủ gọi đầu. Đâu đó có bà bầu không ăn được món nọ thì đổi món kia cho bà bầu khác rồi cùng cười. Thi thoảng các y tá cũng nhắc nhở không được ăn đồ khó tiêu như trứng, cơm rang ... để nhớ đâu phải mổ để lúc gây mê thức ăn dễ sộc lên thực quản, dễ sặc mà chết. Ai cũng vâng dạ răm rắp nghe theo.

Ở đây không có tiếng nói của thời trang, ai cũng rũ rượi trong bộ đồng phục nát bét nhàu nhĩ của viện. Hoa lá cảnh trên vại không còn nhìn rõ nữa. Áo buộc bằng dây nhưng có cái dây cũng không còn. Váy là hình chữ nhật cuốn tròn và có dây rút, bà nào vớ nhầm thì dây rút cũng thiếu, đành báo với người nhà mượn cái kim băng. Mọi giày dép của bầu bị bỏ lại ngoài cửa, có mấy đôi dép lê tự bao giờ trở thành của chung. Ai leo lên giường thì mất dép. Đầu tóc ai cũng bù xù. Mà lạ thật, biết bao nhiêu con người đầy, chẳng thấy ai chải đầu làm đẹp.

Đêm thức nhất không thể ngủ được, hình như ai cũng vậy thì phải. Đèn thấp sáng trưng. Ngoài ô cửa sổ, người nhà của các nạn nhân đi để vẫn ồn ã chuyện trò hoặc chơi với căn dận. Trong này, hành lang tiếng lết dép của các bà bầu đi lại, tiếng trẻ khóc ré lên mỗi lần xuất xưởng. Tiếng bà bầu ỉ ề rên rĩ hay khóc thét nghe miết cũng thành quen. Thi thoảng tiếng dụng cụ y tế loảng xoảng trên chiếc xe kéo bằng inox đánh rầm một cái khi cô y tá kéo xe qua một khe hở gạch. Cứ hai tiếng một lần, hai cô xinh xinh thực tập viên đi nghe tim thai các bà mẹ. Vậy là 3g sáng cũng như 3g chiều mà thôi. Ở đây, không có ngày và đêm.

Mấy đứa cùng nằm phòng chờ số 12 bắt đầu thân nhau nhưng cũng căng thẳng vô cùng. Vì phòng này nằm ngay cạnh phòng đẻ nên cứ giật mình thon thót sợ hãi. Ở đó có cái Nguyệt xin nhất, có lẽ vì thể người nhà của nó cũng chiếm số đông nhất ngoài cửa sổ. Cái Phương béo tròn điệu dàng thành phần gia quyền giống mình, chỉ có hai vợ chồng, một trong một ngoài thôi. Một cô bé nữa ở tỉnh xa về đây do thai bảy tháng vỡ ối mà chưa đẻ được, đã nằm trước hai ngày rồi. Và một bạn nữa có chồng lúc nào cũng lấm bắm:

- Nó đi để còn ngủ được, mình chỉ đi theo thôi mà lại mất ngủ mới dở hơi chứ.

Anh chồng vui tính ấy luôn đứng chờ ở ô cửa cho vợ ăn hết khẩu phần ăn mang vào. Mua cháo chân giò cho vợ ngoài cổng, vào đến phòng thì còn cháo hết chân giò.

- Thôi anh về đi, cuộc chiến còn dài mà. Có gì em gọi điện cho. Bác sĩ bảo em còn lâu.

- Em còn cần gì nữa không? Có cần anh ở lại không?

- Không, em đủ rồi. Anh đi đi kéo khuya.

- Ủ, anh về nhé.

Mình và chàng quyến luyến chia tay hết như dạo mới yêu. Vậy mà có lúc mình cảm thấy những giây phút xao động ấy sau ngày cưới đã chết chổng rồi. Mưa đông ướt đầy trên vai áo rét của chàng. Chàng vội vã đến mức tả tơi hai tay hai cặp lông, đầu đội mũ bảo hiểm, túi áo nhét sữa, túi ni lông, và giấy bút cái phồng to cái phồng bé. Chàng bảo: đội mũ nặng thật nhưng cho nhanh, nhờ đâu phải nhào đi hay đỡ phải mở cốp cất mũ. Kể ra đàn ông đi cổ vũ cho quy trình vượt cạn cũng khổ lắm, nhất là vào đêm đông.

- Ô, thế ông này về à? Không ở lại với chúng tôi cho vui. Yên tâm, có chỗ ngủ hết rồi. Khách sạn Hilton hẳn hoi nhé. Ở lại cho vui, ông ơi.

Anh cháo chân giò vỗ vai chàng và chỉ về phía dãy nhà mới xây còn bỏ hoang đối diện dãy nhà chờ đẻ. Ở đó mấy ông chồng phụ tá liên hiệp hội phụ nữ phòng 12 đã rải sẵn những chiếc áo mưa ra nằm rồi. Hóa ra ở ngoài hành lang mưa gió ấy, các ông chồng cũng có hội có thuyền. Thân ơi là thân.

Ngày thứ hai

Nếu có ai phỏng vấn xem cái gì ấn tượng nhất ở bệnh viện phụ sản thì chắc mình sẽ trả lời: nhà vệ sinh.

Trời ơi, trời có xuống đây đi để cũng không thể tưởng tượng được. Gần một trăm con người nơi đây một mỗi chờ đợi một cái nhà vệ sinh duy nhất. Bẩn dễ thương chứ nếu miêu tả là dễ sợ thì quá xoàng xĩnh.

Nỗi khiếp sợ thứ hai của các bầu con so là những lần giao ca khám nhận. Hai ngón tay của bác sĩ thì quen rồi nhưng cái lối ra cho em bé thì chưa quen. Vậy là mỗi lần khám xét, khuá khoảng, bà bầu nào cũng nhắm tịt cả mắt, khó chịu đến rùng mình. Đứa nào cũng dúi đầu nhau lên bàn đầu tiên. Vì không phải chỉ có bác sĩ khuá khoảng mà còn có cả bác sĩ thực tập khuá khoảng. Người ta gọi họ là ... sinh viên thực tập.

- Yên tâm, đêm nay sẽ dễ!

Lời bác sĩ như thể lời của trời đất. May quá rồi, chứ cứ ở đây mãi chết vì stress chứ không phải chết vì đau đẻ mất. Mình mừng rỡ báo tin cho chàng và dặn chàng đêm nay ngủ lại. Cái Phương bảo mình:

- Mỗi lần y tá gọi người nhà ra xem mặt một em bé xuất xưởng và một cái xe đẩy bà sản phụ sang phòng điều dưỡng là một lần sốt ruột nhĩ.

- Ủ, yên tâm rồi sẽ đến lượt chúng mình, bà nhĩ!

Hai đứa nắm tay nhau đi nốt quãng hành lang đi bộ còn lại cười rinh rích. Đồng cảm.

23. MÌNH CÓ MỘT EM BÉ

6g tối

Hình như cái gì đó bắt đầu rậm rịt trong bụng. Nó tăng dần, tăng dần từ đằng lưng đau lại. Mẹ ơi, hình như con bắt đầu chiến đấu này.

8g tối

Vừa khéo, cả phòng đứa nào cũng bắt đầu đau. Góc này cuộn tròn trong chăn nhăn nhó. Góc kia bám trụ cột căng màn run rẩy. Ngoài cánh cửa, mình và cái Phương cố đi nốt những bài đi bộ cho con chóng tụt. Đau theo cơn nên lúc nào rợn rợn là lại vội đứng áp vào tường. Hết, lại đi bộ. Đau gì mà cứ như giả vờ ấy.

Mình ăn được nửa suất cơm chàng mang vào thì không thể tiếp tục. Đúng là có thể này mới thương mẹ đẻ xưa kia. Bà chị nào nói đến sinh con, ai cũng miêu tả khiếp lắm, như vụ big bang động trời. Giờ mình mới thấm nhuần. Những sinh linh bé nhỏ đang thúc giục thời gian nên ra sức quẩy đạp. Và có lẽ vì thế mà cái đau này khác hẳn bất cứ sự đau đớn nào khác. Mẹ chồng mình mô tả: đau như gười ù.

10g tối

Bác sĩ khám nhận bảo là đã mở hai phân. Mừng te tua. Chắc đêm nay là đẻ thật. Họ bảo mình khuôn bình nước vào phòng trong nằm máy nghe tim thai. Nằm mãi, nằm mãi chỉ tổ ê lưng, chẳng thêm được phân nào. Chàng lúc ấy mới từ nhà ra, sẵn sàng đêm nay ngủ lại Hilton, nhìn quanh phòng không thấy vợ đâu cả. Chàng nhần tin: “Em trốn viện đi đâu à?”. Nhưng chắc các bà bầu khác ở lại phòng cũng nói cho chàng biết. Tệ thật, không tin tưởng vợ gì cả.

12g đêm

Cơn đau đã bắt đầu quá sức tưởng tượng. Nắm chặt hai thành giường, tay mình run lên vì cố ngậm miệng không gào ra thành tiếng. Nhìn thấy chàng cứ trợn tròn to mắt ở cửa sổ đứng nhìn, tự dưng mình phát cáu. Phòng chờ trở nên sôi động hẳn, đứa nào cũng ôm cột, ôm cửa, ôm giường. Chỉ chờ hết cơn đau, mình vội vàng thu xếp đồ đạc chuyển ra cửa sổ cho chàng. Phòng khi đi để không quay lại phòng nữa. Chưa kịp chuyển, cơn đau lại lói. Mình ngồi bệt không dậy nổi, chàng cần nhân, mình gần mất nhìn chàng cầm hận rít lên câu từng câu từng chữ:

- Thằng kia, có im đi ngay không?

Cả đám mấy ông chồng đang bu đầy cửa sổ cười rúc rích, chỉ có chàng im phăng phắc.

1g sáng hôm sau

Cố đi bộ cho chóng hết cơn ác mộng này. Đi rồi lại dựa tường. Dựa tường rồi lại đi. Bặm môi lại để đi. Cố an ủi mình bằng ý nghĩ: đi nhiều cho chóng đẻ nào, mấy đứa kia cứ lăn lộn trên giường, chúng nó sẽ còn lâu.

Khám nhận.

Bác sĩ bảo chỉ mở một phân. Ô hay, vừa nãy hai phân cơ mà? Mình bò lên giường lau bầu:

- Chỉ vì đi bộ mà mất toi một phân. Biết thế nằm lăn lộn còn sướng hơn.

Bác sĩ tiêm ột mũi kích thích vào đùi. Đau nhói đời, hét lên ôi trời ơi rồi mình phải tự bám tường mà đi khắp khiêng về phòng. Y tá họ mắng: To mồm! sợ họ thật.

Chồng cái Phương ra hiệu nhắc vợ đi bộ tiếp. Từ phong khám nhận về, nó cũng hét lên giận dữ:

- Bộ, bộ cái gì, lại giảm một phân đây này. Hồi nãy mở ba phân, giờ lại nghe bảo còn hai phân. Bực cả mình.

3g sáng

Đau quá, mình ôm chặt lấy cái Phương khóc. Nó an ủi, vỗ về và dìu mình sang phòng đẻ. Mấy cô y tá gỡ mình ra khỏi cô bạn, không gỡ nổi. Khổ thân nó, vừa đau lại vừa đỡ dành mình. Mình vẫn chưa mở thêm được phân nào, nên lại bị gí vào nằm cái máy nghe tim thai. Đến giờ thì không thể chịu được nữa, mình bắt đầu gào to. Bà bác sĩ lớn tuổi bảo:

- Cô đừng có gào to thế, cổ chịu đựng đi. Mọi thứ đều phát triển tốt mà. Cứ bình tĩnh.

- Mình vẫn cứ gào khóc.

- Ô hay, cái cô này hay nhể. Cô có biết cái giường cô nằm ngày xưa tôi sinh con cũng nằm không? Tôi cũng đau lắm chứ, nhưng tôi phải bặm môi chịu đựng, không kêu một tiếng nào để làm gương cho bệnh nhân.

- Hu ... hu ... vì cô là bác sĩ. Cháu thì chịu thôi, cháu không im được, cháu chết mất.

Thế rồi mình gào. Cơ địa mỗi người mỗi khác, cũng là đau đẻ, tất nhiên sẽ có người đau nhiều hay đau ít hơn. Mình vốn dĩ bình thường bị ốm đau cái gì cũng khổ sở lắm rồi, giờ còn bị mắng nữa, làm sao mà nhịn được chứ. Trong đầu mình lo lắng, tự đặt ra câu hỏi:

- Chết dở rồi, làm thế nào bây giờ, làm thế nào cho em bé ra khỏi bụng mình bây giờ. Trời ơi là trời, lần sau mà cho đẻ nữa thì có cho tiền cũng chịu. Sao mình lại khổ thế này. Cùng hưởng sung sướng như nhau, sao lại chỉ có mình chịu đau đớn thế này? Chẳng có ai người thân bên cạnh thế này, trời ơi là trời!

Mình vẫn gào thét, mấy chị đang nằm theo dõi tim thai ở giường bên cạnh cứ nhìn. Chắc mình cũng làm các chị ấy hoang mang. Các bác sĩ bỏ ra ngoài hết. Chỉ còn các bác sĩ thực tập. Họ đứng nhìn mình, người khoanh tay, người chống nạnh. Chắc họ đang xem khi không mặc quần, dang hai chân lên giá đỡ, bụng bị trói vào cái máy nghe tim thai, gào thét quần quai.

- Này chị, chị mà kêu nữa là chúng tôi mặc kệ chị đấy.

- Bác sĩ ơi, em đau lắm, em có kêu một tí thì bác sĩ cũng để em kêu chứ. Bác sĩ thương em, bác sĩ là đàn ông làm sao hiểu được. Em để đứa đầu mà, đã bao giờ em đau thế này đâu.

Mình kể lể như để vớt lấy tình thương còn sót lại trong những sinh viên thực tập. Nhưng họ nhìn nhau và bỏ ra phòng ngoài. Hình như họ đang cười đùa, trò chuyện và bỏ cái gì ra để ăn thì phải.

Nửa đêm mà, trực thế này họ cũng vất vả lắm. Mình đau đẻ mà còn buồn ngủ nữa là họ. Chẳng biết chàng ở bên ngoài như thế nào.

- Ồi giờ ơi, cứu tôi với.

- Có chuyện gì thế.

- Em đau lắm bác sĩ ơi. Bác sĩ cho em mổ để đi, em chết mất.

Các bác sĩ thực tập chạy vào phòng mà trong tay vẫn còn cầm miếng xoài xanh. Tiếng bíp bíp từ máy đo tim thai kêu dồn dập. Mình thấy hoa hết cả mắt, toàn thân run lên cầm cập. Đau đã đành, giờ mình còn không hít thở được nữa. Mình có cảm giác như mũi bị cái gì đó chặn lại, ngực bị đè đá, không thể thở được.

Bác sĩ trực chính cuối cùng cũng chạy vào làm mấy miếng xoài nhét vội vào túi áo blouse. Lạ thật, sao mình vẫn để ý đến mấy chi tiết ấy nhỉ, món khoái khẩu của mình có khác. Chàng mà biết chắc giận mình lắm. Chết đến nơi mà còn nghĩ đến ăn chứ không nghĩ đến chàng. Ồi, trời ơi!

- Thở đi!

- Thở mạnh lên nào! Thở đi cho con nó thở với chứ!

Bác sĩ vừa hét lên vừa ấn bụng mình xuống, tay thọc vội vào cửa ra của em bé để kiểm tra. Hình như mình đang không thở được làm cho em bé bị thiếu oxy. Vì vậy mà máy báo tim thai rồi rít báo động. Mình càng thở, càng cố thở lại càng run lên bần bật. Không nhắc nổi xương lồng ngực lên, mũi như bị đá đè.

- Bác sĩ ơi, cho em để mổ đi, em không chịu nổi nữa đâu.

- Thở đi nào, cô không thở là em bé thiếu oxy lên não đấy. Cố lên, gần sáng là đẻ thôi.

Ồi trời ơi, bây giờ là 3h30 sáng rồi, gần sáng là bao giờ đây. Mình nghe thấy bác sĩ quay ra thì thầm với đám thực tập: “Tiêm cho ba mũi kích thích từ chiều tối đến giờ rồi, chọc vỡ ối cách đây hai tiếng rồi, sao giờ vẫn chỉ mở có hai phân nhỉ?”. Vậy là mình mất hết tinh thần. Mình nắm chặt hai tay vào mép giường sắt mà toàn thân vẫn run lên bần bật. Chẳng biết đau đẻ được miêu tả bằng lời văn như thế nào, nhưng phải công nhận bà nào cũng khiếp sợ là đúng thôi.

Cuối cùng các bác sĩ cũng đồng ý ỉnh mổ đẻ. Trong cơn đau tận cùng trái đất, chàng cũng được cho vào để thay quần áo cho vợ, nhìn vội nhau rồi mình bị ấn đi. Chàng đứng ôm đám quần áo và bình nước, xa dần, xa dần.

...

Dàn đèn của phòng phẫu thuật bật cái bùm. Tất cả mọi người giống nhau hết thấy, kín mít. Chỉ có khác nhau cái mắt lộ ra thôi. Mình được dìu lên bàn mổ. Cái bàn nhỏ tí, nằm lệch ra là rơi khỏi giường. Có hai phần dôi ra để trói tay vào đó.

- Nào, nằm nghiêng nào, cong người lại, không được nhúc nhích nhé. Để gây tê cột sống nào, động đậy lệch ra là chết dở đấy.

- Bác sĩ ơi, cháu đau lắm, cháu không yên được đâu, bác sĩ giữa cháu hộ cháu với.

- Ủ, được.

Ông bác sĩ cười rồi giữ chặt mình. Một khi đã đau đẻ rồi thì tiêm thêm cái gì đó vào cột sống nữa cũng chẳng thấy đau gì nữa, giờ chỉ như muỗi đốt biển số xe mà thôi.

Toàn thân mình bắt đầu ảm dần. Từ thắt lưng trở xuống chỉ có cảm giác tê ảm. Bức màn căng lên chắc là cho bệnh nhân khỏi hết hồn. Nhưng mọi thứ lại được soi rõ qua cái chùm đèn trên nóc giường mổ. Mình sợ bị ám ảnh. Mình mệt nên chẳng cố để nhìn. Mình nhắm mắt mơ màng, chỉ còn tiếp cười nói của các bác sĩ.

Mười lăm phút sau...

Mình cảm nhận em bé được lấy ra trong sự hân hoan của kíp mổ. Chẳng biết có phải không vì ai cũng bật mặt và cũng vì mình hân hoan. Cái bụng mình vẫn đang tiếp tục được khâu nhưng em bé đã được chùi cọ và quần tã xong rồi. Cô y tá bế ra nhìn xem mặt. Trời ơi, con tôi đây ư? Bao cố gắng nhìn căng cả mắt để thấy mặt con trong ánh siêu âm giờ con đã ở trong chăn bông kia ư?

Một cô bé mắt to đen láy, mũi chằm trắng, đầu hói nh ông nội nhìn chằm chằm xung quanh, cái tay nhỏ tí xíu rồi ra khỏi chăn quờ quào.

Niềm hạnh phúc ứa trào ra nước mắt. Mình đã là mẹ. Và mình có một em bé.

- Nào, giờ ngủ đi. Mai tỉnh dậy thì ở phòng hậu phẫu rồi đấy.

Ông bác sĩ vỗ vỗ trườ mền vào má mình nhắc nhở. Mỉm cười, cố nhấn nhủ:

- Vâng, cháu cũng buồn ngủ lắm rồi. Nhưng bác sĩ ơi ...

- Cái gì thế?

- Đừng quên cái kéo nào trong bụng cháu đấy nhé!

- Ô, cái con này, sao lại nói thế?

- Cháu nói đùa thôi mà.

- Nói đùa cũng không được nói thế. Nghe rõ chưa.

- Vâng, thưa sếp.

Mình được chuyển sang xe đẩy, trần nhà bắt đầu chuyển động như băng chuyền, tiếng bánh xe rầm rập đều đều như lúc ở phòng chờ để mình vẫn nghe. Nhìn ngược trần nhà một tí ti rồi mình cũng ngủ mất.

Một trang mới bắt đầu.

24. VÌ SAO ANH LẤY EM

Khi mới được chàng yêu, mình đã hỏi:

- Vì sao anh yêu em?

- Anh cũng chẳng biết.

- Chẳng biết thì lao tâm khổ tứ làm gì? Sống không có mục đích à?

- Anh cũng không biết.

Lúc tán tỉnh nhau ai chẳng đẹp. Mọi ấn tượng trong lòng đều có gắn đá kim cương hết cả. Đến luôn câu hỏi thách thức chàng cũng chỉ gỡ đầu gỡ tai. Chàng nhẫn nại, hiền lành và chỉ biết cười xí xóa.

Thế rồi lấy nhau, cho dù vì mục đích gì đi nữa, cho dù vì tác động bên ngoài như thế nào chẳng nữa, cho dù yêu hay như thế nào đi chẳng nữa, mình vẫn hỏi:

- Vì sao anh lấy em?

Lần thứ nhất hỏi, lúc ấy là khi chàng bảo:

- Em à, mẹ đi xem ngày rồi đấy. Mẹ bảo tháng 11 này chúng mình sẽ cưới. Em thấy hay không?

- Lạ kỳ chưa, bên họ nhà anh lại có người mới mất à?

- Đâu, có ai mất đâu.

- Thế sao mẹ lại cho cưới?

- Em nhớ dai thế, anh cũng chịu. Thầy bây giờ lại nói khác. Thôi mà, anh không lấy em là anh cũng chẳng lấy ai đâu. Em đừng như thế, anh chết đấy.

- Vậy thì ... anh chết đi.

Chàng ngồi thụp xuống, cái mặt nhăn nhúm như bị cội gập trời mưa. Minh ước, sau một năm rồi vẫn ước, nhưng nhìn chàng cũng thấy động lòng. Minh ngồi xuống cõ cạnh chàng và hỏi: “Vì sao anh lấy em?”.

Chàng lặng lẽ nhìn xuống đất, nhỏ cỏ. Đám cỏ vô tội cứ bị phạt dần theo tay chàng. Kiểu này sáng mai Công ty Công viên cây xanh phải trồng cây khác đến phát ốm đấy. Chàng lí nhí trong miệng:

“Vì anh yêu em”.

...

Lần thứ hai mình hỏi khi hai đứa cãi nhau vì tiền: Lại là tiền. Đồng tiền bát gạo thường không đi sóng đôi với tình yêu, trách nhiệm vợ chồng hay cái gì lãng mạn đại loại khác. Nhưng không có nó, chắc chắn không có những thứ kia bền lâu. Lương nhân viên ít ỏi của mình không đủ gánh lấy cái thúng đựng sự sống của hai đứa. Những kế hoạch, dự định và lo toan của chàng đều được xếp vào vòng bí mật. Chẳng đưa cho vợ đồng nào nhưng cũng chẳng nói rõ cho nhau hiểu là vì sao. Hời thế giới đàn ông, ai chẳng biết lúc nào các anh cũng cho rằng mình là người làm việc trọng đại, tốt hơn hết phụ nữ không nên dính vào. Nhưng đôi khi cùng đắp chung một cái chăn thì cũng nên tâm sự với nhau một tí. Ấu cũng là tỏ sự tin tưởng và cần nhau.

- Anh, hôm nay có bao nhiêu tiền em dồn hết để nộp tiền ăn ẹ rồi. Mai đi làm em còn đúng 50. 000 đồng trong ví.

- Em đúng thật là...

“chep!” chàng nhăn mặt tỏ ý khó chịu, bất đồng, không cảm thông hay giải quyết vấn đề. Chàng nhăn nhó qua từng câu nói:

- Em đưa ẹ làm gì, đã hết tháng đâu mà đưa. Đã hết tiền lại còn đưa. Để từ từ có lương đã chứ.

- Nhưng công ty em hôm nay có thông báo nợ lương hai mươi ngày nữa. Mà tháng nào em cũng đưa ẹ đầu tháng. Hôm nay đã là mồng mười rồi.

- Mồng mười thì đã sao. Ai bảo em đưa mà em đưa? Đưa rồi mà hôm nay vẫn ăn cơm rau đấy thôi. Kiểu này mẹ lại thua hết tiền chứ gì?

- Anh buồn cười thật đấy – mình cũng bắt đầu cáu, giận dữ và gắt – Anh đi tối ngày. Anh có biết em ở nhà một mình ra sao mà nói em thế. Anh có biết hôm nay anh chưa đi làm về, mẹ lên phòng mình nằm kên ở đây này – mình đập tay xuống giường kể lể – Mẹ thở dài: “Ồi giờ ơi! tháng này có vẻ ... chậm lương nhể”. Nếu anh là em, em đổ anh không vội vàng vợ vét khắp các túi mà nộp đấy. Anh chẳng vợ quá mà ngã vật ra ngất ấy chứ.

- Thì kệ mẹ, bảo chúng con chưa có lương chứ sao.

- Anh nói thế mà nghe được à. Mẹ có đẻ ra em đâu mà biết thương em. Anh cũng có nói với mẹ là không nuôi nổi vợ đâu mà mẹ biết thương em. Em sống ở đây xa lạ như lạc đường, giờ anh còn nói với em vậy à?

Câu chuyện có vẻ như càng ngày càng bế tắc, lẩn quẩn và gay gắt. Mỗi một lời nói là một lần làm tổn thương nhau. Mỗi giây phút cãi cọ là một giây phút cách xa nhau hơn. Minh chỉ muốn nói cho bỏ tức, còn chàng sẵn tay cái gì là ném luôn. Minh càng ngoạc to mồm cho bỏ. Ở đây chỉ có mình chàng, mình mới dám như thế nên đổ dồn hết tất cả. Còn chàng cho đi tong cái điện thoại. Hình như chàng bắt chước phim Hàn Quốc.

- Anh lại còn giở trò ném nữa à? Sao không kiếm cái gì rẻ rẻ mà ném. Ném cái điện thoại mai lấy tiền đâu ra mà mua.

- Cô im đi. Đừng có lảm mồm.

- Im ư? Anh nghĩ lại cho kỹ rồi trả lời em nhé: Vì sao anh lấy em?

- Chẳng vì cái gì cả. Vì tôi... ngu!!!

Sốc, mình như vỡ òa. Câu nói có dao thì phải. Nó đâm thẳng vào trái tim đang sôi sục vì kẻ sinh nhai chứ đâu phải sôi sục vì tình yêu. Bao nhiêu nhọc nhằn đi làm công ăn lương từ sáng đến chiều, bao nín nhịn những người lạ để thuận hòa trên dưới. Cuối cùng cũng vì chữ NGU của chàng. Mình ức quá, xông tới đá chàng một cái vào mông. Mình hét lên:

- Anh ra phòng mua đơn về điền đi, tôi ký. Giờ không phải viết nữa đâu, có mẫu sẵn rồi! Tôi cũng chẳng thiết. Tan thì tôi cho tan luôn.

Giá như trước đó một hai ngày chàng biết kể lể vài điều về những dự định hay tí ti về công việc mà chàng đang đi tới ngày. Giá như cho dù chàng không kiếm được đồng tiền hay để dồn ột thứ gì đó, mình cũng biết nó ở chốn nào tí chút thì đã không bất mãn như thế. Lời nói mềm như gió nhưng có khả năng giết chết người. Quan văn đi ra trận chỉ bằng lời nói cũng đánh được hàng vạn quân.. Giờ thì trong đầu những kẻ nóng giận có còn ai biết là mình nói gì nữa đâu.

Các cụ dạy: “Lời nói chẳng mất tiền mua – Lựa lời mà nói cho vừa lòng nhau”. Nhưng đâu có ai học nổi cái tinh cao võ luyện đó trong lúc cáu giận, chỉ muốn gào lên cho bỏ thôi. May quá, phòng có độ cách âm tốt. Không thì bố mẹ chàng đã xông lên lột lá chuối đuổi mình ra khỏi nhà rồi. Ai bảo dám chống đối lại trai làng Đông. Thế là con voi bị tổn thương và cái ao bèo ít nhiều khi đá ném xuống cũng kêu đánh tùm, sóng nước dập dềnh, ào cả lên mặt ao. Chẳng biết thế giới đàn ông, lúc ấy chàng nghĩ gì.

...

Lần thứ ba mình hỏi khi ngồi ở ghế hàng chờ trong bệnh viện. Vừa hôm qua ăn đầy hai tháng con gái, hôm nay đã phải gửi vợ con cho bà nội để tắt tuổi đến đây ngồi chờ. Có bao nhiêu tiền tích góp để đẻ, giờ lại để lo tiếp cho bố mình. Bố phải nằm lại viện. Bệnh viện có cái tên rừng mình: Viện K. Cầm tờ giấy xét nghiệm còn thơm mùi mực: “K hạ hống” và lắng nghe diễn giải của bác sĩ, mình chỉ thấy ù ù. Trong đầu mình là một bản đồ sao vội vàng vạch hướng. Đi vay tiền để kịp nộp viện phí. Ngổn ngang kế hoạch và chán nản. Còn ba tháng nghỉ để chưa có thu nhập nào, chàng vẫn bí mật với những lần đi tới ngày, những xa vời mờ mịt làm mình chán nản. Lấy quần áo mặc ra ngoài đường để lao tới cô dì chú bác vay tiền mà không có nổi cái nào. Vừa đẻ xong, làm sao mặc được.

Người to như cái thùng nước vo. Mình bỏ lại xấu hổ, mặc vội quần áo bầu, chẳng kịp kiêng khem gì, đầu trần chạy ra chú xe ôm đầu ngõ bắt đầu cuộc hành trình.

Con người ta chỉ giúp tình giúp nghĩa, giúp lời giúp hỏi thăm, chứ nói đến tiền thì lại là vấn đề khác. Nói đến tiền là thâm tâm lại mách bảo: “Liệu nó có trả được ình hay không? Bao giờ nó trả?”. Cũng phải thông cảm, nghèo thì toàn gặp người nghèo thôi. Người giàu thì khó gặp lắm, chưa biết chừng lại bảo người giúp việc ra báo không có nhà ấy chứ. Bao giờ giàu sẽ lại có những người giàu xung quanh thôi.

Hai đứa ngồi cạnh nhau lâu rồi mà không nói gì. Mình biết chàng lo cho bố, nhưng cũng sợ căn bệnh của bố. Mình cảm thấy ánh nhìn biết thở dài của chàng, mình tự ái. Ung thư của bố không di truyền, do bố hút thuốc lá từ hồi hai mươi tuổi đến giờ thôi. Song chắc chắn từ giờ mỗi lần sang nhà bố mẹ vợ, kiểu gì chàng cũng ghê ghê. Ấy vậy mà mình cô đơn quá, mình cần có ai nói với mình là mọi sự sẽ qua. Mình muốn ngồi sát bên cạnh chàng, gục đầu vào vai chàng mà tìm chỗ dựa. Nhìn sang chàng, mình thì thầm:

- Anh, giá như ngày ấy anh lấy ai khác thì đã không phải ngồi đây.

- Thôi nào, ngồi dịch vào với anh nào.

Chàng kéo mình xích gần, vỗ vỗ vào vai mình thì thầm lại:

- Bố ổn rồi, không sao đâu, còn 15 phút nữa là ra khỏi phòng phẫu thuật thôi. Chú Bảo cũng đang trên đường lên rồi. Ở đây nhà mình có người quen mà, lo gì.

- Anh ơi – mình quệt tay lau nước mắt và nước mũi như đứa trẻ bị bỏ lại sau trò chơi trốn tìm – Vì sao anh lại lấy em chứ?

- Vì em khóc xấu nhất trần đời.

Mình chùi nước mắt bằng cánh tay còn ghi đầy số điện thoại của những họ hàng dự định tới để vay mượn. Vừa sụt sịt vừa đầm chàng:

- Đúng là đồ dở hơi.

Chàng ơi, đến giờ em vẫn chưa tìm được câu trả lời vì sao chàng lấy em. Nhưng em biết vì sao em lấy chàng.

Vì chúng mình có cái vĩa đến đâu đi chẳng nữa, chàng cũng không chấp em mà chịu làm lành trước cho êm ấm. Em cũng như em gái chàng, được dỗ dành, kiêu tí thôi nhưng trong lòng cũng mát mẻ lắm. Không ai nói và không phải ông đàn ông nào cũng biết sự thật phụ nữ gây sự âu cũng chỉ là mong được dỗ dành yêu thương.

Vì chúng mình trái tính trái nết nhau nhưng các cụ bảo như thế là bù trừ. Nếu cả hai đều biết mà dung hòa nhau, hi sinh cái tôi một chút thì cuộc sống sẽ bình yên hơn.

Vì em hay quên nên ngủ xong một giấc là quên đã dỗ chàng như thế nào. Chàng cũng đỡ phải dỗ dành nhiều mà già néo đứt dây.

Vì em thích pha cho chàng những cốc trà đặc biệt do em tự nghĩ ra những đêm chàng làm việc khuya. Em thích nhìn ánh mắt bất ngờ của chàng chiếu vào ly nước sóng sánh. Nào là trà hoa cúc đun với đường phèn, nào là trà lipton pha với ba quả ô mai mơ, nào là trà sữa có rắc chút bột ca cao lên trên bọt sữa bông xốp, vân vân và vân vân.

Vì đã trót lấy nhau rồi, cho dù chàng không bằng người khác, cho dù em chẳng là ai, nhưng cũng nên yêu quý những cái mà mình đang có, mình sẽ thành người giàu sù sù sù luôn.

Nhưng chàng ơi, bao giờ em mới tìm được câu trả lời: vì sao anh lấy em?

9. Khi Lấy Chàng - Tập 25 - 26 - 27

25. HẠNH PHÚC ƠI

Ngày xưa, thượng đế tạo ra Adam không phải để dạy anh ta biết hi sinh một phần xương sườn của mình cho người đàn bà mà anh ta yêu. Sự thật thượng đế tạo ra Adam để có thêm người ngồi vòng tròn chơi đủ bộ mà thôi. Lúc ấy ngoài thượng đế ra còn có rắn trông coi trái cấm, có quỷ sa tăng nên thiếu mất một chân. Cuộc vui mất hay. Rồi thượng đế tạo ra Adam cũng là để ngồi bóc phết chuyện nước Mỹ ai ra tranh cử, để sưu tập những sự vô tâm, để ra oai với muôn vàn cây cối, để làm vỡ những cái bong bóng màu hồng vốn đã dễ vỡ, và để người đàn bà mà anh ta yêu biết khóc nữa.

Chàng sinh ra hình như cũng không ngoại lệ. Chính xác là chẳng khác. Không biết từ bao giờ chàng chỉ biết mình là số một mà không nghĩ đến điều gì xa hơn. Tết năm nay, những khó khăn về chuyện tiền bạc dường như đã biết lùi vào trong góc bếp. Chi tiêu thoải mái và những thứ sắm được cũng làm hai vợ chồng nhìn cái tết thoải mái hơn. Nhưng ...Sao cuộc sống lúc nào cũng có chữ “nhưng” thế nhỉ?

Nhưng cái hạnh phúc mỏng manh ánh lên hi vọng ngày hai đứa hai bàn tay trắng lấy nhau hình như đang mở cuộc trốn tìm.

Tiền về rồi thì hạnh phúc lại ra đi chẳng?

Tìm không ra?

À mà không, có hai con người đang mãi ở lại giữ lấy cái tôi của mình mà không buồn đi tìm thì có.

28 tết...

- Cô coi tôi là cái gì? Là bù nhìn à? Rủ tôi đi mua nhưng có nghe lời tôi đâu?

- Nhưng em thích cái lò ấy. Anh buồn cười nhỉ, nó đắt một tí có sao đâu, quan trọng là nó có nhiều chức năng.

- Cô thì biết gì mà nói. Hàng đó nó mãi không bán được, may mà cô mua. Cô bị cái thằng bán hàng nó lừa rồi.

- Quên đi, anh bảo thủ lắm. Bực cả mình.

- Sao lại ngu thế không biết?

- Có anh tiếc tiền thì có. Thế anh biết được là người ta không bán được à? Nó là hàng Sanyo hẳn hoi, có phải hàng Tàu đâu.

- Đúng là đồ ngu.

- Ủ, đúng đấy. Anh không nói tôi cũng biết. Công nhận, tôi ngu thật. Tôi ngu nên mới lấy anh.

...

Sau một hồi vùng vằng chàng bỏ đi, để mình đứng lại với xung quanh toàn là lò vi sóng. Thế đấy, cả một năm cố gắng, thấy mẹ già yếu, muốn mua mừng tuổi bố mẹ để cái lò để giải phóng đôi bàn tay. Nhìn thấy cái lò vi sóng loại mới có thêm chức năng nướng bánh ngô, bánh pizza và hầm rau hầm thịt làm mình cứ dính chặt vào đó. Còn chàng thì không. Chàng muốn mua cái lò giống như ở nhà đang dùng. Và dù mình có nói gì đi nữa, chàng cũng cho rằng mình không biết gì, mình ngu. Sao mà tự ái thế không biết. Hay là tặng bố mẹ vợ nên chàng trở nên như vậy? Tự dưng mình ước: giá như chàng nói những câu đó từ dạo yêu nhau thì tốt biết mấy. Lúc ấy mình sẽ sớm tỉnh ngộ mà lấy anh khác cho xong. Giờ lấy nhau về rồi mới nhận ra thì đã muộn. Ngẩng đầu nhìn ra đằng trước, trong lý lịch ít nhất cũng ghi có một đời chồng. Quay đầu nhìn lại, bao phen ngậm bồ hòn làm ngọt với gia đình chàng, giờ còn thêm chàng nữa là sao? Ưc ời là ực.

Kệ, tiền ở trong túi mình mà, đi thôi, ra quầy thu ngân thôi. Hôm nay mình quyết rinh cho được cái lò về mừng tuổi mẹ. Từ ngày đi lấy chồng, năm nào cũng mừng tuổi mẹ tiền. Năm nay khôn rồi, mừng tiền mẹ lại cất đi dành dụm, mừng cái lò là hết cất đi mà dành dụm! Chỉ còn nước tiêu tiền điện nữa thôi.

Châm ngôn mới khai quật: “không cần phải đủ hai người đàn bà và con vịt, chỉ cần một người đàn ông, một người đàn bà và một cái lò vi sóng là thành một cái chợ rồi”.

...

- Cái gì thế này con ời?

Ánh mắt mẹ vừa tự hào, vừa cảm động, vừa vui xen hòa lẫn lộn khiến mình cũng nhận ra. Tự dưng trong đáy lòng cái tôi của mình cũng ưỡn ngực hãnh diện. Con cũng đang tự hào về mình đây này, mẹ ời!

...

Niềm vui chưa tày gang, 6h tối, khi chuẩn bị đóng cửa hàng để về với Đậu Đỏ lười ăn nhất thế giới thì bạn bè chàng đến mua quần áo. Từ lúc đổi mình, chàng không về cửa hàng cùng chung sức những ngày giáp tết nữa, chàng đi đâu ấy. Đây, đàn ông cũng có lúc khác gì đàn bà đâu, rõ lèm nhèm. Vì chàng, hôm nay mình phải về muộn mất nửa tiếng.

- Mày về mà trông con mày đi. Sao lại cứ ném con mày cho bọn tao như ăn vạ thế này. Trời ời, ai khổ như tao không, hai mươi tám tết mà nó không cho nghỉ thế này? Sao mày lại khôn nạn thế chứ...

Cánh cổng vừa mở, tiếng chửi của mẹ chàng ào ra cổng như một cơn gió lốc, át cả tiếng xe máy nổ làm mình dạt sang một bên. Thôi tắt máy ẹ chửi được sống động và sắc nét vậy. Mình lầm lũi dắt xe vào trong sân như con chó ăn vụng bột bị phát hiện. Trong lòng cái não nề hồi trưa ở ngoài siêu thị lại về.

Giá như mình bỏ con ẹ để đi chơi thì về bị mắng mới bỏ. Đàng này con trai mẹ bỏ đi chơi, còn mình ở lại làm đến phút cuối, trót nhớ về muộn nửa tiếng lại là đứa tội đồ to nhất. Vừa hai hôm trước mình ở nhà trông con ẹ nghỉ ngơi, hôm nay mẹ đã quên mất rồi. Mình định mở miệng báo tội con trai mẹ. Nhưng chợt nhận ra mẹ sẽ gọi đó là cãi. Phận làm con dâu nghèo, kiểu gì chẳng thiệt. Im đi cho vui nhà vui cửa. Cái tôi của mẹ cũng vui. Bao giờ mình giàu hơn thì mẹ sẽ quý hơn ấy mà. Ấy vậy mà trong lòng vẫn thét lên thổn thức: oan thật là oan! Đậu Đỏ hét lên mừng rỡ trong nhà, giờ hai bàn tay xinh xinh đòi mẹ bế làm mình quên đi mệt nhọc và cái cục gì nghẹn ứ trong cổ từ lúc mở cánh cổng nhà chàng. Bé Đậu Đỏ lên gác, bỏ chạy khỏi tiếng chửi đang giục giã như trống trận đằng sau, đóng cánh cửa phòng lại, mình rút điện thoại và bấm.

- Anh à, về ngay đi. Mẹ mắng em ghê quá.

- Lại về muộn chứ gì? Đã bảo về sớm mà không chịu nghe. Còn làm cái gì ở đấy nữa không biết. Trông con đi chứ còn gì nữa...

Cái tự ái của chàng chưa nguôi ngoai thì phải. Hình như trong điện thoại chàng vẫn nói, bài diễn văn không cần giấy tờ, không cần trái tim biết đập dẫn lối. Nhưng mình biết nếu nghe nữa thì phải trả tiền điện thoại cho Viettel, vừa phải khóc vì ức. Tóm lại: tắt máy. Đỡ một ít tiền điện để sạch. Đỡ một ít tiền cước viễn thông. Đỡ rất nhiều tức trong lòng.

Ngồi thụp xuống giường, lòng nặng trĩu. Chẳng biết lấy gì để vực tinh thần lên đây. Ôm con vào lòng, nó nhìn mẹ, mắt tròn to, rồi dụi dụi vào ngực mẹ như một đồng minh cùng chiến tuyến. Con yêu, chỉ thế thôi cũng đủ vỗ về mẹ lắm rồi.

Biết bao lời nói khiến mình như người bị đẩy xuống vũng nước lạnh. Nhưng Đậu Đỏ chẳng cần lời nói nào, chỉ ánh mắt ấy thôi, bốn cái răng sữa nhe ra ấy thôi cũng khiến mình không thể không đứng lên. Con nhìn mình bằng ánh mắt như để nói mình là tất cả thế giới của nó. Nó cần mình che chở và cần vòng tay vững chãi của mẹ biết bao nhiêu. Các cụ nói đúng: có nuôi con mới biết lòng cha mẹ. Tự dưng mình nhớ mẹ ở nhà quá. Nhớ kỷ niệm đến năm học xong đại học vẫn sờ tí mẹ mà chưa bao giờ bị mẹ trêu hay chê bai. Giờ ở nơi đây, gần hai năm, vẫn xa lạ. Không tự đứng lên mà che chở cho con mình thì ai lo lên? Mình cười.

Vừa cười vừa khóc.

Hạnh phúc ơi, ta đang hốt hoảng đi tìm người đây!

26 PHÁT SÚNG ĐẦU TIÊN

Từ ngày sinh con, mọi thứ như được tô thêm màu sắc. Có những điều mà chỉ những người làm mẹ mới nhận ra được. Những điều khác lắm xảy ra từ bên trong trái tim này.

Với mình, đúng thật, con là tất cả. Chàng cũng chỉ xếp hàng sau mà thôi. Nhìn ngắm nó ngủ, cả thế giới như ngủ quên, yên bình đến khôn tả. Mẹ cũng yêu cháu nội của mẹ lắm. Đứa cháu đầu tiên.

Đứa cháu hứa hẹn một ngày nào đó nó lớn lên, mẹ có thể cấp đi hộp hai số cuối cùng các bà trong làng. Đủ bộ, không kém bà nào.

Cũng có lẽ do yêu cháu quá nên mọi thứ mẹ đều muốn quyết định hết. Từ quần áo cháu mặc đến nếp sống, đồ ăn của cháu. Đậu Đỏ giờ đã được 14 tháng, biết nịnh bà và nghịch tung trời rồi. Nó khiến bà bận bịu hơn và mệt mỏi hơn mỗi lần cho ăn bởi cái tính lười ăn từ nhỏ. Cũng có lẽ vì vậy mà những cơn thịnh nộ mỗi lần đi làm về mẹ đổ lên đầu mình nhiều hơn.

Hôm ấy mình lại về muộn. Hai vợ chồng lo đón hàng vụ hè nên về muộn mất một tiếng. Mình đã bắt chàng gọi điện từ sớm báo mẹ về muộn để đỡ bị mắng, nhưng vô nghĩa. Mình về trước, chàng về sau. Và tất nhiên chàng không biết mẹ lại chửi mình về muộn như thế nào. Mình cảm thấy như máu trong lòng cứ sôi lên giục giã. Nửa xấu xa đang mắng té tát vào nửa nhẫn nhịn trong mình:

- Này, tỉnh táo lại đi. Mình còn phải sống nữa chứ. Cả đời làm cái bóng mãi à? Có ai đi bán hàng trong giờ hành chính không hả? Càng im, mẹ càng tưởng mẹ đúng đấy. Này, không trông con thì thôi, mình tự trông được mà. Việc gì phải im thế. Cứ nhịn thế này chưa biết chừng lại bị mẹ quý đấy. Mà mẹ đã quý thì mẹ rào chặt. Sau này còn khuya mới tách ra ở riêng được đâu. Này, ngu thế.

Hãy đứng lên đi, đứng lên mà bắn phát súng phản kháng đi chứ ...

Cái nửa xấu xa trong mình càng lúc càng mắng mình nhiều hơn. Nó gào thét như muốn đun một nồi nước sôi trong cuống họng. Nó ẩn nửa nhẫn nhịn xuống cuối ruột rồi che phủ bằng vô vàn những ký ức không vui mà mẹ đã dày công làm nên đối với mình. Nó cắt đứt tất cả mối ràng buộc của quá khứ đến hiện tại. Nó chống cái que khô lên mắt mình để mình nhìn thực tại rõ hơn:

- Này, nhìn đi. Tương lai sẽ thế nào? Con là của mình cơ mà. con ăn gì, uống gì bấy lâu nay mình có được quyết định đâu. Mặc áo ấm cho con, đi làm khỏi là bà cỏi phăng đi rồi ặc theo ý bà. Bà bảo áo mẹ nó mua xấu. Biết bao nhiêu lần về nhà bất chợt thấy con chỉ có ngồi chơi lủi thủi một mình, có thấy ai phải trông đâu. Mình là mẹ cơ mà, không lẽ không mang lại cho con một tuổi thơ ngọt ngào à? Cứ thế này mãi, sau này con cũng sẽ hay dối như ông nội và hay làm đau lòng người khác như bà nội thì sao?

...

- Ngày mai mày mang nó đi đi. Tao đeo vào trông con mày. Chúng mày như của nợ ấy. Cứ nhắm vào tao mà ăn vạ. Thật tao chưa thấy người mẹ nào lại đồ đốn như mày.

Ồi! tươm! Tự dưng trong bài chữ của mẹ có đoạn mở lối tiên phong cho nửa xấu xa của mình đang về hướng. Tiếng thúc giục của nó vừa xong thì tiếng chữ của mẹ đã kéo mình về thực tại rồi. Còn gì bằng nữa, đã đến lúc phát súng phản kháng đầu tiên cất nòng rồi. Hiền ơi, hãy sống lại đi!

- Vâng, mẹ. Mai con sẽ mang cháu đi. Mẹ đừng lo!

Nói rồi mình ôm con lên gác. Mình không tin được là cuối cùng mình cũng làm được bằng cái giọng tỉnh bơ. Mình không run rẩy. Lên gác và không xuống nữa. Bữa tối mình bỏ cơm. Đẳng nào cũng thế, có xuống ăn cơm cũng người nọ gằm ghè người kia, có nuốt được đâu. Mình không muốn xuống nhìn bố mẹ với những giận dữ mà chỉ khi mình biểu tiền mới tươi lên được. Còn phải chạy ăn từng bữa, làm sao cứ lấy tiền để củng cố tinh thần cho bố mẹ được đây? Chàng có mắng thế nào đi nữa, mình với Đậu Đỏ cũng đắp chăn đi ngủ sớm. Miếng cơm nuốt không trôi thì ăn làm gì?

...

Hôm sau, mình bế con đi làm từ sáng. Trước khi đi, vẫn dạy con vẫy tay chào ông bà thật ngoan, xin phép bố mẹ rồi đi làm. Linh kinh đây đồ của mẹ, của con. Tự dưng thấy đặng trước biết bao nhiêu ánh sáng. Ánh sáng của biết bao dự định mới. Mình tự trách mình sao giờ mới biết phản kháng. Phản kháng trong giới hạn cho phép của một đứa con dâu cũng có ai trách tội gì đâu. Mình thật lạc hậu quá đi. Ồi, ánh sáng ở phía trước kia kìa. Đậu Đỏ được đi làm theo mẹ sướng lắm, sáng nào cũng tự lấy giày, lấy tất, lấy áo khoác đưa ẹ để mẹ mặc hộ. Con bé 14 tháng mà ra dáng lắm. Nó làm như nó đi làm ấy. Ừ biết đâu sau này mình già, nó đi làm lại đưa đón mình trong trại dưỡng lão như bây giờ mình đưa đón nó thì sao? Bà ngoại đang giúp mình công việc buôn bán, thấy có cháu về bên, trước chỉ biết thòm thèm đến thăm cháu, cũng hạnh phúc tràn đầy ánh mắt. Cửa hàng hay căn nhà của bố mẹ bấy lâu nay vắng người giờ tràn đầy tiếng cười của con trẻ, của tấp nập người mua hàng, vui ơi là vui.

Tất cả cùng vui.

...

- Thôi, sáng nay mày để nó ở nhà đi.

Ngày thứ ba kể từ khi mình mang con đi. Bà nội Đậu Đỏ lại lạnh lùng ra lệnh. Nhưng câu lệnh có vẻ đã dịu xuống nhiều. Chàng “vâng” rồi bế con bé xuống nộp cho bà. Con bé hoang mang, cứ nhìn theo bố như sợ bị bỏ lại. Nó quen đi rồi. Con bé thấy chưa mặc quần áo, chưa đi giày cho nó, nó hốt hoảng. Con bé lao ra túm lấy chân bố, méo máo. Khi thấy mẹ vừa xuống gác, nó lại vội vàng lao ra ôm lấy chân mẹ, mặt mày méo xệch, nước mắt nước mũi ướt nhoe nhoẹt trên cái mặt xinh xinh.

Vừa khóc vừa bám chặt, ai nhìn chẳng động lòng.

Mình chẳng nói chẳng rằng cứ sắp đồ cho hai mẹ con. Mình không cãi, chỉ lặng im làm theo ý mình. Từ ngày làm dâu mẹ, chưa bao giờ mình dám làm theo ý mình trước mặt mẹ như thế. Đã bảo rồi mà, mình sẽ phải học cách cầm súng thôi.

- Để con mang cháu đi, mẹ ạ. Con đang tập cho cháu bỏ bím. Nếu bà trông, nó sẽ đá hết lên giường bà. Bà lại một phen vất vả. Vả lại con nhớ nó lắm.

Miệng nói nhưng tay vẫn cứ mặc quần áo cho con rồi bế nó ra cửa, mình biết trong lòng mình nói khác. Trong lòng nói: “Con sẽ dạy dỗ cháu thật ngoan. Cứ thử một thời gian xem về muộn thì mẹ chữ con chuyện gì?”.

Cũng may, bố mẹ không ai nói một lời nào, họ nhìn theo mình bế con bé đi. Còn Đậu Đỏ thấy không bị bỏ lại cười reo khoái chí, chân tay ôm chặt lấy mẹ, thơm vào má mẹ nịnh bợ.

Ồi cuộc sống đáng để tận hưởng chứ. Mình cứ như một nô lệ được trả lại tự do vậy. Tràn đầy sinh lực và chất chứa trong lòng biết bao dự định hào hùng.

27. MA CŨ

Tối hôm trước mẹ bảo:

- Nay, trưa mai về ăn cơm, giỗ ông đấy nhé. Ô, thấm thoát đã gần ba năm kể từ ngày lấy chàng, quay đi quay lại đã đến giỗ ông rồi. Giật mình nhìn ra sau lưng, thấy thời gian không thêm xỏ dếp mà chạy nhanh hơn gió. Năm nay chắc hẳn mình sẽ phải khác. Những phát súng được bắn bằng kẹo mềm, kéo mình lại tự hại mình thôi. Sáng hôm sau chuẩn bị bế con ra cửa hàng, mẹ bảo:

- Thôi, mọi người kết luận rồi, ăn tối nhá. Chúng mày liệu mà về sớm sớm.

- Vâng, gì chứ có mẹ thì mọi thứ cứ gọi là như đường lối của Đảng rồi. Con chỉ biết chỉ đâu đánh đấy thôi. Mẹ ơi, con gửi mẹ con gà, mẹ giúp con cúng ông cái nhé.

Mình cười tí mắt dúm vào tay mẹ vài trăm để mẹ đi chợ. Hình như niềm vui biết lây, nó lây sang mẹ làm mẹ cười tí mắt.

Mùa này trời nửa nóng nửa lạnh, ai cũng thấy khó chịu trong người, có lẽ vậy nên khách đến mua hàng cũng khó tính hơn, Đậu Đỏ cũng khó tính hơn nữa. Buồn cười, con bé chưa đầy 15 tháng tuổi đã biết lạch bạch bước ra cửa, thò chân vào tất cả các đôi giày cao gót của các cô xinh tươi đến lấy hàng. Nó nháp nhỉnh đôi đi giày cao gót ra gương và cười. Cái cười nhắm nhúm mũi lại và tí cả mắt. Trời, giật cả mình, sao trông nó giống bà nội nó thế chứ. Tự dưng mình cười một mình. Người ta bảo: đi để thuê cũng đúng. Nó cứ tíu tít khoe các trò với những vị khách mà nó được hỏi han cứng nựng. Tự dưng Đậu Đỏ thành một nhân viên thứ thiệt, một hoạt náo viên tài tình. Cứ thế, cứ thế, hai mẹ con bận hàng hóa quên cả phải về sớm. Lao được vào cánh cổng xanh cũng là lúc mọi người trong nhà ăn được nửa chương trình rồi.

- Ủi trời, món này ai nấu đấy ạ?

Sà vào mâm dành cho đám phụ nữ, mình mới nếm có một món đã xuyết xoa gấp thêm một ít nữa vào bát.

- Mẹ mày nấu đấy. Bọn tao phụ trách món này, món này ... Mẹ mày ngày xưa làm cùng cơ quan với bà người Tàu nên nấu ăn mấy món của họ giỏi lắm.

- Vâng, công nhận cháu cũng học được của mẹ cháu nhiều cái hay lắm nhé. Chao tôm phải ướp mật ong mới đồ này, ướp thịt bê phải đủ bảy phụ gia này. Riêng cái đặc sản sữa chua thì cháu học mãi vẫn không theo kịp mẹ cháu.

Mẹ đứng sau lưng, lặng lẽ rồi đi chỗ khác. Mình biết chứ, món mình gấp đầu tiên là do mẹ chủ trì. Nói khen ngợi sau lưng người khác là một vũ khí bí mật cực kỳ hiệu nghiệm, cho dù người ấy có hay không có ở hiện trường. Kiểu gì chẳng đến tai. Nhưng uy lực của nó thì cứ gọi là vô cùng tuyệt vời. Ai cũng quen với chuyện nói xấu sau lưng, mà không ai biết khen ngợi sau lưng kinh khủng như thế nào. Cứ nghĩ mà xem, khen trước mặt dễ bị nói là nịnh nọt hoặc khéo giả tạo đấy. Mình cũng không tin được kế hoạch xí xóa tội về muộn lại hoàn hảo thế, chiều này phải cảm ơn ông sếp ở cơ quan thôi.- Em yêu, em làm giám đốc môn rửa cốc nhé. Tay đẹp thế này mà rửa bát thì bong hết sơn móng. Chị không để em rửa bát đâu, yên tâm.

Cô bé hí hửng bưng một sọt cốc tương đi rửa, lòng đầy hứng khởi vì ... không phải rửa bát.

- Nào sinh viên, bê hết ra sân chị rửa bát cho, rồi sinh viên còn về đi học.

- Thôi, chị cứ để em rửa.

- Trời, sinh viên không phải đi học à? Thế thì rửa mau lên, xong sớm chị chiều đãi cà phê nhé.

- Vâng.

Cô bé em, luôn viện cớ về đi học, phần khởi hùng hục làm. Mình hí hửng lắm nhưng không dám lộ ra ngoài, lộ là một mình rửa bát đến đêm mất. Mình biết câu đầu là khách sáo tí ti thôi nên không để em nài nỉ đâu, sang câu thứ hai là em đi học liên ấy mà. Trưng dụng được hai nhân sự cứng đầu nhất rồi, mình kết toàn bộ:

- Nào, thế chị em nhà mình ai muốn uống cà phê thì lao vào rửa bát nhé. Xong sớm chị em mình tụ tập sớm.

Đám em bắt trị nhà chàng vui như tết, mỗi người một công đoạn, nhaoáy cái là xong. Minh như cô Tấm gặp đàn bồ câu của bụt, nhặt thóc xong còn đi trẩy hội. Trẩy hội theo kiểu hơi tốn kém một tí nhưng vui....

- Hôm nay Hiền hơi bị ra dáng đấy nhá.- Chả thế à? Hiền này không phải là Hiền của ngày xưa nữa đâu. Anh mà vợ vẫn ấy, mất nhân tài như chơi.

- Ai cơ?

- Em ấy.

Chàng bĩu môi rồi cười ré lên khoái chí. Chàng không biết mình khoái chí hơn chàng nhiều như thế nào đâu. Bản thân mình cũng không ngờ được ngày hôm nay lại nhẹ nhàng như thế. Kế hoạch này phải ngồi nghĩ suốt từ tối qua đến chiều nay mới xong. Thế mới biết tướng ra trận nhưc đầu như thế nào. Thua trận là về bị chém ngay. Nếu có mấy thời gian, mình sẽ đi buôn thuốc nhưc đầu cho các tướng thời Chiến Quốc. Rồi xin mấy cái áo giáp, cốc chén, gươm đao sắt mẻ mang về bán ấy ông buôn đồ cổ trên đường Nghi Tàm. Kiểu gì mình cũng giàu.

Gần ba năm làm dâu, bà nội Đậu Đỏ mới có một câu ngọt ngào:

- Thôi, mày đi làm mệt rồi, để cháu chơi với bà, chốc mẹ bế lên sau.

Sáng sớm mai, mình phải lao ngay về đại bản doanh để khoe với thủ lĩnh:

- Mẹ ơi, con đã thắng trận này rồi. Mẹ ơi, mẹ chồng con lần đầu tiên sợ con mệt, mẹ ạ.

10. Khi Lấy Chàng - Tập 28 - 29 - 30 (End)

28. NHUỘM LẠI MÀU CHO CHÀNG Nếu ai từng yêu cũng hiểu màu sắc là gì. Nếu ai từng lấy chồng cũng biết màu sắc có tác dụng ra sao. Chẳng qua, bôi bôi vẽ vẽ bao nhiêu, trát vào lúc nào cho đẹp mà thôi.

Đọc một tờ báo thấy người ta bảo nên àu sắc vào cuộc sống vợ chồng làm mình khoái chí lắm. Nhưng người ta bảo mình phải nêm nếm xanh đỏ tím vàng thế nào cho phù hợp với thể trạng của cái ao bèo, làm mình phải ngồi nghĩ. Thế đấy, thời buổi này ăn bao nhiêu cũng chỉ để nuôi cái não mà thôi.

Đỏ...

Công nhận hiền hiền như chàng nhiều khi bản thân mình cũng thấy chán. Bảo gì cũng ừ nhưng việc chàng thì chàng cứ làm, việc mình nói thì cứ nói. Chỉ đâu đánh đâu, chưa khi nào chính kiến của chàng được mình sợ hãi nép vào cánh tử hay chàng tự giác làm cái gì đó mà không phải nhắc nhở.

Ví dụ: thay cái bóng đèn bị cháy trong phòng tắm, mua thêm giấy dán tường dán nốt chỗ dở, mang quà đến biếu sếp những ngày giáp tết, vân vân và vân vân. Có lẽ vì thế nên mình thấy mình là số một, chẳng có đối thủ cạnh tranh. Hay nói theo ngôn ngữ của Kim Dung, mình là Đông Phương Bất Bại. Bạn bè đến nhà chơi đùa nào cũng khen chàng hiền, dễ thương và có nụ cười nhân hậu. Quen được khen, miết dần chàng quen, có lần chàng bảo mình:

- Em cứ chê anh, anh ra ngoài đường khỏi cô theo đấy. Anh bảo gì là các cô ấy nghe ngay. Chẳng cãi bướng như em đâu.- Thế cơ á? ... (mình kéo dài giọng giễu cợt)

- Ủ, ngày xưa anh có tận sáu mối tình đầu cơ đấy.

- Thế mới biết mình siêu! (mình gật gù đắc thắng). Ít nhất mình cũng thắng được một mâm sáu người. Chưa kể những kẻ đại trai chết giữa đường nữa. Mà thưa anh nhé, anh cố tìm lại các cô ấy đi, nói gì các cô ấy nghe ngay thì nịnh các cô ấy mỗi tháng xì cho anh 1 triệu về nuôi em. Vị chỉ mỗi tháng em được 6 triệu đứt túi thêm. Coi như tiền cho thuê chồng. Vẫn là ít so với những người có nhà mặt phố cho thuê. Vẫn là ít so với sự hao mòn tuổi xuân của em mà anh chưa đền bù được đấy.

- Í hí ... hí ... hí ...

Chàng chỉ biết gục đầu vào gối cười rúc rích. Chàng biết nếu nói nữa là chàng thua. Nhưng cũng đã đến lúc phải cho chàng biết mình kinh khủng như thế nào. Chứ cứ khinh địch thế này thì không ổn.

...

- A lô, anh đi đâu mà giờ này chưa về?
- Anh đi cắt tóc, xong anh về. Có việc gì ở nhà à?
- Không, thấy vắng mặt tức thời thì hỏi thôi. Về sớm đưa em sang ngoại chơi nhé.
- Ừ. Xong là anh về.

Hóa ra chàng đi cắt tóc. Mình biết chàng rất hay cắt tóc ở tiệm gì đó trên phố Tràng Thi. Nơi có những bà, có những cô mặc áo trắng như mặt dịch viên làm thợ cắt tóc chuyên nghiệp. Nhưng dù sao cơ hội của mình cũng tới rồi.

...

- Chà, anh chàng điển trai đã về rồi ư? Ra đây em xem nào? Em hít thử cái mùi bột gạo râu có giống ở nhà mình không nào? Chàng thích chỉ để ỉnh vút cổ xuống hít hít ngửi ngửi. Được quan tâm đột xuất, ai chẳng vừa vui vừa mừng. Chàng cởi cái áo trắng ỉnh mang đi ngâm vì dính nhiều tóc vụn, vừa huýt sáo vừa nhún nhảy mở tủ lấy cái áo khác chuẩn bị đưa mình đi chơi.- A... A... A...!

- Cái gì mà em hét to thế?
- Cái gì thế này?
- Đâu?

- Nhìn đi, nhìn cho kỹ vào. Tôi không cần nghe giải thích. Liệu mà nghĩ xem làm chồng có nên làm thế không. Tôi thề từ nay trở đi sẽ không tin anh điều gì nữa. Tôi sẽ không nói với anh lời nào nữa đâu. Trời ơi, chết mất thôi.

- Nhưng ...Sau tiếng rít lên và hàng tràng những lời đánh thép dồn chàng vào chân tường là sự bối rối ngơ ngác đến tội nghiệp. Song chàng cứ mân mê cái cổ áo trắng mà mình vừa gi vào mắt chàng, rồi quăng lên đầu chàng đầy ác ý. Câu hỏi to tướng trong đầu chàng là tại sao có vết sơn đỏ này ở đây đúng không? Thế rồi vội vã không dám suy nghĩ lâu, chàng xoắn xuýt thanh minh:- Em ơi, không thể có chuyện này được, chắc vết sơn ở đâu đó dính vào thôi.

- Sơn à, ngửi đi. Có sơn nào lại thơm thế này không? Sơn gì mà hình trái tim thế này.

- Em ơi, thế thì chắc đứa nào nó trêu anh rồi. Mà lạ nhỉ, hôm nay có ai trêu anh đâu?

Chàng vẫn ngơ ngác chất vấn lương tâm, rồi lại vội vã túm lấy tay mình xin xỏ.

- Tức là hôm khác thì có các em trêu hả? Còn hôm nay chiến trường không tiếng súng chứ gì?

- Đâu, anh cũng không hiểu được. Sao lại thế nhỉ?

- Không nói nhiều. Tối nay tôi không đi chơi đâu nữa. Anh không phải lo cho tôi đâu. Phiền. Anh đi đi, muốn đi đâu thì đi, gối của anh đây.

Mình đẩy chàng ra khỏi phòng, dúm vào tay chàng cái gối và vỗ chần rồi đóng cửa lại. Cơ thịnh nộ chiếm hết toàn bộ ngôn ngữ phi ngôn từ của mình làm chàng hốt hoảng. Đóng cửa rồi mình phi thân vào giường ngủ sớm. Lời gọi tha thiết nho nhỏ cứ áp vào cánh cửa đầy khẩn khoản. Chàng sợ van xin thì mất mặt với bố mẹ ở tầng dưới. Gọi mãi, gọi mãi chẳng được. Cực chẳng đã chàng vội vàng ra sân phơi quần áo, trèo sang ban công tầng ba, trèo vào cửa sổ phòng, lách bạch mừng rỡ khi không còn bị bỏ lại ở ngoài nữa. Chàng nhẹ nhàng nằm xuống bên lưng mình, thì thào vào tai vợ:

- Em ơi, em ngủ chưa?

- Muốn gì?- Anh thề với em là anh chưa bao giờ làm điều gì có lỗi với em cả. Có đứa nào chơi ác với anh thôi. Em tin anh đi, rồi em bảo anh làm gì anh cũng làm.

- Thật không?

- Thật.

- Có đáng tin không?
- Có.
- Mai đưa em đi KFC.
- Ủ, chắc chắn rồi.
- Không, mai em thích đi Sen cơ.
- Ủ, sao cũng được.

Cái ao bèo tội nghiệp mừng rỡ như vừa bắt được vàng. Trong lúc mình dụi đầu vào nách chàng cười mỉm thì hình như chàng vẫn đang phân vân lục tìm trong ký ức xem vết son môi ở cổ áo đầy từ đâu.

Khờ quá.

Đàn ông đâu phải lúc nào cũng thông minh đâu. Giá như chàng để ý đến lòng bàn tay mình lúc vít cổ chàng xuống hít hít ngửi ngửi, giá như chàng quan tâm đến vợ hơn sẽ biết màu son vợ hay dùng là gì, giá như chàng đừng vội thanh minh thì sẽ không có nhiều cơ hội lộng hành đến thế.

Anh yêu, em tô màu son đỏ cho anh rồi đấy nhé.

...Màu trắng...

Sinh nhật chàng, nghĩ nát cả óc mà chẳng nghĩ ra mua cái gì. Mọi năm chẳng buồn suy nghĩ, mỗi một sinh nhật mình tặng chàng một cái áo sơ mi. Mỗi năm một màu. Coi như cho chàng thành con tắc kè luôn. Nhưng giờ tự dưng lại thấy nhàm chán. Lạ thật! Chưa bao giờ thấy chàng than thở, thế mà chính mình lại chán. Mấy bà chị trong công ty gợi ý toàn thứ tốn kém quá. Mấy em xinh tươi gợi ý thì nhí nhảnh quá. Bí rì rì, chẳng biết phải làm sao.

Buổi tối trọng đại đến nhanh ơ là nhanh, ông chồng tội nghiệp vẫn lặng lẽ đi làm và về nhà ăn cơm bình thân. Nghĩ lại thấy thương, lại thấy không đành lòng. Thôi được, trong lúc cái ao bèo đi tắm, mình phải núp lặn trong trí thông minh nghèo nàn của mình thôi.

- O, lại đi đâu đấy?
- Anh cứ mặc bộ quần áo em sắp sẵn này đi, rồi chở em ra đây tẹo. Có việc quan trọng.
- Việc gì?
- Em đi gặp khách hàng nhưng tối quá, sợ nên nhờ anh đi thôi.
- Ủ, anh biết rồi.

Chàng lồm lũi mặc cái áo trắng mà mình đã để ở giường và lấy xe đi. Chẳng hỏi gì thêm nữa, chẳng mấy may quan tâm đến ngày của mình. Hay là chàng quên nhỉ?

...

Gió thổi, gió cứ đuổi bắt nhau chạy lòng vòng trên những quãng đường có cây hay không có cây.

Gió mát nhẹ đứng lâu là thấy lạnh lạnh. Gió trên cầu phóng khoáng đùa qua cổ áo chàng rồi lại túm gấu váy mình rung rinh. Giá như có đôi tai của thỏ, chắc mình đã nghe thấy gió cười.

- Anh có nhìn thấy gì không?
- Cái gì cơ?
- Kia kìa, nhìn theo phía tay em chỉ ấy, đẹp không?
- Ủ nhỉ, đẹp quá!

Chàng choáng ngợp nhìn ra phía xa xăm ấy, rộng không bến bờ mà ánh lên nồng ấm mười mười. Cả bãi hoa rộng khắp trắng ngần, ấp mình trong những dây đèn đỏ lóe tròn mà người ta thấp để thúc hoa nở. Cầu Thăng Long như một cầu vồng bắc qua cánh đồng hoa ấy. Hàng vạn bóng đèn loe loe như những mảnh mặt

trời bị vỡ văng tứ tung. Gió vẫn cười khúc khích lùa vào tóc hai đứa, không có mùi thơm của hoa, chỉ có gió và ánh sáng.

- Lại một ngày trọng đại, lại một mùa hoa loa kèn, chúc mừng ông xã.- Sao em biết chỗ này?

- Em đã bảo anh lấy phải người tài mà lại. Anh quên rồi sao?

- Úi trời!

Chàng bĩu môi ra vẻ không thèm chấp mình. Cái miệng bè ra như cái kẹp chả. Ghét ơi là ghét.

- Còn nữa nhé, chưa hết đâu! – mình hãnh diện vênh mặt lên.

- Cái gì thế?

- Đây này! Tền tên ten!

- Ôi ... ơ ... cái này á?

- Chứ ao nữa! Đây là món quà sinh nhật em tặng anh đấy.

- Em mua cái váy mới à? Nhưng sao lại là quà tặng anh?

- Ô cái anh này, sinh nhật anh, em mua cho em cái váy đẹp để tặng anh nguyên một cô vợ xinh đẹp, không đúng à?

Chàng cười toáng lên. Lâu lắm rồi mới thấy chàng cười giòn đến thế. Chàng vừa lắc đầu vừa cười. Tút vào lan can cầu mà cười, chàng cười to trong gió. Còn mình, mình cười đắc thắng trong lòng chàng.

- Ô thế không đúng à?

- Ủ ... ừ, em đúng! Em lúc nào chẳng đúng. Ở đây em là tướng mà. Anh biết rồi.

- Thế nói thật đi, có đẹp không?

- Trông cũng được.

Mình cười tí mắt nhìn chàng đắc thắng một lần nữa. Còn chàng vẫn thế, vừa cười vừa lắc đầu. Chắc chưa bao giờ có ai tặng chàng món quà sinh nhật trái khoáy như mình. Kéo mình lại, khoác tay qua bờ vai, chàng áp má chàng vào thái dương mình âm ỉm. Hai đứa lặng lẽ để gió thổi tung tóc và ngẩng hoa loa kèn nở trong ánh đèn tròn nhỏ xinh.

Đứng mãi, đứng mãi. Cảm giác yêu như dội về nhiều hơn.

Đứng mãi, đứng mãi.

Xao xuyến như thể mới yêu anh chàng này.

Đứng mãi đứng mãi.

Rộn ràng vì biết hình như chàng đang cúi xuống.

Bối rối, bối rối ...

Hình như bờ môi chàng còn 5cm nữa là đến chỗ mình.

- Đây ...

Hai đứa giật bắn mình ngơ ngác nhìn và tìm kiếm âm thanh giận dữ đó phát ra từ đâu.

- Đây, ai cho phép anh chị đứng ở đây? Đi chỗ khác mau. Trên cầu này cấm đỗ xe nhé!

- Nhưng cháu có thấy biển cấm đâu ạ? – mình cãi.

size="3" >- Không có nhưng gì cả, có xuống không thì bảo?

- Vâng, cháu xin lỗi, cháu xuống ngay đây! – chàng hiền từ lôi mình lên xe.

...Con đường về hai đứa cười giòn tan. Càng nghĩ càng buồn cười. Chàng kết luận:

- Anh ghét cái lão ấy thế cơ chứ?

29. BẠN VÀ NGÀY XƯA NGÀY XƯA

Mình có một cô bạn rất xinh, chỉ mỗi tội là đen, hơn mình một tuổi nhưng vui tươi và mạnh mẽ hơn mình gấp vạn lần. Cuộc sống với nó là muôn vàn bông hoa cắm chung một lọ. Yêu đời!

Học xong cấp III, mình cấm cúi để mối tình đầu sang bên cạnh nhằm trèo cho qua cánh cổng trường đại học. Những mong người yêu tự hào về mình. Ôi, cái cổng vừa cao vừa chông gai. Ngày 30 tết, chàng trai quan trọng ấy bỏ mình không nói lý do. Để mặc mình một năm trời cứ tối đi ngủ là quay lưng vào tường khóc. Hai năm sau, cô bạn mới kể lể: “Anh ấy tâm sự vì mày thông minh quá nên anh ấy bỏ. Ngu lắm Hiền ạ, mọi thứ đều ổn cả rồi, giả như ngu ngu đi một tí thì tốt biết mấy. Đàn ông họ không thích tìm người giỏi hơn họ đâu”. Mình cười, lúc ấy mọi thứ đã êm được lâu rồi, chẳng cười thì gì. Nụ cười ngơ ngẩn.

Thế rồi nó cũng yêu. Yêu một anh tận Phùng, to, cao, đẹp trai và ... cũng đen như nó. Nó mừng rỡ đón nhận tình yêu chỉ trong có hai tháng kể từ ngày mới nhìn thấy nhau. Bùm! nhận được tin nó cưới, mình mỉm cười vỗ vỗ vào bụng nó:

- Vụ đông xuân gieo giống ngắn ngày hả?

- Làm gì có.

- Thôi, tắt đài đi. Đang yên đang lành rủ nhau chung thùng gạo thì phải có lý do gì chứ. Giờ cái lý do này có gọi là lý kỳ nữa đâu. Đang là một mà.

Nó cười gật đầu khoe luôn:

- Ủ, ba tháng rồi đấy. Hôm trước đi thử váy, cũng thông báo cho chị chỉnh váy rồi. Tao bảo chị ấy là ba tháng đấy, chị liệu liệu mà chỉnh nhá.

- O, thế ông bố khó tính không bảo gì à?

- Chả sao cả. Tao bảo mẹ tao: “Con yêu anh ấy nên con lấy. Bố mẹ có cho con lấy hay không thì tùy, chứ đừng bắt con phải chọn. Con mà chọn là bố mẹ buồn đấy”. Mẹ tìm cơ hội nói riêng với bố. Bố giật nảy mình định câu. Nhưng may, mẹ kể lại vụ các cụ ngày xưa đi ra bụi tre nên mới có tao.

Vậy là xong.

Thế là đôi vợ chồng có nước da không phải nhuộm ấy lấy nhau, hạnh phúc đến bây giờ. Nó vừa có cửa hàng điện tử điện máy vừa tự xây được nhà. Ai bảo mối yêu đã cưới thì không bền nào. Đúng là duyên số khắc vồ lấy nhau.

...

Mình có một cô bạn, cùng học cấp III. Nó lùn nhưng lại yêu một anh cao kều. Cả lớp trêu: “Máy bơm và cột điện”. Bố mẹ hai bên cấm, chúng càng thêm thiết và dính chặt nhau hơn. Các cụ nói chí phải: “Lửa tình càng dập càng nồng”. Khi mối tình đầu tan vỡ, mình khóc như mưa. Con bé bạn nhào đến đầu tiên, nó ngồi đó nhìn mình một lúc rồi cũng gục đầu vào mình khóc. Hai đứa dờ hơi ôm nhau khóc chẳng để ý đây là đầu năm, khóc vào giờ này là để cả năm xui xẻo. Người yêu nó vội vàng đi lấy khăn mặt cho nó chùi nước mắt. Mình chạnh lòng, đuổi cả hai đứa về. Không thương tiếc.

Chúng nó yêu nhau ba năm cấp III, một năm trượt đại học phải đi chạy chợ, hai năm đi học trung cấp điện lực ở tận Sóc Sơn và một năm đèn dử nữa. Cuối cùng cũng được cưới. Trời ơi! bảy năm đấu tranh không ngưng nghỉ. Nhưng tình yêu chỉ sau hai ngày bình yên, ngày thứ ba lại tiếp tục đấu tranh. Cuộc đấu tranh bất đồng giữa chồng và vợ.

Bằng đi một năm, thấy nó ôm con sang mình xin tá túc. Chẳng cần phải hỏi cũng hiểu: cuộc chiến giờ đã đông vui hơn: chồng, vợ và mẹ chồng. Thế chân vạc hết như Tam Quốc diễn nghĩa. Mình bỗng sợ yêu phải một ai lâu như nó.

- Thôi mày ạ, mày thương con mày thì quay về. Đàn ông một con vẫn lấy được đầy vợ, chứ đàn bà một con người ta gọi là nạ dòng. Ai cũng thương con thương cháu, nhưng chỉ có mình mình là đứt ruột để ra thôi. Gạt nước mắt đi mà dẫn cái tôi xuống. Bao giờ con mày lớn, nó đi lấy vợ, tốt một cái nó về phòng với vợ,

công lao nuôi nấng che chở của mày ra sông, có lẽ lúc đó mày sẽ thông cảm với mẹ chồng mày hơn. Nghe lời tao, về đi.

- Về ư? Bây giờ biết về đâu? Quay lại đây, mở cổng ra biết nói gì?

- Ngu thế (mình ấn đầu nó chèn chét), nói là: “Con vừa tranh thủ đưa cháu về ngoại chơi cho khuây khỏa. Nghĩ lại thương mẹ lại hụi cơm nước một mình nên con vội về. Chỉ dám ở chơi hai ngày thôi.”

- Nhưng...

- Nhưng cái gì? Để ông chồng mày về đây đón còn khó nói hơn đây. Đến lúc đó thì rõ mười mươi là bỏ về mẹ đẻ rồi. Còn khó nói gấp vạn lần bây giờ. Dừng cảm lên, mọi ngày mồm to lắm cơ mà.

Để nó bình yên tá túc trong nhà mình hai ngày không hỏi một câu nào, giờ mới là lúc nói. Thương bạn nhưng mình nóng tính, mắng nó xơi xơi. Mình không quen thuyết phục. Con bạn ôm con lặng lẽ gí chân xuống sàn nhà. Hình như nó khóc. Để lại ẹ con nó ít tiền đi ăn sáng, dặn mẹ vẫn nấu cơm ẹ con nó, mình vội vã đi làm.

Đêm hôm ấy mình đợi cửa đến 1g sáng. Chỉ sợ vừa tắt đèn đi ngủ thì mẹ con nó về lại ngại không dám gọi cửa, bồng chốc không có chốn dung thân. Mẹ bảo: “Nó ngồi trong phòng mày suốt buổi sáng, đến trưa thì bỏ đi chẳng thèm chào, quần áo nó vẫn còn để kia kia.”

Hai hôm sau, khó khăn lắm mới gọi được điện cho nó. May, nó đã về nhà chồng, đang vui vẻ cùng mẹ chồng làm cơm giỗ ai đó bên họ. Mình mắng nó một trận vì cái tội đi mà chẳng báo anh em một câu. Nhưng trong lòng mình nhẹ cả người, mừng cho nó quá. Te tuổi chớ đồ đạc lên trả bạn.

Nhiều năm trôi qua, hai vợ chồng nó có thêm cháu nữa, công ăn việc làm ổn định hơn. Và quan trọng, từ ngày đó chưa lần nào nó bỏ nhà đi nữa. Ai bảo vợ chồng trẻ dễ cãi nhau là dễ đổ vỡ nào. Đúng là “cơm sôi bớt lửa muôn đời không khê”.

...

Mình có một cô bạn, xinh, trắng, đầy đặn, dịu dàng, chăm chỉ và ngoan vô cùng. Chỉ phải cái thật thà quá, nghĩ gì nói vậy thôi. Nó sinh năm Mậu Ngọ nên thầy tử vi bảo: “Cao số, khó lấy chồng lắm”. Nó cũng gặt gù tủi phận: “Vâng, cháu công nhận”.

Lần thứ nhất, cô gái quê yêu anh trai làng ga lăng nhất xóm, rủ nhau ra huyện chụp ảnh cảnh nắm tay nhau. Ở đây ngày ấy liệu mà giấu ảnh chỉ hai đứa biết thôi, chứ người thứ ba mà biết được thì chẳng khác nào ảnh nóng của người nổi tiếng trên mạng thời bấy giờ. Thế rồi anh trai làng lên Hà

Nội học nghề và cố gắng bám trụ lại thành phố. Ở quê có câu: “Giàu ở quê không bằng ngồi lê thành phố” nên có lẽ anh muốn lập nghiệp xa nhà. Những lá thư thưa dần cho đến khia nó cũng lên thành phố theo anh. Chẳng biết ở cái ghế đá vườn hoa nào đó nó đã hỏi:

- Sao lại thế?

Nước mắt lưng tròng, nó nhìn người yêu cúi mặt trả lời lí nhí:

- Anh không thể, anh có lỗi, nhưng anh phải cưới cô ấy thôi. Cô ấy có thai mất rồi.

Nó ôm mặt khóc òa rồi bỏ chạy. Thượng đế trêu ngươi, chưa bao giờ nó dám bỏ bức ảnh xưa cũ của ngày ấy.

Lần thứ hai, nó mở rộng lòng yêu một anh cùng nhà máy. Anh ấy cũng chịu cảnh xa gia đình sang Đài Loan xuất khẩu lao động năm năm như nó. Và hai đứa nương tựa vào nhau cho cuộc sống đỡ quạnh hiu. Thế rồi tình yêu cũng rủ rề nó với anh đi tìm mua váy cưới, đánh điện về nhà là “bọn con sẽ cưới nhau”. Tình yêu run rủ cho hôm ấy trời mưa to quá, chẳng đi mua được. Tình yêu vô thần khiến nửa năm còn lại tự dưng mọi thứ thay đổi quá nhanh. Về nước, họ hàng thì vay hết số tiền dành dụm, anh chị em thì đi lấy chồng hết rồi, còn nó – chẳng biết tìm anh nơi nào. Lần thứ ba...

Lần thứ tư... Những mối tình trắc trở mà nó đã kể khiến mình cũng lo sợ thay cho bạn. Chỉ bức mình là bao nhiêu anh theo đuổi tại sao nó lại chẳng đuổi kịp được anh nào? Câu trả lời bắt đầu hé lộ khi một ngày hai đứa rủ nhau đi mua sắm. Nó có điện thoại:

- A lô, vàng, em đây.

- ...

- Vàng, em với cái Hiền đang đi xem chăn nệm.

- ...

- Vàng, cái Hiền còn mách em trên mạng có chỗ rửa ảnh đẹp mà rẻ nữa. Nếu chụp ảnh cưới là đỡ tốn được nhiều ơi là nhiều.

- ...

- Vàng, thế nhé, em cúp máy đây.

- ...

- Bye bye!

Mình mở tròn to mắt với cú điện thoại đầy trùi mền và ngọt ngào. Đợi sót cả ruột cuối cùng nó cũng cúp máy. Mình hỏi vồ vập nó ngay:- Ai?

- Bạn trai tôi – nó cười bên lên trả lời.

- Bạn trai á? Quen lúc nào? Chẳng thấy báo gì cả. Bà định cho tôi ăn phở ngó à?

- Mới quen được hơn một tháng.

- Cái gì? (mình hét lên kinh hãi). Mới quen thế thôi mà bà nói cứ như sắp cưới nhau đến nơi ấy. Thế anh ấy đã cầu hôn rồi cơ à? Ông này có làm sao không mà mót cưới thế?

- Không, à... à... chưa. Anh ấy chưa nói gì đến đám cưới. Nhưng chắc là sẽ cưới nhau thôi. Vì anh ấy tỏ ra yêu tớ lắm. Tớ tin anh ấy mà.

Ôi trời ơi! nếu lúc ấy không phải là ngoài đường, chắc mình ngã vật ra mất. Mình không phải xấu xa gì nhưng thật thà như nó thì mình chết đi sống lại mấy lần cũng không hết tức. Sợ quá!

Trong thế giới đàn ông mình không hiểu gì cả nhưng cũng như nhiều đứa con gái khác, mình hay ngồi hóng hớt nghe các bà chị tán phét. Các bà ấy truyền thụ lại nội công rằng: “Nếu phụ nữ quá sốt sắng về vấn đề hôn nhân khi tình yêu mới hé hé cũng khiến các ông chồng tương lai hết hồn mà bỏ chạy. Họ muốn tận hưởng tình yêu, họ muốn chinh phục dù là khó khăn đến mấy, họ muốn tù đầy người con gái họ yêu trong khi với bản thân thì phải là tự do muôn năm. Bỗng chốc những gã đàn ông kia bị tấn công bởi cái gọi là “gông đeo cổ” ai mà chẳng sốc. Bản năng gốc, họ bỏ chạy để thoát thân. Tồ tẹt, đàn bà thì lại chỉ vì quá yêu mà muốn ở bên người đàn ông đó suốt đời, muốn bình yên để chăm bẵm tổ ấm, muốn an toàn bởi tờ giấy kết hôn. Muốn nộp tiền cho ủy ban nhân dân và ký đánh roẹt một cái”.

Sau khi mắng cho con bạn một trận, mình rủ nó đi ăn miến cua trộn, vừa ăn vừa an ủi bạn:

- Tớ lo thì tớ nói thế thôi chứ đừng giận tớ nhá. Giận là tớ đá ấy phát đấy. Nghe lời tớ đi, cứ bình tĩnh. Cứ sốt sình sịch thế là hỏng việc đấy. Hãy cứ bình tĩnh mà yêu đi và để cho gã đàn ông ấy đứng mũi chịu sào mọi việc. Ăn đi, tình yêu và hôn nhân nó giống như món miến trộn này này, ăn chậm mới ngon, mới cảm nhận được hết mùi vị. Sau này đứng dậy trả tiền mới thấy xứng đáng, mới thấy đỡ tiếc, hiểu chưa?

- Hiểu rồi, tính tớ nó thế, biết làm thế nào.

- Bực rồi đấy, nói thế mà vẫn cứ cãi à? Phải nhận sai cho chóng tiến bộ chứ? Mà cậu có tiến bộ hay không mặc cậu, nhưng ít nhất cậu cũng đừng để tới bực, cho tớ tí nữa đứng dậy trả tiền được thanh thản, hiểu chưa?

- Ủ, tớ sai.

- Lần sau có muốn gợi ý mua cái gì cho hai đứa thì nói sang chủ ngữ khác, đừng cố nói về mình. Ví dụ như cái vụ đi xem chăn đệm vừa xong ấy. Nói là em với đứa bạn đi xem chăn nệm, nó sắp cưới. Bao giờ ông anh kia hỏi đến chuyện đôi mình thì mới nửa đùa nửa thật a dua theo, lúc ấy mới bảo ừ thế em đi xem luôn

cho chúng mình nhé. Đây, sau này nếu có lỡ không đến đích thì chuyện hôm nay cũng chỉ là câu nói đùa thôi mà. Có phải đỡ ngượng hơn không?

- Ủ, tớ hiểu rồi.

Hai tháng sau nữa nó gọi điện báo đang về quê chuẩn bị ăn hỏi. Phù, nhẹ cả người. Ở thế là thế nào nhỉ? Mình lo cứ như là chuyện của mình ấy. Thế rồi mình cố dặn nó “ba mươi chưa phải là tết đấy nhé!” trước khi cúp máy, cười mỉm một mình rồi quyết định tự thưởng mình một bát miến cua trộn ở chợ Nghĩa Tân.

Ai bảo yêu đương lận đận là khổ, là không lối thoát? Đúng là giày dép còn có số nữa là người.

...

Chúc mừng mình vì mình có những cô bạn thật dễ thương.

Ngày xưa ngày xưa.

Có thể có những điều khiến con người ta quên đi được, nhưng phần lớn những điều càng cố quên đi lại càng không thể quên.

Bíp ... bíp ...

Hộp tin nhắn báo ...

Tin nhắn mới ...

“Hiền, con anh Hiếu đi mổ nào, giờ yếu lắm, có đi thăm không?”

...

Trả lời tin nhắn...

“Con bé nhà tao đang sốt mọc răng. Lại đang bận cuối năm. Không đi được. Thông cảm nhé. Gửi cho tao 200k. Hôm nào gặp tao gửi lại mày. Cảm ơn”.

Thế rồi Đậu Đỏ mấy đêm liền sốt không ngủ được, mình cứ ôm con còm côi suốt đêm. Nó khỏi, hò hét với đồng chăn nệm, mình lại bị cuốn đi với những công việc bộn bề ở công ty và ở nhà. Tin nhắn của con bạn thân, mình trả lời xong rồi cũng quên đi mất. Cuộc sống vẫn cứ thế trôi.

Hai tháng sau...

Bíp... bíp...

Hộp tin nhắn báo ...

Tin nhắn mới...

“Con anh Hiếu yếu lắm. Đang chờ giờ để đi thôi”.

...

Gọi cho người gửi...

Ring ... Ring...

- Ủ tao nghe.

- Mày ơi, thằng bé thế nào rồi? Nghe mày nhắn tin tao rung cả mình đấy.

- Nó đi mổ u não, giờ về nhà hồi phục sức khỏe, cái u mới mọc lên. Bác sĩ chịu, ông bà ấy đưa con về nhà rồi. Xã nhà tao hôm qua cũng lên đấy, chưa về. thấy gọi về là thằng bé yếu lắm. Thương quá mày ạ!

- Trưa nay tao lên, tao với mày đi nhé! Tao tranh thủ buổi trưa. Con Đậu Đỏ tao gửi bà nội.

- Ủ, thế nhé ...

...

Nếu chỉ là thế, chỉ là lòng cảm thương thằng bé con một người bạn thì tốt biết mấy. Nhưng cuộc sống luôn khó khăn hơn chúng ta tưởng. Mọi chuyện tưởng đã ngủ yên, xếp ngay ngắn trong học ký ức nay bỗng bồng bềnh. Thổi tung bụi phủ để lại mới y nguyên.

...

Trường cấp III Xuân Đinh sân đầy nắng. Những dãy nhà mới xây còn chưa có tí rêu mốc nào. Bọn học sinh lớp 11 sống ở tầng 2 còn chịu khó xuống sân chơi, chứ các anh chị lớp 12 chỉ bám đầy lan can tầng 3 ngó xuống dưới. Bình luận và bình bầu. Bốn con bé ngồi tổ bốn luôn kè kè đi với nhau.

Hai đứa ở Nghĩa Đô vừa xấu vừa đen và hai đứa ở Phú Thượng vừa xinh vừa trắng. Tất cả đều lùn tịt!

Khác với đám con gái trong lớp, mình chẳng thấy rung động với bất cứ cậu bạn nào cả. Chỉ có cậu bạn gây ấn tượng ỉnh nhờ bức thư thiệp với nội dung: “Nhân dịp quốc tế phụ nữ, tớ chúc Hiền mạnh khỏe” là hay trên nó nhất thôi. Cứ thấy nó là gọi “Hưng quốc”. Khác với ba đứa bạn thân, mình không hay nhìn từ dưới sân lên để giao lưu với mấy anh lớp trên. Chỗ của mình là bậc thềm, mình nghiện truyện tranh. Khô khan và luôn là quân sự cho các trò ma trong lớp. Cuối năm lớp 11, đội hình hay đi mót khoai, hay đi ăn, hay đi tán láo hình thành: 3 chàng lớp 12 và 4 con bé lùn tịt lớp 11. Giờ nghĩ lại vẫn thấy ngượng. Chẳng lẽ mình bị bỏ dối đến thế sao? Cứ ở đâu có ăn là mình nhanh chân thật, chẳng biết sau này Đậu Đỏ nhà mình có bị di truyền không nữa.

Loanh quanh, lửa và rơm thôi mà, tình yêu tuổi học trò đứa nào chẳng có. Mình bắt đầu ý niệm được chuyện nên rút lui những buổi tụ tập ăn uống khi có hai đôi công bố yêu nhau. Bố mình nóng tính, thấy yêu vào cái tầm “bom đạn” này là dễ cầm dao đuổi vòng quanh khu tập thể ngay. Dạo còn bé không chịu nhỡ rằng sữa bị một lần bố đuổi rồi nên nhớ. Ôi, đứa con hiếu thảo. Mình rút quân, chỉ còn một đôi cuối cùng, vừa đẹp. Mình làm quân sự tình yêu cho con bé bạn. Nó cũng thích anh chàng còn sót lại cuối cùng.

Nhưng bố mẹ nào cũng cấm, sắp thi đại học rồi nên tình yêu lúc bấy giờ đứa nào cũng giấu giếm giếm. Chỉ tranh thủ như thời chiến tranh toàn miền Bắc các cụ xưa kia thôi. Mình cứ cuối tuần là lại dậy sớm, làm ba nắm cơm nắm thật ngon, trưa đi học về phát cho ba đứa con gái chúng nó ăn có sức, tranh thủ hẹn hò, chiều còn đi ôn thi đại học.

Nhưng cuối cùng anh vẫn tới, gõ cửa cuộc đời mình, chàng trai cuối cùng.

Mười bảy tuổi, cái tuổi còn tự nhủ mình sẽ làm “một thằng đàn ông đích thực” cho bố tự hào. Phấn đấu cho tiền tài, cho công danh và cho cánh cổng trường đại học nữa. Mười bảy tuổi, thế mà anh tới, chỉ bằng lòng ám áp giản đơn của học trò, anh làm mình hốt hoảng. Mười bảy tuổi, anh làm mọi kế hoạch của mình đảo lộn như một mớ bòng bong.

Có lần anh hỏi mình “mấy giờ rồi?” rồi cầm tay mình xem đồng hồ, không chịu bỏ ra, những ngày sau mình không dám đeo đồng hồ nữa. Có lần cả bọn đi chùa Thầy, anh đỡ mình khỏi ngã trong hang Cốc Cốc. Mình run rẩy trong vòng tay anh, mặt đỏ lừ, từ sau trở đi không bao giờ đi vào chỗ nào khó đi nữa. Có lần trời rét, anh cởi áo ỉnh mặc, mình không nghe bị anh mắng một trận. Từ sau trở đi, mình không bao giờ mặc thiếu áo ấm nữa. Có lần anh đưa mình cả bộ đề ôn thi đại học, mình cuống quýt lang thang các sạp sách cũ đường Láng mua cho đủ bộ, để không phải mượn sách anh nữa. Có lần..., có lần...

Con bé bạn nói: “Hình như anh ấy thích mày, bảo tao là coi như em gái, còn mày thì không. Thôi, cứ bước tiếp đi!”.

Mình không hiểu.

Tại sao?

Tình yêu ... Nó ... Lại ngọt ngào đến thế!

Tới.

Gõ cửa và...

Bước vào từ lúc nào không ai hay biết.

Lúc ấy...

Mình...

Chưa được mười tám tuổi...!

Tình yêu tuổi học trò nhẹ nhàng không vụ lợi, không lý do mà cũng không bị hoen vàng với những lo toan cơm áo gạo tiền. Nó chỉ trong sáng như những bài toán cần chỉ dạy, như những quyển sách hay tìm cho nhau, hay như những lần giận dỗi mình gọt nguyên 5 cân củ đậu rồi ăn trước mặt anh. Có ai đó từng ví tình yêu như sô cô la vừa đắng vừa ngọt. Đâu mà, ngọt ới là ngọt đấy chứ!

Một tuần chỉ gặp nhau một lần, thời gian còn lại để ôn thi đại học. Tuần nào nhớ quá, trót tới nhà chơi thêm một lần nữa là tuần kế tiếp khỏi gặp nhau. Có nhà thông thái từng nói: “Tình yêu như con quái thú, cho nó đói thì nó sống. Để nó no thì nó chết”. Và mình đã nuôi tình yêu của mình như thế, tin tưởng những ngày sau như thế, nếu không có ngày sinh nhật bước sang tuổi mười tám...

Anh ... ướt hết... đứng chờ dưới mưa... cả buổi tối.

Mình ... trong nhà... vướng bạn bè... không ra được.

Anh chỉ gọi cổng để đưa hộp quà nhỏ bé rồi về luôn.

Mở hộp quà.

Chiếc lắc nhỏ bằng bạc.

Mình thích lắm, vui ới là vui.

Nhưng một ngày có người nói: “Khi yêu nhau, kiêng không tặng nhau đồ bằng bạc”.

Vì đó là chia ly...!

Mình từng không tin điều ấy.

...

Ba mươi tết, anh có tới như lời hẹn nhưng chẳng nói gì. Lặng im rồi bỏ về. Cả bọn tới sau, hỏi anh đâu làm mình ngơ ngác.

Từ đó...

Anh ... Chỉ còn là ... Xa ới là xa.

Người đàn ông mà mình yêu nhất ấy đã khiến mình suốt một năm đêm nào cũng quay mặt vào tường khóc.

Người đàn ông mà mình yêu nhất ấy đã khiến mình chưa bao giờ quên được vị đắng của sô cô la.

- Hôm nay em chưa đi làm à?- À ... à... Em tranh thủ nghỉ trưa ạ.

Mình luống cuống với câu hỏi thăm xã giao của anh khi đang ngồi bên thằng bé con đang nằm thiêm thiếp trên giường. Xót ruột quá, từ lúc đến thăm nó mình cứ lặng im ngồi bên, cầm tay nó mà chẳng biết làm gì. Nó cũng như con mình, sao lại tội đến thế. Còn anh, anh vẫn vậy cho dù 11 năm qua mình có biết bao điều đổi thay.

Anh vẫn sở hữu đôi mắt biết nói thân quen. Còn mình đã đeo kính bên cận thị, bên loạn thị.

Anh vẫn sở hữu sức vóc như chưa hề có 11 năm mài giũa. Còn mình đã có lúc lên 13kg và có lúc tụt xuống 5kg trong một tháng.

Anh vẫn sở hữu giọng nói ấm áp mà cương quyết, còn mình đã không còn nhí nhảnh như xưa nữa rồi.

Anh vẫn vẹn nguyên trong lòng mình như xưa, chỉ có điều chỗ anh bây giờ là vị trí một người bạn và trong lòng mình, đối với anh, chỉ còn là kính trọng mà thôi.

Căn phòng của vợ chồng anh chỉ rộng tầm 10 mét vuông ngổn ngang và lụp xụp. Mọi thứ trong phòng cũng đủ để mình hiểu anh có một cuộc sống không dễ dàng gì. Vợ anh xinh xắn trong bức ảnh cưới và vẫn xinh xắn thế trước mặt mình.

- Chào chị ạ, em là bạn anh Hiếu, bữa nay biết tin cháu ốm nên đến thăm.- Chị là bạn à? Sao chưa bao giờ thấy chị nhỉ?

- Hi... dạ... Chắc tại em ít lên Phú Thượng chơi thôi ạ.

- Chị là bạn như thế nào ạ?

- Vâng, bạn học thời cấp III.

Cũng may là câu chuyện kết thúc. Vì mình cũng chẳng biết phải trả lời gì hơn nữa. Mình mừng cho hạnh phúc của anh. Nhưng cũng xót xa với cảnh gia đình và em bé. Gửi lại chút tiền, mình lặng lẽ ra về.

...

Con đường Lạc Long Quân giờ mở hai làn đường rộng nhưng nhiều gió. Không còn ẩm cúng như ngày nào – vừa nhỏ như đường làng lại xóc long xọc xọc khiến bọn học sinh cấp III đứa nào cũng phải có tay nghề chỉnh lại xích xe. Mình mệnh mang giữa tiềm thức xưa cũ và hiện tại. Cảm giác khó tả mà nao nao Có lẽ ngày ấy miếng sô cô la đắng lại là hay và đúng chỗ chăng? Chứ nếu khuôn mặt trong tấm ảnh cưới kia là mình thì có lẽ ...

Mỗi người sinh ra đều có duyên phận của mình. Cuối con đường tình, cuối cùng mình cũng không phải đi một mình. Ấy cũng nhờ cái ao bèo đón chờ ở đó. Đã có lúc mình kể cho ao bèo nghe câu chuyện tình buồn của cô bạn cùng học cấp III, ao bèo lặng im lắng nghe. Một năm sau, ao bèo nói:

“Anh biết đó là em, nhưng anh vẫn yêu em, yêu còn nhiều hơn ngày anh ngỏ lời ấy chứ”. Mình cười và úp mặt vào ngực ao bèo khóc. Vừa cười vừa ... khóc.

Giờ mình đã có một gia đình vẹn nguyên. Có người hỏi: “Tại sao lại gọi cái Đan là Đậu Đỏ?”. Mình cười: “Vì bố nó là Hậu thì nó là Đậu thôi. Vả lại mẹ nó thích ăn chè đậu đỏ nữa”. Thế là vui rồi. Mọi thứ trong căn phòng riêng đều do hai vợ chồng tích góp mà nên. Tuy chưa bằng nhiều người, nhưng cũng có được cuộc sống thoải mái. Sáng dắt xe đi là con gái tay cầm bình sữa, tay vẫy mẹ tạm biệt. Tối dắt xe về là con gái lại hét lên cười toe toét, giơ tay đòi theo. Hạnh phúc biết bao nhiêu.

...Con đường Lạc Long Quân đi đã gần hết, tự dừng không rõ đường Hoàng Quốc Việt để đi làm nữa, mình rẽ Thụy Khuê. Lao về nhà thêm 10 phút nữa. Chỉ để ôm Đậu Đỏ lấy một phút rồi đi. Con yêu, cảm ơn con đã ẹ cuộc sống này! Ăn mau chóng lớn để mãi bên mẹ, con nhé!Đậu Đỏ cười tít mắt, để lộ một chiếc răng duy nhất đang nhú, tay vẫn cầm bình sữa bé xinh xinh.

...

Bíp... Bíp

Hộp tin nhắn báo...

Tin nhắn đã gửi...

“Anh yêu, nhớ đi làm về mua bánh rán bọc đường cho em và mua bím cho con nhé. Trưa nay em vừa đi thăm con một người bạn. Tối về em kể anh nghe!”

30. NGÀY HÔM NAY

Cành cách ... cách ... cách ... cách...

Lơ mơ... lơ mơ...

Hồi tưởng... hồi tưởng...

Rồi cười một mình... rồi khóc....

Cành cách ... cách ... cách ...Mọi thế giới mà mình đã gói ghém lại để đưa về thì quá khứ bỗng được sống lại như một đoạn phim phủ bụi nay mang chiếu để làm kỷ niệm. Buồn có, vui có. Lúc khiến mình khóc vô cớ, nước mắt rơi cả xuống bàn phím lạnh lạnh. Lúc bật cười, lắc đầu rồi lại miên man xa xôi. Phải công nhận chính mình cũng khó hiểu về mình nữa là người khác. Đấy, những cô gái được yêu hót nhẹ nhàng bên tai: “Chỉ có anh mới hiểu được em!” thì cũng liệu mà tỉnh ngộ đi. Trời ơi, nói gì thì nói chứ mắc vào lưới tình

ấy rồi thì có ai tỉnh táo được cơ chứ. Đến khi cái nhẫn cưới lồng vào tay như vòng kim cô thức tỉnh thì mới nhận ra mình đáng lẽ nên thế này, đáng lẽ nên thế kia. Trời ơi, trong đó có mình! Ấy, nhưng khi ốm nấp bẹp có người sờ trán lo lắng, khi mưa lạnh có người trở dậy đắp cho cái chăn, khi gió bão giạt bùng bùng có người đi đón, khi khóc lóc lung tung có người dỗ dành cũng quý lắm thay. Thầy giáo môn tâm lý học có nói: “Phụ nữ chỉ nhớ những cái mà đàn ông quên không làm ỉn, chứ không mấy khi nhớ những cái mà đàn ông đã thực hiện xong” làm cả đám con gái trong lớp om sòm lên phản đối. Nhưng trong thâm tâm đứa nào cũng tán phục ông nào nghĩ ra được câu châm ngôn đó. Để chung sống hòa thuận với chàng, chốt lại chỉ có hai dòng thôi, mình in vào giấy A4 khẩu hiệu thật to rồi dán ra sau cánh cửa phòng cho chàng học thuộc:

Điều 1: Vợ luôn luôn đúng

Điều 2: Nếu vợ không đúng thì xem lại điều một.

Chàng phản đối. Chàng kêu bắt công quá. Bao nhiêu thập kỷ nay phụ nữ luôn tranh đấu cho bản thân mình mà không biết thế nào là đủ. Giờ bắt công càng bắt công hơn. OK, nếu chàng thích công bằng, mình lại bóc tờ giấy A4 cũ đi để dán vào đó khẩu hiệu mới. Lần này sẽ không thay đổi nữa, tối hậu thư rồi. In đậm.

Nếu anh và em thống nhất, thì cứ theo ý anh mà làm

Nếu anh và em không thống nhất thì cứ theo ý em mà làm.

Dán rồi, dán thật chặt, để sau cứ mỗi lần sắp cãi nhau mình sẽ lôi chàng ra sau cánh cửa. Chẳng cần nói nữa, chắc chàng sẽ nhớ ra và quay lại cười với vợ nhiều hơn. Hì hì, mình cũng không nhớ mình học chiêu này từ đâu nữa.

...

Tự dưng thấy linh cảm có cái gì đó sau lưng, có cái gì đó rình rập. Tạm thu xếp lại mọi thứ đang mên mang như ngoài biển, mình quay đầu nhìn lại.

Trời ơi!

Giật bắn cả mình!

Mình hét lên thất thanh và vội vàng ấn cái bóng đen sau lưng ra xa.

- Em viết truyện đây à?
- Vớ vẩn, viết cái gì mà viết – mình vừa đưa tay tắt màn hình vừa cãi.
- Hà ... hà... rồi hơi thế không biết. Lại nói xấu chồng chứ gì?
- Kệ em, anh phấn đi! Không cho đọc đâu, đừng đứng đấy mà thòm thòm.
- Không cho đọc thì ông đọc trộm, khó gì.
- Phấn!

Thôi chết, bí mật một năm nay bị chàng phát hiện lặng lẽ sau lưng từ lúc nào không biết. Chết dở rồi! Phải đóng máy lại, đặt mặt khẩu thôi. Giấu đi, bữa nào thuyền yên biển lặng sẽ lại lôi ra viết tiếp phần II. Chắc lúc ấy những mẩu chuyện khi lấy chàng sẽ trở thành những mẩu chuyện khi vừa có chàng vừa có đệ tử của chàng – Đậu Đỏ – nên sẽ gay cấn hơn mất!

Tạm biệt những ngày đã qua!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khi-lay-chang-nhat-ky-cua-co-dau-tre>